PORTRET MOJE DUŠE

Firdefsa Vejzagić Klein

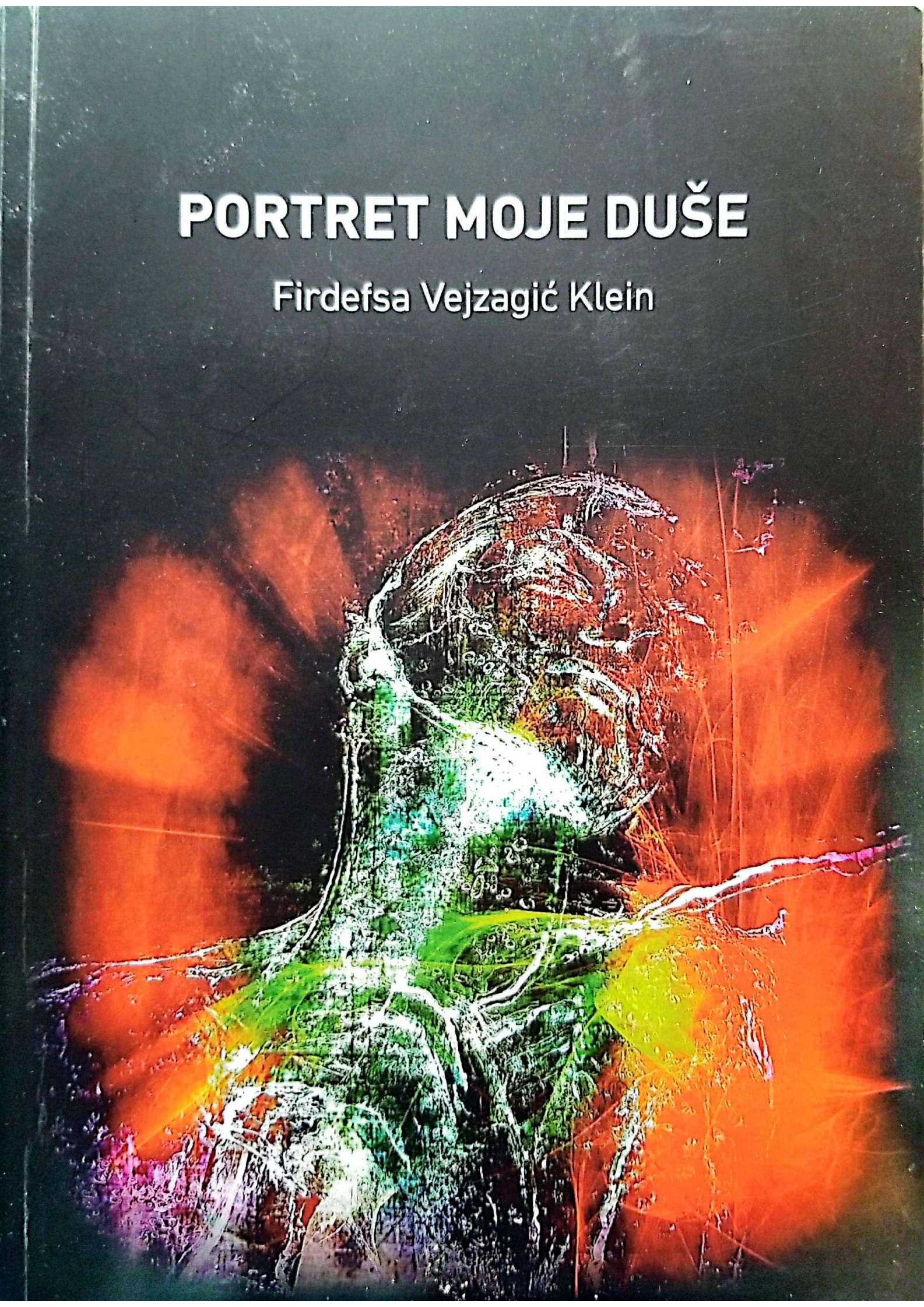

Izdavač: Autor

Recenzija: Zukanović dr. Senad

Prof. Mizo Planić

Korektura i lektura: Zukanović dr.Senad

Likovno rješenje korica: Mirela Alagić

DTP: Mensud Čolić

Štampa: Štamparija Fojnica

Tiraž: 110 primjeraka

ISBN 978-9926-38-099-1

CIP zapis dostupan u COBISS sistemu Nacionalne i univerzitetske biblioteke BiH pod ID brojem 59087622

PORTRET MOJE DUŠE

Firdefsa Vejzagić Klein

Gračanica, 2024.

Ovu knjigu poklanjam mojoj porodici.

Zahvaljujem se mojoj majci na podarenom životu.
Zahvaljujem se timu koji je uspješno uradio tehničke dijelove ove knjige.

SPOZNAJA

Tuga i bol ljudska se pretaču
u sliku izlomljenog osjećaja,
skupljajući komadiće sreće
da potisnu u duši tišinu bola.

Komadićima svjetlosnog brida
oštrijim od najtamnijeg osjećaja
za plod je oslobođenje mraka
i tišine jauka.

Rođenjem nove svjetlosne arije
kroz simfoniju spoznaje
samog SEBE!

PORTRET MOJE DUŠE

Prikupljanje napisanog materijala za moju novu knjigu bližilo se kraju. Ali, misli o naslovu knjige i dizajnu korica nisu mi nikako dali mira. Razmišljala sam o mnogim naslovima, ali svaki put bih odustala i vrteći glavom pomislila:

Ne, ne nije to ono što bih željela!

Uzmem laptop i počnem gledati sve moje fotografije. Prolazile su slike raznih životnih trenutaka koje su zabilježile prolaznost vremena i neka dešavanja u datom trenutku. Između svih fotografija, pogled mi zastade na jednoj posebnoj fotografiji i vrati vrijeme unazad, u 2015. godinu.

Septembar je mjesec i sezona godišnjih odmora, a ja sam ga jedva iskamčila da bih ga provela zajedno sa mojim bratom, snahom i mamom. Prije leta za Tursku (Antaliju), nekoliko dana smo željeli provesti u Tuzli sa porodicom od moje snahe. Kada smo se našli u Tuzli, sjetila sam se mog dugogodišnjeg prijatelja sa FBa, maestra Salima Ljume. Pošaljem mu poruku i dogovorimo se za susret u jednom restoranu, naravno, sa mojom porodicom.

Ispozdravljamo se i ja ih upoznam sa mojim prijateljem Salimom koji reče:

– Znate šta, ja sam više nekako onaj starinski i domaćinski kov insana pa, ako želite, možemo svi kod mene na kafu, a

stanujem tu, blizu!

Tako i bijaše. Ko bi se još mogao usprotiviti jednom lijepom domaćinskom gestu? Pokupimo se svi zajedno i krenemo put Salimovog stana. Na vratima nam poželi dobrodošlicu njegov sin i nekako, dok smo se smjestili, izgubi se iz vida. Ne bi malo, donese veliku tacnu sa kafom i svim onim što ide uz nju. Svi smo se onako opušteno raspričali, smijali kojekakvim životnim dogodovštinama. Na vratima se začu zvono, a potom se pojavi i Salimova kćerka. Prijatna je atmosfera, a razgovoru se nije nazirao kraj.

Sjetimo se u neki vakat da je vrijeme i da se krene, pozdravismo se sa domaćinom i njegovom djecom i zaželjesmo jedni drugima sve najbolje i da se nekad opet sretnemo i provedemo vrijeme zajedno.

Poslije predivno provedenog odmora vratim se sa mojim najdražim u Ameriku kod svoje djece. Otprilike poslije mjesec dana od mog povratka sa godišnjeg odmora u poruci mi stiže jedna fotografija od prijatelja Salima Ljume. Pogledam jednu prelijepu, izuzetnu sliku maestra Salima i upitam šta predstavlja? Odgovori mi kratko i jasno da je to moj portret! Iznenađena, kažem da ja sebe tu nikako ne mogu prepoznati!

– Pa, iskreno rečeno, ja nisam naslikao tvoj portret, nego portret tvoje duše! – odgovori mi porukom.

Sada poslije toliko godina, ponovo gledajući fotografiju iz mog albuma, u sekundi se rodi ideja. Pa to je to što sam željela! Eto, pitat ću prijatelja, maestra Salima Ljumu, poznatog umjetnika i van naših granica, da upotrijebim njegovu sliku za likovno rješenje korica moje knjige. Pošaljem poruku i pitam za dozvolu da se poslužim njegovom slikom, a on mi posla odgovor da se slobodno poslužim i još mi napismeno pošalje odobrenje sa svojim potpisom, da ne bih imala nekih problema!

Naravno, kao samo od sebe, ispisa se i naslov moje knjige *PORTRET MOJE DUŠE!*

Zahvalna sam FBu i prijateljstvima koje sam stekla diljem cijele planete!

DAN KAO STVOREN ZA SJETU

Osvanuo je prohladan dan, donoseći miris snijega sa okolnih planina Salt Lake Sity u Americi. Osjećao se u nosnicama pomiješan sa dimom iz obližnjih kuća i komšijskih odžaka. Svaki put, prilikom otvaranja stepenišnih vrata, osjetila bih hladnoću koja bi me velikom brzinom obgrlila i pritom bih se malo stresla. Pomisao bi sama od sebe stizala:

Baš je dobro zahladnilo!

Radovala sam se svaki put kad bih s vana ušla u tople prostorije kuće, zatvarajući vrata iza sebe što sam brže mogla, stresajući se od zime u želji da tu hladnu neman ostavim pred kućnim vratima. Nastavljala bih sa mojim kućnim započetim poslom i sva bih se usredsređivala na ono što sam trebala obaviti. Hodala bih tamo, amo, uradila ono ili ovo, pravi ženski kućni posao. Malo oko ručka, malo oko veša ili spremanje soba... I dok dlanom o dlan, dan je već uveliko zakoračio u popodnevne sate. Bio je to ritam životne svakodnevnice, od normalnih kućnih poslova, do sačekivanja porodice, objedovanja, razgovora, a poslije ide svako za svojim poslom ili odmorom.

Noć je lagano uzimala danak svjetlu i danu na izmaku, spuštajući se lagano i nečujno, podsjećajući na ogromnu sipu koja svojim krakovima tame bičuje zadnje ostatke škrte svjetlosti prohladnog dana. Tišina se uvlačila u sobe i kutove prostorija, željna svog unutarnjeg mira i predaha od obaveza uku-

ćana.

Poslije dugog i toplog ljeta priroda se mijenjala u sredovječnost zrelije dobi, nekako je postajala mirnija, staloženija i puno zrelija sa svojim jesenskim životnim plodovima. Od ljetnih vrelina sada bi othukivala tihim tonovima zlatne pozne jeseni, nudeći svoju paletu boja za uživanje u njenoj šarolikosti. Lijeno se vukla i u ljudima plela mreže sjete nekim novim zahlađenjima, dobovanjima kišnih kapi po krovovima i muzikom koja je najljepše odzvanjala po prozorskim oknima. U takvim tišinama djelovala bi na ljudske misli koje su se uplitale u vlastite mreže sjete i sjećanja na neke ranije događaje.

U to vrijeme, prije nekih desetak godina, zakoračila sam u papirologiju oko odlaska za Ameriku. Bilo je to za mene i radosno i tužno vremensko razdoblje. Radost je vladala mojom dušom i srcem zbog sreće da ću, konačno, opet biti sa svojom djecom i njihovim porodicama, da ću svakodnevno moći da ih gledam i da uživam u sreći odrastanja moje unučadi, radujući se njihovim životnim promjenama od obdaništa do polaska u školsko razdoblje ili jednostavno da budem sudionik njihove životne svakodnevnice. Sretna sam što sam se, eto, baš našla tu gdje sam osjećala da pripadam dušom, srcem i tijelom, među mojim najdražim. Sretna sam što moji odlasci u Ameriku neće biti samo kratki godišnji odmori i sjetni rastanci sa mojim najmilijim do iduće godine, nego, eto, bit će to moja svako-

dnevnica koja je ispunjena onim zbog kojih se moj lični svijet obrće i koje volim. A opet, tužna sam zbog mame, jer sam znala da ćemo se sada moći vidjeti samo jednom godišnje. I prije nego što sam i otišla na drugi kontinent i daleko od nje, već mi je nedostajala. A baš tog ljeta, prije odlaska djeci u Ameriku, puno mi je nedostajala. To minhensko ljeto mi je ionako bilo izuzetno teško zbog razvoda braka i puno problema oko papirologije, a i same situacije u kojoj sam se našla. Bila sam sama u svemu, a puno toga je trebalo prebroditi psihičhi i fizički bez ičije pomoći. Osjećala sam se poput vječne lutalice koja nigdje da se skrasi, ni u životu, a ni u osjećanjima. Taman kad bih pomislila: Eh, eto to je to! Sad bih mogla malo i odahnuti ili skupiti snagu za sljedeće životno iskušenje sve bi se mijenjalo brzinom svijetlosti. Moj život bi već bio na nekim drugim životnim šinama, a ja sa dva kofera uspomena i nekoliko sitnica iz nekog prošlog života stajala na budućoj vjetrometini, pažljivo skupljajući krhotine razbijenih snova i želja i sve to zamotavajući u krpe i krpice za koje bih pomislila:

To mi treba i to ću ponijeti sa sobom.

Na kraju bih shvatila da je od svega potreban samo unutarnji mir zaokružen srećom i ljubavlju onih koje voliš i koji te vole. Jedino oživotvoreno i najdragocjenije što imaš na ovom svijetu i jedino zbog čega vrijedi sva životna žrtva koju moraš proći kao sudbinu je LJUBAV! Sve ostalo se stavlja na životnu hipoteku: sad imaš, a sad nemaš, zavisno od toga kako je živo-

tna kockica bačena i koji broj dobiješ. Imaš malo sreće, a više ružnog i tužnog, ali život i sudbina na kraju to sve poravnaju. Možda se na životnom ruletu okrene nesretan broj i sve se materijalno u sekundi promijeni, ode, a ponekad i ono što je nematerijalno, a kupiti se ne može. Tu spadaju osjećanja, ponos, ljudskost i ono malo duše koje ponekad najviše zaboli.

Jesen je uveliko u Minhenu, a ja sam obavila razgovor u Frankfurtu, poslala svoje lične stvari kontejnerom za Ameriku, završila papirologiju vezano za prekid radnog odnosa i sve ostale pripreme vezane za put i prekookeanski odlazak. Preispitivanja o mojoj konačnoj odluci odlaska, napuštanju posla i Evrope u kojoj sam u to vrijeme stekla materijalnu sigurnost bila su česta od strane mojih prijatelja, porodice i radnih kolega. Marija Regina, časna sestra na intenzivoj u poluprivatnoj bolnici *Dritter Orden* na kojem sam od dolaska kao izbjeglica radila držala je moje ruke u svojima, gledala me u oči i još uvijek me ispitivala da li ja stvarno želim ići za Ameriku. Pitala me:

– Frideska (tako me oduvijek zvala), govoriš li ti engleski?

– Ne govorim – odgovorila sam.

– Pa kako ćeš onda u Ameriku, ako ne pričaš engleski? – zabrinuto me pitala.

– Pa lijepo! Nisam znala ni njemački pa eto naučila sam

da mogu živjeti i raditi! Sjećaš li se dana kada sam se pojavila da tražim posao na intenzivnoj njezi? Sa mnom je bio prijatelj, kao prevodilac! Osmijehnula se zagonetno i rekla kratko:

– Da.

– A sjećaš li se kako si me kao dijete vodila tri dana za ruku govoreći i pokazujući šta treba da radim? Ne skidajući onaj zagonetni smiješak sa usana kratko ponovi:

– Da!

– A sjećaš li se dana kada sam prvi put progovorila njemački?

Zagonetni osmijeh se izgubi, a onaj istinski, iskreni joj ozari lice.

– Daaa! – reče razvučeno kroz smijeh.

Nastavih:

– Tada si pozvala svo medicinsko osoblje sa stacionara i kada su svi bili tu zamolila si me da ponovim šta sam te pitala? Kada sam ponovila moje pitanje na njemačkom ti si pljesnula rukama i obratila se svima riječima:

– Frideska govori njemački!

Svi su aplaudirali, ali i veselili se tome. Eto, vidiš, ne brini! Tješila sam je, a ona je još dugo govorila o tome da, ako se ikada predomislim, da će me moje mjesto čekati!

Nisam bila ni zabrinuta niti nesretna što ne znam engleski. Bila sam sretna što ću ponovo biti sa onima koje volim, sa mojom djecom i njihovim porodicama. A nisam se bojala ni neznanja

engleskog jezika jer sam znala da će mi moja djeca u svemu pomoći.

* * *

Let je bio dug i naporan, mada mi nije bilo prvi put da letim za Ameriku. Odozgo kad pogledam, planine koje štite grad Salt Lake City od pustinje i njenog pijeska, oblika su vjenčanog prstena. U tom prostoru planinskih lanaca često su moja putovanja bila ispunjena strahom iz jednog jedinog razloga što su tu bile jake turbulencije i propadanja zbog vazdušnih struja. Sjedila sam ispred kabine i zida koji je odvajao toalet od ostalog dijela aviona. Samo ponekad bih bacila uplašeni pogled kroz malo prozorsko okno aviona, gledajući planinske vrhove koji su svojim zelenim pojasom i ogoljelim vrhovima ljubili visine neba. Onda je nastupila turbulencija i imala sam osjećaj naglog propadanja prema tim istim vrhovima. Strah i panika su zavladali mojim mislima i osjećanjima... Bila sam sama, sjedište pored mene bilo je prazno pa nisam imala s kim podijeliti strah, a nije me imao niko ni utješiti. Gledala sam ispred sebe u pregradni bijeli zid. U trenucima dok su oko mene škripali dijelovi aviona, pomišljala sam kako se već počinje raspadati u hiljadu komada...

Do tada na svojim putovanjima još nikad nisam čula da pu-

tnici iznad ovog prostora vrište, plaču i mole se Bogu da im pomogne, kao tog puta zbog turbulencije. Glasno vrištanje dopiralo sa svih strana i na trenutke se gubilo u škripi metalnih dijelova aviona, uzimalo predah da bi se sljedećim vriskom oglašavalo sve jače i jače. Strah mi je obuzimao misli, uprtim pogledom u bijelu površinu ispred mene molila sam dragog Boga da nam pomogne:

– Bože, molim Te, pomozi da se ne skrhamo na one planine ispod nas! Evo, skoro sam stigla na prag mog putovanja i mojoj dijeci. Pomozi mi samo da sretno sletimo! Bože, pomozi mi, molim Te!

Nastavila sam u sebi preklinjati Boga držeći se čvrsto za sjedište, a strah mi je sa vriskom u avionu bivao sve veći i veći. Ne znam tačno koliko je vremenski ta koma trajala, a ja sam imala osjećaj da je bila vječnost. Odjednom smo osjetili da je avion postao mirniji i stabilniji u letu. Moja unutarnja napetost i strah su se smirivali, a u mojim mislima je zaživjela samo želja da što prije sletimo na pistu i da se dohvatimo zemlje.

Poslije katastrofalne turbulencije avion je nastavio miran let, dajući putnicima i osoblju šansu da predišu strah i da se vrate normalnijem psihičkom stanju i njegovom smirivanju. Uskoro se započelo sa spuštanjem, a meni je laknulo kada je avion ogromnim točkovima dotaknuo pistu.

Na aerodromu su me sačekali moji najmiliji, a pogled na njihova sretna lica izmamio mi je osmijeh. Ruke su same od

sebe mahale i jedva čekale da ih sve prime u zagrljaj. Radost ponovnog susreta polahko je brisao umor sa lica, priča je potrajala do dugo u noć, a tijelo je vapilo za snom. Legla sam u krevet umorna, izgubljena u prostoru i vremenu i zaspala istog trenutka kad mi je tijelo osjetilo krevet.

Ne znam koliko sam dugo mogla spavati, a nešto se stropoštalo na mene i ja sam osjetila da od te težine ne mogu da dođem do zraka! Pokušavajući da dođem k sebi susrela sam se prvo sa dva ogromna crna oka, a potom osjetila ljepljivi veliki jezik koji je prelazio preko cijelog mog lica! Gurala sam grdosiju sa sebe dozivajući u pomoć! Niko se nije pojavljivao na vratima moje sobe da me oslobodi ove lizajuće nemani teške kao tuč pa sam pomislila da neću još dugo izdržati. Između ispruženog jezika i lapkanja po mojoj faci uspijevala sam samo da pokoji put upola snage ili skoro bezglasno izgovorim:

– Upomoooć!

Napokon su kćerka i zet stigli u moju sobu i jedva odvojili psa po imenu Sany od mog tijela, smijući se tome što sam se prepala nekog ko me od prvog trenutka toliko zavolio. Dišući duboko hvatala sam zrak i udisala ga punim plućima da se povratim od iznenađenja i pritiska koji sam imala na njima. Bilo je to posebno upoznavanje sa novim članom porodice koje najvjerovatnije neću zaboraviti dok živim! Poslije upoznavanja bilo je to na prvi pogled, a bome i na sve ostale poglede, jedno posebno prijateljstvo dvije duše. Dijelile smo nas dvije sve

zajedno što se podijeliti moglo, a prvenstveno ljubav te brigu i obaveze oko čuvanja djece. Pomagala mi je puno, pazeći na svaki njihov pokret da se kome nešto ne desi. Pa i kada bi se umorila od igre ganje sa djecom kroz cijelu kuću, ležeći da predahne, jednim budnim okom pratila je sve dječije pokrete.

Baš nekako kada smo preselili u novu kuću pristigla je i nova beba u porodicu, moja unučica Adriana. Prvorođenče moga sina i snahe, a moja mlađa unučica. Svako jutro bi bila povjerena meni na čuvanje, a popodne su dolazili roditelji da je odvezu njihovoj kući. Cijela kuća je po cijeli dan odzvanjala od tepanja i ljubavi, a razdragana Sany je ljubav, pored Ene i Alana, rado pružala bebi Adriani. Dok je Adriana bila budna, a ja je hranila i presvlačila, Sany je ispunjavala vrijeme kroz igru razdraganih starijih unuka. Ali, čim bi Sany vidjela da je beba Adriana spremna za spavanje i da je nosim u spavaću sobu u njen krevetić, ostavljala bi započetu igru, pratila me u stopu i legla bi ispred bebinog krevetića. Tada se osjećala odgovornom za bebu i njenu sigurnost i čuvala je lezeći sve vrijeme. Proradili bi majčini instinkti i ostajala je pored bebe kao njen lični čuvar i zaštitnik. Na malom monitoru koji se nalazio u kuhinji mogla sam da pratim šta rade beba i Sany u spavaćoj sobi. Dok sam kuhala ručak letimično bih bacala pogled na ekran sa kojeg se čulo ravnomjerno disanje bebe i psa sa povremenim trzajem nogu i pokretima kao da negdje trči. Na nekoliko minuta prije nego što bi se beba probudila, Sany bi me pronalazila

u kuhinji, očešala bi se o moju nogu i davala mi znak stražnjicom da je slijedim. Slijedeći je, obje bismo stizale do bebinog krevetića u kojem se Adriana protezala ručicama i polagano otvarala tamne bunovne okice. Sanynoj sreći tada nije bilo kraja! Skakala je oko krevetića i oko mene vrteći sa ono malo ostatka što se prije nazivalo repom, a iza tamnih, poput ljudskih krupnih očiju, rasla je sreća i osjećala se ljubav prema onima koje je Sany usvojila! A kako i ne bi, kad je po porijeklu poticala iz plemenite vrste boksera a zna se koliko su bokseri odani porodici i koliku ljubav prema dijeci nose u svom srcu!

Prolazile su godine. Dvije duše, ljudska i pseća, poprimile su nježnost, ljubav i razumijevanje. Unuci su rasli i imali svoje obaveze u školi, obdaništu i *kindergartenu*, pripremajući svoje korake za ulazak u život odraslih. Naše druženje je i dalje trajalo, sada već nekim drugačijim, zrelijim mirom dviju dama u lijepim godinama. Ona u psećim, a ja u ljudskim. Njoj su već odavno osijedile obrve, a tijelo više nije bilo razigrano kao prije. Sve je teže ustajala i puno duže je provodila vrijeme ležeći i spavajući. Svaka nova godina donosila je breme starosti...

Ušla je u dvanaestu godinu života i na pitanje veterinara koliko je stara, kad bi mu rekli, samo bi vrtio glavom ne vjerujući da je doživjela tako duboku starost. Tijelo je već odavno nije slušalo kao prije, a tuga bola joj se sve više ogledala u očima. Već je polhako odustajala od hrane. Svako malo

smo je vodili veterinaru, a on bi joj davao antibiotike koje ona nije htje- la uzimati. U psećim očima nazirali su se bol i tuga, prepličući se sa kratkim sljepilom i udaranjem glavom bez orijentacije...

Trajalo je to sve duže vrijeme sa nespavanjem ukućana i pomažući joj u svemu prema našim mogućnostima. Bez obzira kolika je ljubav u nama prema nekome, jednostavno nas vrijeme stavi pred zid kraja. Znaš, nema više! To je to i gotovo!

Spremala sam svoje stvari za posao pogledajući put Sany koja od iscrpljenosti i bolova više nije mogla ni da ustane. Znala sam da će danas jedna injekcija nas dvije rastaviti zauvijek... Za nju je to bila injekcija spasa od bolova i patnje, a za mene rastanak od jedne duše pune čiste ljubavi. Pogledom sam milovala to izmučeno tijelo i kao da joj je moj pogled dao nadnaravnu snagu. Polako se pridizala s bolom, napravila nekoliko koraka prema meni, zauzela sjedeći položaj i podigla zamagljeni pogled tražeći moje oči. A iz njenih polumrtvih očiju kotrljale su se suze... Zagrlila sam je nježno, ne želeći da joj nanesem bol. Dugo smo se opraštale. Suze boli bile su nam zajedničke, a bile su zalog jedne velike ljubavi dvije duše...

Tada sam prvi put u životu vidjela pseće suze. Bole me još uvijek pa i sada dok vam pišem... Brišem ih svojim rukavom!

P.S.

Mojoj dragoj Sany:

Već dugo sam željela da ti posvetim crticu iz života. To si zaslužila svojom ljubavlju kojom si nas sve osvojila. Nadam se da si u vječnim lovištima pronašla svoju livadu sreće, bez bola i patnje.

Nedostaješ mi!

Ali ko zna kad i ko zna gdje... duše će se pronaći.

Ah, da, moram i ovo napisati, a vezano za moju dragu sestru Mariju Reginu. Čula sam prije nekoliko godina da je draga i brižna sestra Regina tragično skončala život. Na minhenskom groblju, dok je išla posjetiti nekoga na groblju, poskliznula se i udarila glavom o ivicu nečijeg groba. Nastupila je trenutna smrt! Saznanje o njenom tragičnom kraju još uvijek mi teško padne. Jednostavno, kad pomislim o njenoj sudbini i svemu tome, bude mi puno teško i nekako nevjerovatno pa se često zamislim i kažem:

Bože, njena dobrota nije zaslužila takav kraj!

Pa opet pomislim:

Oprosti mi Bože što se petljam u Tvoje, jer niko ne zna šta ga čeka pa ni ja, ova.

Danas je opet prvi dan jeseni u Bosni, u Gračanici je bio prolom oblaka, a sada rominja sitna kiša. Gledam kroz prozor sivilo oblaka i osjetim da je baš pravi dan za sjetu u duši!

LATICE SREĆE

Dobra duša je poput najnježnijeg cvijeta. Miriše ljepotom tokom cijeloga života mirisom i bojom najčistije kapljice jutra, presijava se svjetlošću i toplinom kroz druge duše milujući im nježno njihova nova svanuća. Blagim lahorom brige u dodiru za druge širi dobrotu i svjetlošću njenom se brani od mrkog mraka i zloćudi. Ponekad sama sa sobom bije bitke u dilemi da li ostati na putu dobrote ili zloćom učiniti život boljim. Ali, to su samo trenutna stanja njenih previranja...

U tamna svanuća kada je svjetlost sve tanja i tanja od vlastitog bola, tada sama sebe rađa u najčistijem obliku ljubavi učini da cijeli dunjaluk mirisom zamiriše, a umor insanskog života pretoči u opojnost nade.

Prkoseći svemu, savije ponekad vlastite latice sreće ovog džennetskog cvijeta što se skrio u dobroti duše!

SUBOTA

Danima je jesensko vrijeme, prohladno i kišovito. Ispred zgrade raste ogroman orah. Gledam kroz prozor, dođe ptica kreja, nađe orah ispod drveta i vinu se s njim put gnijezda.

Prođe i ovo ljeto, pomislih.

U stanu prohladno i ja se baš ono toplije obučem. Pogle-

dam u frižider razmišljajući šta bih nam napravila za doručak. Zavirim u kutiju za hljeb i vidim da je ostao samo jedan komadić. Obučem nabrzinu jaknu, obujem patike i krenem do pekare. U prizemlju sretnem komšinicu Zinku koja u ruci nosi vrećicu žutih paprika. Pozdravimo se i ja je upitah:

– Je li to praviš zimnicu?

– Ne! – odgovori mi u žurbi.

Valjda želi da se što prije riješi tereta iz ruku, pomislih. Zinka doda:

– Paprike sam kupila zato što hoću da ih se odiščilim!

Pametno zbori moja kona, pomislih.

Svratih u pekaru, a ono miriše na tek pečeni hljeb i peciva. Kupim lepine i Nanin hljeb, tako se zove, i pravac u stan. Kiša rominja, u stanu je prohladno, a ja se sjetim komšinice i izvadim iz frižidera paprike. Paprike iz tave zamirisaše, a ja rekoh sebi:

Da se vala i sa paprikama odiščili!

Eh, što smo se baš naumakale kajmaka sa paprikama!

Sad smo mama i ja zalegle dok se doručak ne slegne. Mama gleda program Natur, a ja se pokrila dekom dok vam sve ovo pišem.

SRETAN NAM VIKEND RAJA!

P.S.

Bilo prošle godine, a danas lijep i sunčan dan, kiša ne pada, a

meni opet paprike sa kajmakom naumpale!
Reko' da se odiščili i sa ovim ljetom i sa paprikama!

MISLI I JA 1:

Eh, da je više ljubavi na ovom svijetu, osjećanja bi nam na behar mirisala i vladala srećom!

Neke uspomene ponekad možeš dotaknuti prstima, osjetiti im postojanost u vremenu i prostoru, osjetiti zagrljaj i toplinu ljubavi onih koji su prisutni u našim mislima!

Ništa se ne mora, samo se umrijeti mora, a to je neka druga stvarnost!

Najveće gromade insanske prepoznatljive su po svojoj malenkosti i ljudskoj duši!

Ljudska PAMET i GLUPOST se ne mjere. One samo EGZISTIRAJU...

DUŠA

Čujem iznad mene korake po podu. Pomislim:

Ustala moja omladina. Neka, neću im smetati! Okrećem se na drugu stranu kreveta prema malom okruglom željeznom stoliću. Stajao je tik uz moj željezni crni krevet, kao da su oduvijek bili tu, zajedno. Kao i svako jutro pružim ruku prema bočici tableta koje popijem odmah po buđenju. Ništa strašno, samo lijek za štitnu žlijezdu koji se uzima ujutro na prazan stomak. Ah, da! Pola sahata ne smijem onda ništa ni jesti ni piti. Čujem moju omladinu kako tiho razgovaraju, da me ne probude, kao i tiho zatvaranje vanjskih vrata kuće. To čekanje od pola sahata najčešće ostanem u krevetu. Uzmem tabletu, malo prosurfam po FBu ili pročitam po grupama šta ima novo. Ne čitam vijesti na gladan stomak, nego odbrojavam minute do ustajanja. Lijeno se protegnem koji put da razmrdam zahrđale koščure i obavim jutarnju toaletu. Pogledam na sahat, baš na vrijeme da mogu otići na sprat i pristaviti kahvu. Upalim *Radio Kapiju* da se barem nešto čuje u velikoj kući kad svi zatvore vrata za sobom, krenu na posao, a unuci u školu. Polahko pijuckam kahvu, a onda započinje jutarnji ritual javljanja i razgovori sa meni dragim ljudima. Obično prvo sa kćerkom:

– Jutro, đe si ćero? Jesi li se naspavala?

Moj daidža nestrpljivo čeka da svane kod mene na zapadu pa da koju pametnu prebacimo! Vremenska razlika između

nas ponekad baš i nije dobro došla jer se on ponekad zaboravi pa mi pošalje poruku ili me nazove u neka gluha doba noći. Izreferišemo ja i moj dajo šta ima novo u Bosni, polju, kod kuće, kako je vrijeme i šta mama radi... Kad se siti ispričamo i ismijemo pozdravimo se i uvijek ja njemu kažem onako kako sam naučila:

– CIAO!

A dajdžo onako kako je sviko na svoj način:

– Allahimanet!

Kad kažem Ciao uvijek mi naumpadne moj sin Haris. Kad smo mi onomad bili izbjeglice u Njemačkoj, a on puberte-tlija, pa kad ono krene da izađe sa svojim vršnjacima, zastane pred kućnim vratima i dere se na sav glas da ga svi ukućani čuju:

– CIAO!

Ja bih mu se najčešće odazivala iz kuhinje sa istim pozdravom. Bila je to jedna naša posebna igra, on bi i dalje stajao pred vratima ponavljajući pozdrav, a ja bih se u kuhinji smješkala i čekala onaj trenutak kad bi mi rekao:

– Ali mama, CIAO!

To je izgledalo već ono kao srdito, misleći u sebi vjerovatno:

Hajde, bona, šta ti je!

Znala sam ja jako dobro šta to njegovo CIAO znači. Ali sam se malo pravila mutava. Malo bih ga pustila da čeka, a onda bih

mu prišla i stavila novac u džep da mu se nađe, široko se osmijehnula, dok bi on radosno prolazio kroz vrata stana i odlazio osvrčući se zahvaljujući mi. Da! Često se mama i ja dok pričamo o nekim tamo vremenima sjetimo Harisovog: CIAO, pa kad nas on nazove iz Amerike u Bosnu, po završetku razgovora moja mama, a njemu nena, uvijek ga pozdravi sa ciao. Tada nastane smijeh s obe strane kontinenata. A Haris kaže na to:

– De ba neno, kud me nađe! Sitna djeca, kuća na kredit, auta na kredit...

Pa se razvali smijat, a i nas dvje u Bosni skupa s njim.

MISLI I JA 2:

Samo vi, dragi moji pišite, a ja ću čitati onako kako sam navikla i uživati u nečijim tuđim mislima zapisanim na stranicana knjige. A doživljaj proživljenog i onog što je u njoj napisano ostat će u meni do sljedeće knjige poput otiska bose noge u pjesku...

Ljubav je osjećaj koji sam po sebi postoji, jednostavno se pojavi niotkuda, da bi se voljelo i voljeno bilo!

OTKUHAVANJE

Dok se po mojoj glavi mute prošlost i sadašnjost kroz razgovore sa mojim najdražim u Bosni i ostatkom Evrope, završim sa razgovorima, porukama i uzmem da operem suđe ručno. Nekako mi je to najbrže, mada mašina za suđe zjapi prazna, željna da je se bar ponekad sjetim da postoji. Brišući suđe kuhinjskom krpom, iako rolna papira stoji tik do moje ruke, zagledam se u krpu i kažem sebi misleći na nju:

– Sad ćeš ti meni na ručno, starinsko pranje i otkuhavanje!

Pokupim sve prljave kuhinjske krpe, siđem u prizemne prostorije i u vešeraju na stalaži nađem vešni lonac. Potrpam kuhinjske krpe u njega i pravac na sprat, u kuhinju. Nalijem vode da prekrije kuhinjske krpe, dodam deterdžent i stavim na ringlu od šporeta da otkuham. Pritišćem i guram kuhinjske krpe drvenom kašikom da mi ne kipi iz lonca. Tada preskočim u mislima puno godina, odem čak do mog dijetinjstva. Sjetim se...

Nedjelja je. Znam to zato što je moja mama uvijek nedjeljom prala posteljinu i kupala nas. Nije to pranje veša bilo kao danas, staviš veš u veš mašinu pa kad završi sa pranjem, a ti rukneš u sušilicu... pa volja ti ga poslije peglat ili ga toplog još rukama poravnati i izgladiti. E, to je za moju mamu bio jedan

veliki i mukotrpan posao u doba mog dijetinjstva. A posebno što smo u to vrijeme živjeli u jednoj porodičnoj zajednici: mama, tata, ja, brat, naša nana i tatine dvije sestre, a naše tetke. Znam da je za ove sadašnje mlade bračne parove takav život nepojmljiv, ali eto, u to doba šezdesetih prošlog vijeka bilo je nekako posve normalno da se živi zajedno!

Ujutro mama porani kao prava snaha, poskida posteljine od nas, ukućana, i krene sa cjelodnevnim poslom pranja veša. Veliki, pocinčani veš lonac huktao je i izbacivao paru cijeli dan. Mama se borila sa njegovom težinom noseći ga punog veša i vrele, ključale vode do kupatila. Tamo je sve zajedno istresala u veliku, pocinčanu banjicu za kupanje. E, tad bi nastalo trljanje rukama i na ribači da se što bolje opere, da se od bjeline ne može gledati u posteljinu. Pralo se, otkuhavalo, ispiralo po nekoliko puta, dok mama ne procijeni da je dovoljno oprano i bijelo. Tada bi u banjici ili koritu iznijela napolje veš, tresla i mlatila svaki dio posteljine, vješala na dugački štrik koji je bio razapet između dvije debele metalne štange, a imala je i podupirač kojim je visoko dizala štrik. Da bi ostao veš na štriku još bi ga pričvrstila drvenim štipaljkama. Veš se sušio na lijepom, ljetnom, sunčanom danu, a sunce mu je izmamljivalo miris *Plavog radiona* koji se nadaleko širio svježinom.

Mama bi se već uveliko hvatala posla u kuhinji i spremala ručak. Znala mi je koji put, ako joj se nađem u blizini, zapovijediti da provjerim i pipnem da li je veš već suh, i ako

jeste, da ga skinem sa štrika i donesem u kuću u banjici.

Željela je da nedjeljni ručak uvijek bude nešto svečaniji, ljepši i da nas obraduje sa nečim slatkim. Najčešće je to bila patišpanja ili lutma, kako je neki zovu. Kada bi se umorila muteći svježa jaja sa pijace, ja sam je ponekad odmjenjivala uz njeno budno oko kojim bi pratila moje pokrete rukom, dajući mi savjete da mućkalicom ili žicom mutim istom brzinom i istim pokretima ruke jer je to bilo važno za pjenastu kremu u našoj šarenoj ćasi.

Veš bih već odavno poskidala sa štrika, igrajući se sa ostalom djecom u našoj ulici Šeste proleterske brigade. Cikom i grajom smo smetali popodnevnim spavačima u našoj ulici, na šta se uopšte nismo obazirali. Naš ljetni raspust je pripadao samo nama! Tri mjeseca igre, smijeha i svega što nosi ljetno ferje. Aktuelni su odlasci rodbini u druge gradove i na more. U tim našim godinama to nam je bila jedina preokupacija.

– Deeevsaaaa! – čula bih mamin glas i vidjela je kako se dopola izvila kroz naš kuhinjski prozor i rukom mi pokazuje da dođem. Naš stan je bio u trećoj dugačkoj prizemnici istog izgleda, samo su se te četiri radničke prizemnice razlikovale po boji. Svaki put kad me je mama zvala na ručak, uvijek sam bila žalosna iz razloga što moram prekinuti igru, baš kad je bilo najinteresantnije!

Ručak je i cijela porodica je na okupu. Tada uvijek ima razgovora, šale, smijeha, a ponekad i plača. Razloga je uvijek

bilo: nenamjerno razbijeno staklo na prozoru, igre dokasno, kašnjenja na ručak, nešto neobavljeno što nam se zapovijedilo ili zbog dječijeg gurkanja, padova ili šta ja znam već čega. Tada su obično bile glavne suze i strah da ne dobijemo batine...

Poslije ručka bi stariji otišli da prilegnu ili da se odmore. Pa nisu džaba izmislili izreku: *I beg legne da se ručak slegne*! Mama bi se tada prihvatila čistih, opranih posteljina za peglanje. Što se u nedjelju posteljina opralo, to se moralo naveče ponovo navući jer drugih, rezervnih, nismo imali. Dok bi mama peglala veš, ja bih na brzinu oprala suđe, posložila i s nestrpljenjem čekala trenutak da što prije iščepim iz kuće i da se pridružim ostaloj djeci u igri.

Mračak bi osvajao naše Ganino brdo, sunce bi bacalo posljednje kose zrake iza oficirskih zgrada, a nama, djeci, činilo se da je sad najbolje da se igramo žmire. Suluda trka započinje sa početkom brojanja do 100, a mi bi se razbježali kuda koji, mili moji, tražeći najmračnije loge za skrivanje. I igra skrivača i pronalazača bi ko zna dokle trajala sa uzvicima: *Tuspas mene*! da mama ponovo s prozora ne zove da se uđe u kuću. A u kuhinji na podu stoji ona ista banjica za veš, ali sada bez veša, nego napunjena vodom za kupanje. Svađa i gurkanje ko će prvi na kupanje nije nas nikada zaobišla, ali tu je mama uvijek napravila red. I znalo se: prvo mlađi pa stariji!

Umor poslije cjelodnevne igre bi učinio svoje, oči su mogle izdržati budne samo da se još pogleda crtani film pred

spavanje. Dok smo se uvlačili u krevet, posteljina je mirisala na zrelo ljeto, sunce, majčin trud i puno ljubavi! Zagrlili smo se ja i brat, skupili se na jednom dijelu bračnih kreveta da napravimo što više mjesta za mamu i tatu kada dođu na spavanje...

Motam kuhinjske krpe koje sam danas otkuhala u veš loncu, a sjećanja naviru... Ne živimo više u zajednici jer odavno više nema tate, nane, nijedne tetke.

A ja sam vječiti putnik između dva kontinenta, da ispunim prazninu. Letim, letim u želji da spojim dva kontinenta i dva svijeta u jedan.

Pa makar u mojoj duši!

MISLI I JA 3:

Večeras čuh od prijateljice jednu pametnu izreku koju je njena nana imala običaj reći za onog vakta kad se cura namjeri na nekog momka: *Ispala mi sreća, još samo oči nisu*!

Pa se, evo, i sad smijem i kontam kako smo prije imali baš pametne nane!

GENI

Sve smo to mi i sve je to u nama, samo ponekad razbucamo osjećanja pa se smijemo i plačemo zajedno! Tako je to kad u nama postoje bosanski geni pa kad ti se najviše plače, suze ti teku od smijeha. A mi ne bi bili Bosanci da i to nije ono, baš u inat svemu! Tako je to uvijek bilo pod bosanski: jedno misliš, drugo kažeš, a treće radiš.

Rijetko nas drugi mogu skontati, osim nas samih između sebe!

DUŠE

Jako povrijeđene duše nekih žena uvuku se u sopstvenu nepovjerljivost, stvarajući ponekad oko sebe neprobojne visoke zidove da sopstvenu dušu zaštite od ponovnog bola i onog lošeg iskustva. Ponekad i ključ bace niz rijeku da bravu duše ne otključaju onim pogrešnim! Samo istinskom obostranom ljubavlju postaju izliječene i pronalaze ključ duše. Kad duša dušu pronađe, a to pronalaženje potraje ponekad vremenski jako dugo, do tada treba imati nadu za susret istih duša i spoznaju da postoji negdje baš ona prava duša za tebe! Sve dok duša dušu traži, dobro je, znači da možemo i želimo voljeti!

Jedno jaje i ja je, organizmu snagu daje...AGROKOOOKA! ZA LJEPŠI POČETAK DANA! Nekada, u ono naše vrijeme, bila je TV reklama. Tko ne voli, može i bez jaja. Baš me nešto rime krenu i to u nevakat.

Zbog osmočasovne vremenske razlike moju mamu obično zovem po mom vremenu ujutro. Kontam:

Hajd sad je pri popodnevnoj kahvi poslije popodnevnog dremuckanja. Normalno, telefon zvoniiiii i zvoniiii. Već pomislim:

Sigurno je nema.

A onda začujem poznatu i dragu melodiju glasa:

– Halooooo!

– Hej, pa što se ne javljaš? – upitam je prije nego nastavimo s našim razgovorom.

– Pa nije zvonio. Evo sad je zazvonio i ja se javih!

Tako bi uvijek započinjalo. Potom se prebacujemo na drugu temu. Pita me:

– Šta radiš?

U to jutarnje vrijeme obično sam pri doručku.

– Evo jedem.

Slijedi pitanje:

– Šta jedeš?

– Pahuljice, *sirijals*, kako ovdje vele ili zobene pahulji-

ce kako ih još nazvaše – odgovorim.

Poslije mog odgovora uslijedio bi neizbježan komentar:

– Ima li u toj Americi išta normalno da se pojede, osim tog njihovog sirijalsa?

Odgovorila bih joj uvijek pravdajući se da ja baš to volim.

Danas sam se sjetila mame i njezinih pritužbi na moju *sirijals ishranu* pa rekoh sama sebi:

Danas ću nešto promijeniti i to drastično! Uzimam manju tavu, ispečem jaja pa malo odozgo dodam kajmaka, feta sira, svježeg hljeba, a u drugi tanjurčić nasjeckam svježe paprike, paradajza i krastavica. Jedem ja to, a onda mi sinu misao:

Eh, da me sad mama vidi! Kako bi se obradovala i rekla mi:

– Vidiš da se može jesti nešto drugo, a ne samo pahuljice! Ako ništa drugo, ima jaja, mada nisu Trumanova u prašku za razmućivanje.

Svaki put, kao srednjoškolka, poslije pet, šest školskih zvona i nastave, po dolasku kući postavljala bih uvijek isto pitanje:

– Šta se ima za jesti?

Naravno, uvijek bi stizao i isti odgovor:

– Eto u frižideru ima sira, jaja i kajmaka. Imaš svega. Jedi šta hoćeš!

Majčin brzi odgovor stizao bi iz ćoška kuhinje, dok je

brzim pokretima pritiskvala nogom papučicu za gas na njenoj *Singerici*, mašini za šivanje. Rukom je čvrsto držala skrojene dijelove odjeće i provlačila ih ispod mašinske igle pomno zureći u njen ples. Taj jednolični zvuk mašine bio je glazba najljepše životne arije koja se čula u našem stanu, jer mojoj majci, a i nama, djeci, donosila je sigurnost džeparca i ispunjenje nekih naših želja.

Već odavno je muzika rada mašine začutala u našem domu, a mašina pronašla svoje novo mjesto u ćošku spavaće sobe. Sada ima počasno penzionersko mjesto u tihom kutu i mojim mislima, sa jednoličnim zvukom prošlosti. Samo ponekad još proradi i oglasi se životnom muzikom, kad mamu zamolim da mi nešto suzi ili napravi onako kako je meni po volji kada kupim neki dio odjeće. Tada bi se vraćala jednolična pjesma nečega što duša pohrani za sva vremena.

Evo, još uvijek zvoni telefon. Sad ću čuti moju najljepšu ariju pjevušećeg glasa.

A dalja pitanja, zna se: Šta radiš i kako ste?...

Sad ću joj reći da sam doručkovala kao da sam u Bosni! Znam da ćemo se tome obje nasmijati!

P.S.

Ovo sjećanje prepisujem iz vremena kad sam još bila u Americi. Momentalno se nalazim u Mostaru kod moje rodice Fatime.

Pijem kahvu sa mamom i sjećamo se priča iz nekih prošlih vremena, dok Fatima prekriva kuhinjskom krpom tek zakuhano tijesto za peksimete.

Dok vam ovo pišem smješkam se jer ćemo svi zajedno doručkovati na bosanski način!

KAD SE PITA

Postavi netko pitanje na FBu:

– Koliko vas se sjeća PRVE LJUBAVI i da li razmišljate o tome gdje je i šta radi?

Moj odgovor na ovakvo pitanje je:

Nije mi prva ljubav ni u guzici, a kamoli u glavi!

Što bi se reklo po naški!

Još malo pa ću zaboraviti i zadnju ljubav, a kako da se sjećam onda prve? Ako nije počela krečana onda ne znam šta je u pitanju, osim to da je čista zaboravnost ili mi je postalo puno toga svejedno. Ma, ko bi to znao...

Ili, nešto kontam, što je bilo, bilo je i neka ostane tamo gdje i pripada. Dakle: PROŠLOM VREMENU!

RAZGANUĆE

Ponekad se neka tuga insanu sveže u čvor. Duša tada uzdiše i othukuje, stegne u grlu i hoće udaviti... Pomisliš:

Eto, to je to. Sve je gotovo, neću izdržati!

Ali, nekom silom nešto te ponese i da ti snagu da izdržiš. A tada, niotkuda, stigne ti pomisao i zavlada umom:

Proći će i ovo kao i sve do sada, samo čeka svoj trenutak zaborava!

I bude baš tako. Zaborav prekrije svojom izmaglicom tugu, razgrne zastor teških misli i pusti svjetlost razganuća!

MISLI I JA 4:

Bome, ono što se kupiti ne može, uvijek je najskuplje. Posebno je biti bez prohtjeva, ali da se podrazumijeva šta bi trebalo da bude! Ljubav, samopoštovanje, poštovanje, to je sve ono što jednu ženu čini ženom i njenim nepotkupljivim vrlinama!

Duša se u duši ogleda i u spoznaji šta duša duši znači!

Šutnja kad progovori ima više značenje od hiljadu riječi!

Fizička udaljenost je ponekad najbliža blizina u duši!

MOJE BOJE

Teško je i preteško uskladiti harmoniju koja je od samog početka samo disharmonija. A kulminacija bijaše:

– Vidiš ovaj zid? E, kad ja kažem da je crn, on će za tebe biti crn! – sasu mi u lice u najharmoničnijoj crnoj boji, isključivo onoj koja njemu odgovara.

A moj odgovor je:

– Tvoja najtamnija crna boja za mene je samo ona RUŽIČASTA koja mi je već odavno dušu obojila! Jer za mene ovaj svijet nije samo crno-bijele boje, nego je obojen harmoničnom bojom ljubavi moje duše u svim duginim bojama!

Tako i tim riječima uspostavih tada harmoniju mojih osjećanja sa disharmonijom moje nametnute životne situacije!

MISLI I JA 5:

Preplitanje jave i sna uvijek se dešava pa ponekad ne možemo razlučiti šta je šta! Pomislimo da sanjamo budni ili da su nam snovi stvarnost! Razlučujemo samo našom dušom i našim srcem u kojima igru vode jedino osjećanja!

Ja nikad nisam sama, uvijek imam sebe!

HOĆE KIŠA

Od jutros se nešto napolju vrijeme pomutilo i naoblačilo. Izvezem kante sa smećem iz dvorišta na cestu. Pripremim i odvoz smeća za sutra. Nekoliko kapi kiše poškropi me po kosi i odjeći. Ih, radosti moje! Istog časa mi naumpadne grah za ručak! Što jest, jest, baš sam ga se nešto i uželjela! Ljeto, žega i sparina nekako mi baš i nisu odgovarali s grahom. Većinom sam bila okupljena za jelo zelenišem, a najviše paprikama, paradajzom, patlidžanima jer to, inače, i volim. A volim, bome, i grah sa suhim mesom, iako po prirodi nisam baš neki mesaroš. Ali, eto, volim pomalo staviti meso u kuhanje, što se ono kaže, nek na meso zamiriše.

Ma, sama sam sebi najsmješnija kad odem negdje pojesti ćevape. Ja ti onaj ćevap sama od sebe sakrijem da ga ne vidim očima. Prvo, ćevape uvijek jedem rukama! Zato često bacim pogled na moju mamu dok se pati sa viljuškom i nožem sjeckajući ćevape i lepinu. Ja to, onako majstorski, otkinem komadić lepine rukom, popolovim ćevap, onda ga nježno stavim u komadić lepine. Uzmem prstima puno narezanog luka pa s njim prekrijem ćevap. I, da sam sigurna da se ćevap ne vidi, to onda smotam u rolnicu i tako zajedno pojedem. Tek tada, kada sam dobro sakrila ćevap, uživam u njegovom ukusu.

Eto što ti je koncentracija, odoh ja od mog graha do ćevapa. E, tako to obično biva i u životu. Kreneš puteljkom,

a stigneš na drugu stranu ceste! Nije poenta mog dana ni u grahu, a ni u ćevapima. Skontam ja sebi na brzaka...eh, kad ćeš grah, onda šta uz grah obično ide? Naravno, pogodili ste: PALAČINCI! Umutim smjesu za palačinke, a nisam Nadalina, nego ja onakva, kakva sam! Sve mislim bit će malo za sve nas, a moram vam priznati, za više raje odavno nisam ni kuhala. Napunila se smjesa skoro do vrha zdjele. E, moj Bogo, valja prestajati i sve to ispeći. Mjerim ja to nako, od oka, brat bratu i kaem sebi:

– Bit će danas palačinaka i za Hasu i Husu i za svu braću Čelebića!

Gledam ja zdjelu, gleda ona mene pa se mjerkamo koja će prva posustati od nas dvje! Na jednoj ringli dokuhava se grah, na drugoj borba sa kilometrom palačinaka... Nije to samo to, nego što kad hoćeš odjednom i u isto vrijeme tri posla raditi! Peči palačinke, zapržiti grah i razrezala dinju pa ću je isjeći u zdjelu na kockice! Dok ja prevrnem palačinak, promiješam zapršku da ne zagori, zagori mi palačinak, a otvarajući konzervu sa paradajz sosom on se prosu po maloj stazi izrazito svijetle boje. Vidim samo kao da je sve pocrvenilo, e jebem ti i hiću ovakvu, kao da me neko tjera štapom! Sklonim sve sa ringli, smotam stazu pod ruku i pravac kupatilo. Polijem stazu dobro vodom, nakvasim i ožeži sa ribanjem i pranjem staze. Izađem na terasu da prostrem stazu, kad tamo, imam šta vidjeti. Sunce sija, kao da kiša nikad nije ni pomislila da pada. Eh, ko me

nagovori da brže, bolje pristavljam grah i pečem palačinke... Ljuta na samu sebe mislim:

Što malo ne sačekah pa da se kao insan najedem paprika s kajmakom!

Al sam zato za kaznu, u inat sebi, pojela brdo palačinaka, toliko da me evo sada, od njihovog nebrojanja, boli stomak! Znam samo jedno da mi grah i palačinci neće zadugo naumpasti!

Eh, da vam i ovo kažem, nekako sa ovim godinama osjetim da sam malo kao postala i smotana!

Napisano 2019. god. na godišnjem odmoru u SADu, pošto sam sada zamijenila kontinente za godišnje odmore. Evo me danas u Bosni i na današnji dan, tri godine poslije moje objave, napolju je oblačno i ovih dana kišovito.

Za ručak imam grah sa suhim mesom i zna se, hrpa palačinaka!

MISLI I JA 6:

Eh, dragi moji prijatelji, pero može i presahnuti, ali dok se dušom piše, stihovi i priče sami sebe ispisuju, bez obzira na to što su sve radosti i tuge ovozemaljske!

PLAVETNILOM SNA

Tamo u zaboravljenoj svjetlosnoj prizmi,
plavim žarom sjetne vječnosti
naučena je da čeka pjesmom bez stiha i rime.
Blagošću odsjajem vremenskih dodira
sanjala je svjetlo prije svjetla,
dodir prije dodira,
rođenje prije rođenja,
iščekujući svjetlosni mig dalekog snoviđenja.
Praskom Nove i bojom vatrometa svih boja
stvaranjem podari joj ljepotu zanosa,
lepršavost vječnih svjetova,
ljubavnog zavodnika
u odsjaju njenog oka.
I suzu u kotrljanju…
Moja sjeta i tuga sjećanja, vrijeme i prostor
ponesu me tik u času leta duše u krajolike prošlosti daleke,
u vremenu blizu samo duši i srcu…

MISLI I JA 7:

Ima tih žena koje znaju šta neće! Cijene ono što jesu bez obzira na druge i njihove priče, jer su ponosne i znaju da im puno žena zavide na njihovoj slobodi!

ROJENJE

Misao snena, misao lijepa,
misao grdna, misao teška…
Misli su jedan ogrtač svijeta,
protiču svojim tokom, dotaknu samo,
Okrznu u letu nečiju maštu ili sujetu
utrkujući se s vremenom postojanja.
Uvijek u žurbi vlastitog poimanja
misli moje su kao vrijedne pčele.
Rojite se u mojoj sijedoj glavi
svih mojih želja i njihovih ostvarenja,
Ispisujući ih na bijeloj hartiji podsjećanja!

RAZLIČITOSTI

DOBRO samo malo utihne pred hordom ZLA, ali SVJETLOST nikad ne iščezne. SVJETLOST je ROĐENJE MRAKA i obratno, MRAK je ROĐENJE SVJETLA! Samo jedno kroz drugo mogu egzistirati i spoznati sebe, jer kako pojmiti veličinu MRAKA ako ga ne osvijetlimo SVJETLOM? Kako spoznati jačinu SVJETLA bez prisustva MRAKA i njegovog postojanja kroz isto to svjetlo?
Nemoguće je razlučiti te dvije spoznaje jednu bez druge!

PUNO MLAĐE

Pojedine životne situacije jednostavno te stave u mat poziciju. Kako i na koji način reagovati, a da pritom ostaneš ono što si i što bi trebao biti? Ostave te ponekad bez teksta i riječi ne pronalazeći se u svemu tome i u toj trenutnoj situaciji.

U to vrijeme, prije nekoliko godina, nisam se baš nešto osjećala dobro i ja se zaputim do moje doktorice. Pregleda me i da bi bila još sigurnija u tu svoju dijagnozu uputi me da odem kod specijaliste tražeći njegovo mišljenje. Zamolim moju kćerku da ide sa mnom, prvo, da ne idem sama, a drugo, ako mi bude potrebna pomoć oko engleskih nepoznatih mi riječi da mi se nađe pri ruci.

Stigosmo nas dvije u određeno vrijeme i na određeno mjesto u toj bolnici. Na hodniku smo tražile pogledom gdje i kome treba da se javimo. Ugledasmo sijedog čičicu, nasmijanog i zaista pričljivog u razgovoru sa nekim drugim čovjekom koji je samo slušao i kimao glavom. Malo sačekasmo da završe sa razgovorom i priđemo mu želeći informaciju gdje da idemo i kome da se obratimo. Pogleda nas sa osmijehom, pozdravi nas i reče:

– Na pravom ste mjestu. Ja sam upravo taj koga trebate i izašao sam u hodnik da vas sačekam.

Uz osmijeh i pokrete rukama kojima je mlatarao na sve strane uvede nas u svoju ordinaciju, a da nikad nije zašutio.

Poslije nekoliko njegovih pitanja i mojih odgovora ponavljao bi se ponovo istim pitanjima, a ja mojim istim odgovorima. Pogledam u kćerku, nekako mi ta situacija postade i smiješna. Shvatim da je moj dragi doktor dobro nagluh pa da mu moram moje odgovore ponoviti po nekoliko puta. Iz razumijevanja što ne čuje dobro, ja se potrudim da ostanem do kraja učtiva. Nastojim da mu mirno i sve glasnije i razgovjetnije odgovaram. Prilikom pregleda upita me za godine starosti (a moje mladosti) jer tog istog trenutka življenja sam najmlađa, a svaki naredni trenutak i sljedećom sekundom i minutom postajem starija... (uh, odoh u filozofiju!) Odah mu tajnu moje mladosti i mojih godina jer znam za ljekarsku etiku, da je vezano za pacijenta sve tajna i da se te tajne nikome ne govore. Rekoh mu broj godina koje sam prevalila od mog rođenja i kad me u rodni list upisaše do postavljenog mi pitanja. Ponosno rekoh:

– Šezdeset četiri godine mi je!

On me zagleda čudno i mjerkajući mi facu reče:

Vi meni izgledate puno mlađe, nego što rekoste da imate godina. Ja Vam nikad ne bih dao da imate osamdeset četiri godine! Stvarno, fantastično izgledate za vaše godine! Iskolačih oči od šoka i pogledom potražih kćerkin pogled. Prvo bijaše moje iznenađenje, a onda osjećaj da je neko ovdje ne samo gluh do daske, nego kao i da je udaren ćumurom u glavu. Gledam ga i kontam:

De bolan, ako si gluh, nisi ćorav! Pa ti meni odmah

razvali koncepciju postojanja! Još dvadeset plus, e svašta će čovjek s Vama ovdje doživjeti!

Ne mogoh nikako objasniti nagluhom i ćoravom stvoru da je pogrešno čuo. Završismo naš pregled kod metuzalema od doktora, a obje jedva dočekasmo da mu zamaknemo za leđa pa da se razvalimo smijati. Iz dubine duše odzvanjao je hodnicima naš nekontrolisani smijeh. Samo su nam bili pogledi dovoljni pa da se smijeh ne zaustavlja. Ko zna šta su tada ostali pacijenti o nama mislili, ali u tom trenutku nismo baš imale volje da još i o tome razmišljamo.

Eto, i poslije nekoliko sedmica od posjete specijalisti, ujutro, dok prolazim pored ogledala, malo zraknem i upitam tada samu sebe:

Pa gdje on, majke ti, vidi moju mamu umjesto mene?

Pa se razvalim smijati. Uljepša mi doktor sve moje buduće godine pa sve do osamdeset i četvrte, a za ostale, šta me briga, ali samo pod uslovom da i u osamdeset četvrtoj izgledam baš ovako kao sada!

P.S.

Od tog vremena, prođoše još četiri godine. Možda bi mi sada doktor zaokružio i na stoju!

Neka je sve u dobar čas, neka se samo godine nižu i jedna drugu za ruku drže!

IZAZVANA IZAZIVA

Princeza IZAZOVA očekuje izazvanog princa! Kad je svijet bio drugačiji, romantičniji, kad se o ljubavi sanjalo i svijet nije bio CRNO-BIJELI, duše su pjevale Gloriju u boji!

SPOZNAJA

Vjerujem da ti dušom pripadam prije mog postanka ovozemaljskog. Oduvijek i zauvijek će duša dušu tražiti u svim svjetovima, u postojanju imaginarnog, kroz spoznaju vođena LJUBAVLJU.

MISLI I JA 8:

Pa kaže moja jaranica:

– ...jer leto je lepo, samo dok se čeka. (Tatjana Desanka-Maksimović)

A ja joj odgovorih:

– Meni je ljeto uvijek dobro pa i USRED ZIME.

FALTA (faldica ili ti faltnica)

Moja mama ne odustaje od pegle i peglanja. Sve što se u mašini za veš opere, još uvijek se sve mora ispeglati i nema tu pogovora!

Poslije svih ovih godina provedenih u tuđini, ako sam se išta istrenirala i naučila, to je ne peglati veš, barem ono što nije neophodno. A, da vam iskreno kažem, baš nisam voljela pojedine stvari za peglanje. Najmrže mi je bilo peglati suknje na falte, muške hlače na peglu, muške košulje dugih i kratkih rukava. Razlog je falta (faltna). Od jedne falte koja treba biti na rukavima ili hlačama, ja sam uvijek umnožavala na dvje ili tri faltne... faltniceeeeee.

Sada nema više faltnica jer nemam muža pa ni faltni pod peglom na košuljama ili ti hlačama, a plišane suknje nikad nisam obukla. Nema više ni suknji sa faltama ili preklopima jer sad većinom nosim hlače, nema ni muških košulja, a ni kragni. Eh, jash, hahaaaa!

Imam ja puno više razloga što se ne hvatam pegle, ali to je već zalaženje u privatni život koji je samo moj, a ispeglati i ugladiti ga više ne može niko. Tja! Život ko život, uči te pola života da se nešto treba i mora, da bi poslije uvidio da sve što se nekad moralo, da se sve to, ustvari, ništa ne mora, nego da život treba prilagoditi sebi, učiniti ga boljim, prihvatljivijim i lakšim i da ne treba robovati stečenim navikama koje nam ne

odgovaraju.

Kad sam otišla u Ameriku, u početku sam peglala hrpe veša, koje su izašle sa pranja i iz sušilice. Dnevno bude i nekoliko mašina, jer danas, ako se svako od nas preznoji, onda veš ide u mašinu na pranje, ili što smo danas obukli sve to završi u mašini za pranje i sušenje veša.

Neko vrijeme sam se protivila i nisam htjela prihvatiti takav način pranja veša bez peglanja. Kada sam se počela hrvati sa hrpama veša i nesustizanjem da sve ispeglam i posložim, digla sam ruke od peglanja i uzimala samo onaj koji je baš morao pod peglu. Ameri me naučili i prevaspitali da zažmirim na neispeglano. Izvadiš iz sušilice, malo rukom poravnaš i složiš, i to bi bilo to!

Sjetim se uvijek jedne anegdote kad sam tek došla u Ameriku. Vidim, kćerka žuri ujutro na posao i pegla neku košulju. Ispegla samo prednju stranu, a sa druge strane, ništa. Ja je pitam:

– Što ne ispegla košulju i sa druge strane, zašto samo prednju stranu?

Ona me pogleda, šeretski mi namignu, nasmija se pa mi reče:

– Bona mama, ko mi gleda u leđa? Uvijek te svi gledaju sprijeda, a tu sam ispeglala!

Onda ja kontam:

Pa stvarno je tako! Ko mi još zaviruje u leđa i da li sam

nešto ispeglala ili ne?

Pametno vala! A kada se samo sjetim svih ostalih načina peglanja robe koja se nosila, a trebalo je nekako ispeglati...

Nekada, u stara vremena, ko nije imao peglu na žar, peglala se roba ispod dušeka, kao poslije u vojsci. Eto, tako je to kad je pegla u pitanju i sa njom peglanje.

Nedavno gledam reklamu za neku mašinu u koju šta god staviš, ispegla i složi sama. Košulje, majice i sve što se treba ispeglati, sve ispegla, a tvoje je samo složiti i objesiti u ormar.

Ništa pametnije nisu mogli smisliti, nego to, kontam ja i odmah pošaljem kćerki reklamu za tu mašinu.

Nek se zna da i to čudo sada postoji pa ako joj dodije trljati rukama i peglati vruć veš iz sušilice, eto da zna za novotariju. Od mene im lično kapa do poda i svaka čast da se i ta mašina izmislila. Kad samo pomislim koliko će žene na tom izumu uštedjeti vremena koje će iskoristiti možda za šetnju, čitanje knjige ili jednostavno uživati u svom trenutku predaha i iskoristiti vrijeme za sebe! Možda će jednog dana i pegla postati samo jedan od ukrasa prošlosti i pokazivati se kako su to nekad žene radile u nekom tamo vijeku...

P.S.

Dovoljno mi je samo pomisliti na 100 metara ZAVJESE ispeglane svaki put i to od MARKIZETA pa da me srkle-

ti uhvate! Zavjesama sam isto DOHAKALA, kupila ZEBRE ZAVJESE koje se ne peru i ne peglaju! HAHAAA, bome ja PREPISALA ove pametne misli da se ne ZABORAVE!

SUDBINA

Ljudska SUDBINA ne poznaje statistu! Svako mora svoju glavnu ulogu odigrati do kraja. Reprize SUDBINE su neponovljive! Prema tome, potrudite se da na kraju ŽIVOTNO TRAGIKOMIČNE SUDBINE dobijete dugi APLAUZ i nagradu za uspješno odigranu ulogu...BEZ REPRIZEEEEE JE!

MISLI I JA 9:

ŽENA

Slobodna = Neslobodna
Ko je veže, a ko je steže?
Eeeeeeee, brale, žensko je to!

Najveći neprijatelj ljudskom rodu je njegov vlastiti Ego!

KAZNA

Uvijek sam slušala priče o zapadnjačkoj kulturi, a kada sam se sticajem okolnosti našla i na tom Zapadu: Njemačka i Amerika, shvatila sam da bi Zapadnjaci bili puuuuno nekulturniji i gori od nas, Balkanaca, da ih ne REBNU PO DŽEPU za njihov JAVAŠLUK i NEKULTURU! Kad te, brale, zdrmaju po novčaniku i kad ne možeš taj mjesec preživjeti zbog kazne koju moraš platiti, tada se MORAŠ KULTURNO PONAŠATI!

Zakon za šamar ženi ili udaranje djece odredi da im se ne može ni na 500 metara približiti ni njima, a niti njihovoj kući! A čula sam za alkoholičare koje nađu na ulici pijane, da ih policija odvede u najskuplji hotel da se otrijezne pa plate hotel i kaznu što su šetali pijani!

Ma, ima svega što sam se nagledala i naslušala vezano za sve one koji sebi daju za pravo da se na nekom sile i prosipaju svoju zlu ćud!

Nego, u svemu tome poenta je ZAKON koji reguliše KAZNU i to baš tako veliku kaznu da takvim više ne naumpadne ponovo praviti ISTE BUDALAŠTINE!

MISLI I JA 10:

Nitko rođen nije bez sudbine i Božijeg iskušenja!

KOLOMAST

Već odavno mi se po glavi vrte imena davno, davno zaboravljenih parfemaaaaaa! Kad god prođem pored pokošene trave, osjetim miris nekadašnjeg parfema *Pokošeno sijeno*, sjećate li se? A kad se naveče vraćam s posla kući pa mi u mom komšiluku crna mačka pretrči preko ceste sjetim se, gledajući je u polumraku osvijetljenu samo na tren neonskim svjetlom, kako mi šmugne velikom brzinom. Ne stignem ni tri puta pljucnuti, ono zbog nedajbože nesreće. U momentu se prisjetim na onu davnu marku parfema *Crna mačka* pa iznenadim sebe sjećanjima i postavim si pitanje:

Koliko čovjek u svom umu pohrani sjećanja koja nikad ne izblijede?

Mozak samo što primi informaciju, ostavi je negdje sa strane pa kad se mi počnemo češkati po glavi kaže nam:

– Vidiš, ti zaboravi, a ja se još sjećam svega, kao da je jučer bilo!

Mozak je mozak i naš najbolji prirodni kompjuter, samo ga trebamo ponekad "nahraniti" i "podmazati" kolomašću da ne zahrđa!

MISLI I JA 11:

Učini život sretnim, barem u vlastitim očima!

KRUŠKA

Mirisi djetinjstva pobrkaše se s mirisima starosti. Ponekad, baš kao maloprije, osjetih davno zaboravljeni miris. U jednoj sekundi sabiše se godine i vratiše me u vrijeme djetinjstva. Osjetih pentranja na prve grane, miris uzrelog voća i čuh graju djece, nadvikivanje, smijeh, zadirkivanje u takmičenju *ko će prije na drvo*!

Miris uzrelih krušaka mami me i tjera tamo negdje, visoko. Tamo gdje se pogled zavlači u krošnju, a prsti dodiruju slatke žute plodove. Samo još ovu granu i pogled mi puca naviše. Zagledana u vršiku drveta, tražim one najljepše i najžuće plodove što mame žutilom. Upinjem se i tražim u sebi snagu da izdržim u pentranju do vrha... Gore, eno upravo tamo gore, na sam dohvat ruke smije mi se u lice moj cilj i želja.

Gledam ih odozdo kako se njišu onako žute, daju mi neku neopisivu snagu i želju da me okite sa svih strana poput dukata. Upinjem se i hvatam od donje grane za novu, višu granu.

Samo još malo, još nekoliko grana, nadomak sam cilja, ponavljam u sebi.

Pogledom pretražujem po ostalim stablima voća i vidim moje rođake koji su već odavno bili na samim vršikama drveća. Ljuljali su grane, smijali se dovikujući mi da požurim u pentranju i da im se pridružim u dječijim nestašlucima. Njihovo izaziva-

nje, šeretski smijeh i posprdni govor dopirali su do mene:

– Hajde, penji se! Ili ti se gradski asfalt zalijepio za noge? Nikad se ti nećeš popeti do vrha! Za to se treba roditi. Vidi nas, mi to možemo i žmireći!

Njihov smijeh odzvanjao je u mojim dječijim ušima.

Umjesto da se postidim svog neuspjeha, u meni se budio inat. Osjećala sam ljutnju koja mi je davala novu snagu u pentranju.

Samo još da dohvatim ovu granu, samo još ovu granu, samo još..., mislila sam.

Odjednom se čulo tiho krckanje tanjušne grane ispod mog tijela, pretvarajući se u lom. Tijelo mi izgubi ravnotežu, osjetih padanje... Moj bolni krik potvrdio je moje brzo prizemljenje i tupi udarac o tlo! Sekunde, minuti ili vječnost prolazili su u mom dovikivanju za pomoć koja nije niodakle pristizala. Osjetih da me nečije jake ruke podižu sa zemlje i privlače uza se, čuh topli djedov glas:

– Nemoj plakati, nije to ništa! Sve je dobro! Sad će prestati.

Pogledah u te svjetloplave oči što mi se smiješe i hrabre me. Plač je polahko jenjavao, a djed sve proprati riječima uz široki osmijeh:

– Kažem ja vama da se pazite, inače ćete popadati ko zrele kruške!

Nasmija se grohotom, a ja mu se pridružih u smijehu. Pogledom uprtim u vršiku kruške, obećah sebi:

Sljedeći put ću te zaljuljati da sve kruške popadaju, nijednu ti neću ostaviti!

MAJMUNSKA POSLA

Ljudski rod je napredna rasa idiota.... može i bez onog "napredna"!

Ovo napisa moja prijateljica Slađana a ja joj velim:

– Ih, draga Slađo, od gorih uvijek ima i gorih, a od dobrih još boljih. Jedva čekam da počnemo ispočetka i da više ne bude po Darvinovoj teoriji da smo postali od majmuna! Eto, pa ti sada vidi dokle nas je majmunisanje dovelo! Majmunska posla pa hajd, a u majmunska posla niko neće da se bakće!

Što li mi se ono Slađa onako grohotom nasmija?

MISLI I JA 12:

Najviše volim ljude koji se po svemu lijepom u drugim ljudima prepoznaju.

Koliko god čovjek poželi pobjeći od svega, nikad ne može dovoljno pobjeći od samog sebe!

Ljubav u starosti je odraz treperenja duše, poput prve zaljubljenosti u mladosti!

KOLIBRIĆ

Život je naša svakodnevnica. Svaki dan je potrošiv u nešto što trebamo, moramo, želimo, nešto što bismo, kad bismo... Malo ko na kraju potrošenog dana pomisli da je bio i nikada više neće biti! Radosni smo što je prošao da se možemo odmoriti, vidjeti s porodicom, progovoriti sa prijateljima, napraviti još ponešto prije nego se krene na počinak.

Ponekad uhvatim samu sebe kako, dok se pripremam za spavanje pomislim:

Prođe još jedan dan ovog ovozemaljskog životnog odmora ili duuuuugoooo očekivanog vremenskog vikenda u kojem, eto, živim svoje ovozemaljsko vrijeme koje se osipa i runi poput hrpice pijeska...

Ne, ne morate mi ništa reći, ništa tu od utješnih riječi ne pomaže. Nije mene safatala depra, nego čisti realitet ovog postojanja. Neminovnost dolaska vikend ljudske rase i njen neminovni odlazak da ne bismo stvarali previše gužve i da napravimo dovoljno mjesta na ulasku u stanicu životnih perona...

Sretna sam što sam uspjela da budem najbrža pri oplodnji i da sam se začela u ovom obliku u kojem jesam. Sretna sam da sam doživjela i da živim svoj "vikend" s onima koje volim i koji mene vole. Sreća je u meni i sretna sam zbog te sreće. Volim svaki novi dan koji stigne, a budem žalosna kad vidim da prođe, poput mojih kolibrića koji svaki dan zvrče svo-

jim malim krilima leteći prema našem predivnom zvonastom cvijetu da se napiju nektara života, zalepršaju malenim krilima, sretni što su ga baš oni pronašli, a tužni kada primijete da cvijet koji im je darivao svaki dan životnu energiju polahko vene. Pa sam, vjerovatno gledajući moje kolibriće sretne i razdragane, lepršave u svom letu, shvatila da je život sastavljen ustvari od trenutaka sreće, radosti, tuge, ružnog i lijepog!

Zato sam rekla samoj sebi:

– Svaki trenutak koji imaš pretvori u jedan sretan trenutak, onoliko koliko možeš i kako možeš.

Zato ja želim i ovdje, na ovoj našoj zajedničkoj *Haber kutiji* (FB) da s vama svima djelim sreću i da uplašimo i otjeramo tugu našim osmijesima!

LOVE YOU!

MISLI I JA 13:

Eto, smijeh je svuda oko nas, samo mu trebamo uhvatiti ritam u njegovoj spoznaji i prepoznati ga na nekim licima!
Prijateljstvo je poseban životni dar koji naš život čini drugačijim i ljepšim!

OTKUCAVA

Trebalo bi, u suštini, da napravimo ponekad veliko spremanje, *da svako mete ispred svojih vrata*, da ovaj svijet da bude čišći u našim mislima i da u dušama ponekad napravimo propuh! I sve to zbog nas samih, da se ponovo prisjetimo da smo samo putnici u određenom nam vremenu i da pronađemo mir sa sobom i ostatkom svijeta!
Vrijeme nikog ne čeka, ono ima preča posla jer ima svoj cilj stvaranja i rastvaranja onog što je stvoreno, sastavljajući sebe iz djelića prolaznosti i stvarajući VJEČNOST neprolaznosti!

FENJER

Koliko romantičnih misli u trenu prozuji mojom glavom gledajući stari fenjer! Svjetlošću titrajućom u daljini pozdravi noć, namignu mjesečini, starom znancu sa prozora. Stražariće kroz mrklu noć kao svjetionik ljubavi, zaljubljenom srcu dat će putokaz, usmjeriti ga tamo gdje draga otvorenih očiju sanja dodir njegovih usana i čeka ruke pune topline da iskažu nježnost zagrljaja još jedne raspuknute zore. U svitanju siluete magličastog obrisa u odlasku i ruke u zraku, pozdrava zadnjeg, zgasnu plamičak u oku tužnog fenjera...

LJUDI

Ljudi i ljudsko-neljudsko, lijepo i ružno u njima, odraz su njihove duše. Ono što nose u sebi, zakačimo puno toga u njihovom prisustvu. Pa koga dokači, dokači! Da li lijepo ili ružno, u pitanju je s kim je i kakvu energiju posjeduje.

Pored takvih ponekad nemamo izbora da biramo šta nam je na volju. Nego, eto, čim se maknemo od onih nadrndanih ljudskih duša, zahvalimo se Bogu što postoje i one dobre, što nam se izdaleka smiješe.

MISLI I JA 14:

Opija me unutarnja mirnoća i saznanje kako je lijepo uvijek i ponovo biti, eto, TU i uživati sve blagodati ovozemaljskog postojanja. Kako je lijepo udisati miris podarene ljubavi i biti sekunda onog sto vječnost nazvaše!

Sretni su oni što u svemu sreću vide. Pa i onda kad ih nesreća sustigne, opet u nesreći sreću potraže. Nabace osmijeh i krenu dalje.

Duša se u duši ogleda i u spoznaji šta duša duši znači!

NEKI KOMENTARI

"Kad se zamislim, nikad nisam razumio žeMsku ćud, vazda im fali cipela i tašni u paru, mirisa i osvježivača friške have, nije čudo da sam postao mrzoženac, hihih..."

"Vi, ženske, imate preći dug put do spoznaje da sam ja savršen i da sve najbolje znam (kao i da to i vama priznajem)."

I TAKO ODE NAŠE PRIJATELJSTVO…

A bijaše naduravanje, bijaše svega i svačega što nije za uši i oči mojih prijatelja, POGOTOVO NE ZA MOJE!

MISLI I JA 15:

Najljepši cvjetovi razuma i cijelog univerzuma su stvaralaštva iz ljubavi, pozitivan odnos i respekt prema svemu postojećem ili nama neviđenog!

Istinska ljubav je rijetkost. Spoznamo je samo Bogom danu i treba je čuvati poput svjetlosnog luča da ne zgasne u tami bezosjećajnosti!

NEKE ŽENE

Istinu skoro uvijek zborim, a ljudi je baš i ne vole. Posebno je ne voli muško i da mu se kaže nešto bez "uvijanja", a pogotovo kada skonta da znaš misliti svojom glavom! Tada gleda da se što prije udalji od tebe takve. Kao da si, ne daj Bože zaražena VIRUSOM PAMETI, pa se boji da na njega ne pređe bolest.

Naučeni su da uvijek budu glavni i da se njihova čuje i zna! Jer, šta voli muško, nego da bude pažen i mažen, a mene život očvrsnuo i naučio pameti pa me se pomalo i boje! Vjerovatno zato što im vrlo brzo skontam igrice u glavi. Samo mogu reći:

– Čast izuzecima kojih još ima, pametnih i hrabrih koji se pametnih žena ne boje, nego je cijene, vole upravo iz razloga što su takve!

Ja takve muškarce nazivam BOEMIMA!

MOZAIK VREMENA

Ovaj sad tvoj trenutak je najmlađi! Djelić ove sekunde je tvoj životni trenutak i nikad više!
Iskoristi svoj trenutak u životnoj ushićenosti, jer je samo tvoj, sastavljen od *Mozaika vremena*, od sekunde do sekunde...

SAMO

Sve je ovo život i ne može se preskakati nijedna njegova minuta. Treba tu minutu svezati na sljedeću pa ma šta nam se u toj minuti dešavalo.

Valja nama sve odživjeti i doživjeti, baš ovako kako jeste i kako nas stigne!

Samo mogu moliti Boga da ne bude previše zla, nego, eto, da nam nekako svima i dobrim razgali duše!

NOTE DUŠE

Svaka pjesma ima nečiju sudbinu
pa je ponese duboko ispod svog haljetka,
a puno se tuge u tim pjesmama nađe.

Možda zbog njene veličine i tuge u njima,
a srce malehno, ne može sva tuga u njeg da stane
pa zato duša boli.

Zato, ne dirajte one što ponekad
osamu traže
i utjehu u svojoj pjesmi!

LUBENIČARKA

Vračajući se umorna s posla, polahko otvorih ulazna vrata pazeći da ne napravim buku i da ne razbudim svoje ukućane. Svjetlo koje je gorjelo u predsoblju gornjeg sprata žmirkalo je štedeći na svjetlosti. Valjda se i njemu prispavalo od dežuranja po noći. Odjednom čuh hod bosih nogu po istom hodniku, podigoh glavu s jednom patikom u ruci čekajući da se pojavi prilika.

Da, kao i uvijek u noćnim satima kada se vratim s posla, moja kćerka bi ustajala iz kreveta da provjeri kako sam stigla, da me pozdravi uz svoje uobičajeno: "Hi!" (haj!) i da se raspita je li sve u redu. Pogled mi krenu prema gore i ugledah je onako bunovnu iz kreveta kako mi maše.

– Mama, trebaju nam asfaltirati ulicu pa se parkiraj u onu drugu ulicu do nas, kod komšije! Rekla sam i Alanu – obavijesti me.

Mahnula mi je u znak pozdrava za laku noć i vratila se istim putem do svoje sobe.

Silazeći niz par stepenika za prizemlje, čula sam mog unuka kako s nekim razgovara. Igrao je igrice sa svojim prijateljima preko kompjutera. Ponekad bi u zanosu igre zaboravio da mu roditelji žele spavati pa bi bio preglasan, kao da nikog osim njega nema u kući. Polahko otvorih vrata njegove sobe i virnuh unutra. Sjedio je u uglu sobe sa slušalicama na

ušima, dok su razgovor sa njegovim prijateljem i igrica bili u toku. Dotaknem mu rame. Okrenu se prema meni sa širokim osmijehom i reče:

– Haj, majka!

– Haj, srećo majkina! Možeš li malo tiše? Tvoji trebaju spavati!

Osmjehnu se, kimnu glavom i reče:

– Dobro!

Potom nastavi pričati istim tonom i igrati dalje.

Pomislih:

Petak je, a i raspust je. Neka ga, nek se dijete izigra i odiščili.

Počela sam sa pripremama za spavanje i pomislih kako mi je ovaj vikend radni.

– Nema veze, zato ću slijedeći biti slobodna pa ću se odmoriti! – rekoh poluglasno kao za sebe.

Sutradan se vraćam s posla i naumpade mi šta mi je kćerka rekla za asfaltiranje ulice. Osmijehnem se i produžim u sljedeću ulicu da se parkiram, sva sretna da nisam zaboravila šta mi je kćer rekla.

Otvaram ulazna vrata, pojavljuje se moja kćerka i kažem joj:

– Parkirala sam se kod komšija!

– Pa što si? Nije večeras, nego sutra! U nedjelju! Okrenem se i opet preko vrata do auta i da se preparkiram pred ku-

ćom... Normalno, u nedjelju naveče ostavim auto kod komšija.

Ponedjeljak osvanuo i krenem ja u kupovinu. Pokupovala sve što sam trebala i krenem u našu ulicu da se parkiram. Radnici asfaltiraju i ja odlučim da malo dalje ostavim auto i da prepješačim jedan dobar dio puta do kuće. Uzmem vrećice i mjerkam veliku lubenicu što sam kupila.

Neka, odnijet ću na dva puta,
kontam ja onako za sebe.
Prvo vrećice, a onda se vraćam po lubenicu.
Tako i bi! Vratim se po lubenicu, a ona zauzela obje ruke i težinom mi ih otegla, čini mi se do članaka. Nosim ja lubenicu, a misli mi u tren oka zalutaše u djetinjstvu...

U rukama nosim najveću lubenicu, a put od pijace do *Proleterske* se otego pa nikad stić do kuće. Upeko zvizdan, sastavilo sa svih strana pa ne znaš il je vrući asfalt pod nogama u kojima natikače propadaju i koji se lijepi za đonove il' odozgo s neba više peče, a lubenica sa svakim korakom postaje teža i teža!

Ljeta moga djetinjstva bila su vrela, a samo ponekad bi se, odjednom iz one vreline, prolomio ljetni pljusak. Voda bi znala preplaviti cijelu ulicu! Tada sam trčala bosa kroz vruću kišnicu od vrelog asfalta, sretna zamahivala nogama, udarajući snažno vodu i uživajući što pršće na sve strane. A meni drago pa bi sve brže protrčavala kroz vodu. Svijetloplava haljinica sa tregerčićima i cigovana u struku se lijepila uz moje tijelo.

Iz kose se cijedila voda, ali nisam odustajala sve do trenutka dok žedna ispucana zemlja nije popila ljetnu kišu do posljednje kapi. Žalosna što je tako kratko trajala srećna igra, pretraživala sam okom sitne barice i zatrkivala se kroz njih...

Odjednom osjetih bol u nozi. Pogledam i vidim ostatak žaoke od pčelinjeg uboda i crvenilo kože koje se širilo uz pečenje i bol. Trčeći i plačući upadoh u kuću u kojoj je na moju sreću bila moja nana koja je čuvala mene i mog brata dok su nam roditelji bili na poslu. Nana krenu za mnom, zaustavi me i reče:

– Daj da pogledam šta ti se desilo.

Izvuče žaoku što je preostala od pčelinjeg tijela i stavi mi hladan kuhinjski nož na bolno mjesto. Suze su i dalje tekle, a nana stalno zapitkivala da li sam gladna ili žedna i šta bih mogla pojesti i popiti. Tada mi naumpade moja lubenica koju sam to popodne jedva donijela do kuće. Rekoh joj da hoću da jedem lubenicu koju je ona stavila pod česmu da se hladi. Nana je znala koliko volim lubenicu jer me nisu džabe prozvali *Lubeničarkom*. U tren se vrati noseći crvene rižnjeve lubenice s crnim košpama i zelenom korom u okrugloj tepsiji.

– Evo, jedi koliko možeš! – reče i spusti onu tepsiju na pod pred mene.

Izgubi se negdje u kuhinji pa se pojavi donesći kuhinjsku krpu koju stavi preko moje ljetne haljinice. Nasmiješi se i ode za svojim poslom, kao da se ama baš ništa nije desilo.

Čim sam zagrizla slasnu i sočnu lubenicu čiji je sok curio niz moje ruke ostavljajući po kuhinjskoj krpi crvene tragove, zaboravila sam i na pčelinji ubod, bol i pečenje u nozi, kao da se nikad ništa nije desilo.

Prolazim ja pored radnika koji asfaltiraju cestu, a oni me gledaju ko u čudo. Biva, žena u Americi ide šetaljkom i nosi najveću lubenicu koju je našla u prodavnici. Preznojena od vrućine sunca koje je peklo i onog vrućeg asfalta idem pored njih i sve mislim:

Ama, nije mi gore nego mom zemljaku Dobojliji A. D. kad se onomad vratio iz banje! Poslala ga firma kao najboljeg i zaslužnog radnika u banju da ga nagrade. Banjao se moj zemljak i iz banje se vratio kući poslije desetak dana. Nekako je to moglo biti, po priči mog komšiluka, baš za vrijeme vrelih, avgustovskih dana kad su vreline bile takve da skoro niko nije mogao zaspati, a ni čaršafom se nije moglo pokriti!

E, baš tada, u tim paklenim vrućinama A. D. je stigao iz banje i onako umoran od puta legne u sobu da se odmori. Po njegovoj priči probudio se bez zraka, srce mu je htjelo iskočiti iz prsnog koša! Bijaše mokar toliko da si sa njega mogao odjeću iscijediti kao kad se veš pere!

Onemoćao od paklene vrućine ni avaza skoro da nije mogao pustiti, kao da je u samom paklu bio. Dozivao on ženu, ali se ona nije odazivala. Skupi nekako snage da se pridigne, dok mu je pred očima sve nekako titralo i kao da će se onesvijestiti.

Malo se pridigne i nije mogao svojim očima vjerovati. Iz bunila pogleda malo bolje, a na njemu zimska perina! Uspio je nekako s ono snage što mu je preostalo zbaciti perinu sa sebe i teturajući ustane da traži ženu koja se u tom momentu upravo vraćala s kahve iz komšiluka. Sa ono malo snage što mu je preostalo, zamagljenih očiju upita:

– Pa što me bona htjede ubiti ovom perinom na temperaturi od 40 C stepeni? Jesi li ti uopšte normalna? Mogao sam umrijeti!

Žena mu reče:

– Pa znaš li ti da si upravo stigao iz banje i da se sada ne smiješ prehladiti!

Eto, htijela mu je samo dobro, a on se sav izvratio od huje! I tko zna šta se još tu između njih izdešavalo, jer poznavajući naš bosanski mentalitet i čuvanja od propuha, prehlada i mokre kose i ko zna od čega još, što bi, kad bi *Amerima* spomenuli, umirali od smijeha, jer oni mokre kose izlaze vani i zimi i ljeti, a uvijek su pravili propuh ogromnim ventilatorima koji su im zvrcali iznad glava. I, zanimljivo, nikad nisu imali slučajeve da im se *iskrive usta*, osim kada bi pravili šale. A zimi sam gledala djecu kako se igraju na snijegu ispred svoje kuće u majicama kratkih rukava i u japankama!

Polahko sam spustila moju lubenicu na stepenik dok sam tražila ključ da otključam ulazna vrata. Smiješak je titrao

na mojim usnama, misli su se sabirale i lutale nekim drugim vremenom, nekim drugim mjestom pod ovom kapom nebeskom, tamo u nekom meni dragom vremenu kada su me ukućani prozvali LUBENIČARKOM!

P.S.
Sjedim i prepisujem ovu moju crticu napisanu prije nekoliko godina. Na stolu je lubenica, najveća koju sam mogla kupiti u *Konzumu*, a osmijeh mi od uha do uha. Pa pogledam u mamu kako se sladi lubenicom, slađom od meda. Dobru sam izabrala, zna se da sam bila i ostala LUBENIČARKA!

MISLI I JA 16:

Dobrotu ljudsku i ljepotu trenutaka, htjeli mi to ili ne htjeli, ponesemo u vlastitim dušama. Dobri ljudi i lijepi trenuci sami sebi naprave mjesto u duši, saviju gnijezda dobrote koja traju koliko i oni sami!

Duboko je i preduboko zakopavanje sebe u materijalnom svijetu, pokušavajući se poistovjetiti sa svakodnevnicom u samom sebi. Ali je još teže pronaći samog sebe u labirintu svoje svijesti i podsvijesti!

Biti s onima koje voliš, to se zove sreća i radost!

FB. MAHALA

Nekada smo na našem korzu započinjali susret pitanjima:

– Hej, đe si? Šta radiš? Kako si?

Sada se umjesto korza družimo preko FBa i atmosfera druženja je opuštenija preko ove *haber kutije* nego uživo. Pošalješ stiker, pošalješ poruku prijatelju i ako ima vremena za tebe ili želju da se čujete ili vidite u sekundi si u uspostavljenom kontaktu, bez obzira na to u kojem dijelu svijeta se nalazio. I to iza kompjutera, pametnih telefona i da ne nabrajam svu tu pomoćnu tehniku za komunikaciju. A i lijepo nam je u našim prostorima, da li kod kuće, na godišnjem odmoru ili ono samo u prolazu da se napravi koji selfi...

Svakodnevno se ovdje susrećemo, vidimo i znamo gdje nam je *raja*, šta radi i kako je, koja putovanja su bila ili su u toku, koji hotel i koliko košta, šta je bilo za doručak, ručak i večeru, koja markirana odjeća se nosi i gdje je kupljena. Ponekad mi je draži ovaj naš FB, moderniji od našeg prevaziđenog korza. Ležiš, sjediš, potrbušiš se i dovoljno je da imaš internet da nigdje ne mrdneš, a sve znaš. Ono što te ne zanima, samo mrdneš prstom i ideš dalje. Zaustaviš se, pročitaš, pogledaš, ispričaš se preko kamere.

I HAJMO DALJE!

Nema umora od šetnje korzom i okretanja ukrug da vidiš i da budeš viđen. Ne žuljaju te nove sandale koje si prvi put na noge natakarila, ne moraš imati nešto novo na sebi da bi bila primijećena...

Možeš ovako do podne sjediti u pidžami, nepočešljan i neumiven, niko ti ne zamjeri jer se šetaš...

Samo internet.

FBom LJUB LETIII MOJOJ RAJI!

NAŠOJ PRINCEZI

Volim kad životne tračnice vode u daljine sa što manje okuka i padova. A posebno kad se na životnom putu pored tračnica pronađe još i pokoji cvijetak maka, ono iz inata, kao prkos životnom sivilu! Volim današnji dan sreće i radosti dok ljubav treperi u meni i mojim njedrima kojim zadojih na današnji dan moje prvo čedo, moju prvu laticu ljubavi.

Sretan ti dan rođenja, milo moje! Neka ti životne tračnice budu ispunjene ovozemaljskom srećom i ljepotom. I neka traju i traju u tvojoj vožnji skupa s onima koje voliš!

Mojoj dragoj kćerki Nermani iz duše i srca sretan rođendan žele nena i mama!

VOLIMO TE!

U POLA SNA

Lijeno prizivam svijest poslije kratke noći i spavanja. Umor mi kola tijelom, a posebno još uvijek utrnutim udovima od ležanja. Polahko otvaram oči osluškujući zvuke spolja, kuckanje tihe jednoličnosti u kapljicama kiše po prozorskom zatvorenom oknu, slijevajući se u obliku rashlađenja žege na izmaku. Mirišem zrakom veselje prirode i pognutim cvjetovima koji, skrivajući polen od kišnih kapi, očekuju poznati let pčelinjih krila i dodir njihovih tanahnih nožica ponovnog oprašivanja. Veseli cvrkut ptica razgali jutarnju tišinu, a zrak zamiriiiisaaaa kroz otvoren prozor na svježinu.

Htjedoh ustati rano i krenuti za poslom, a tad me savlada sreća i neka unutrašnja milina rashlađenja. Lijeno se istegnuh do prozora šireći mu krila da se soba nadiše i razbudi od noćašnjeg mraka. Iscrtah osmijeh na usnama, udahnuh tada duboko, želeći ovaj blagoslov ponijeti u kapljicama sreće dalje i dalje u svijet, tamo gdje me prekinuše lupkanjem kroz moje snove NOVOG JUTRA!

MISLI I JA 17:

Sreća je znati spoznati sreću!

Dobrota insanska je temelj dunjaluka!

ISKONSKA LJUBAV

U naručju ljubavi, ljubav koja nas je zadojila nosimo u njedrima života čak i onda kad tom istom ljubavlju zadojimo nove živote. Majčina ljubav nam daruje svjetlost puta dok pravimo prve korake nesigurnosti i pune straha. Ljubavlju njenom uzdižemo se od pada. U noćima besanice ili bola, njenom rukom, magijom dodira, bol se u vremenu gubi, rastače se poput noći što svitanjem jutra prati svijetlost, svijetleći ljubavlju iskona zvjezdanim sjajem u njenim očima!

Ponesemo je duboko u sebi u daljine da nam životni koraci ne padaju teško. U našem oku zablista njeno drago lice što osmijehom nam briše tuge ko kapljica rose, zagrli nas rukama ljubavi da u noćima hladnoće njom ogrijemo srca.

Ponesoh u sebi iskonsko mlijeko dojenja, da li zbog njenih dugih tri godine što na izvoru ljubavi bijah? Znam samo da je zavoljeh od njenog prvog pogleda i dodira ruku što me priviše uza se trajanjem dugim…

Pa i onda kad nas više ne bude!

MISLI I JA 18:

Istinu na svojim plećima može iznijeti samo hrabrost koja ne kalkuliše sa njenim posljedicama!

NAŠE JUTRO

Jutros ustadoh rano, ne mogoh dalje spavati. Radost mi pjeva dušom, a ja sretna zbog moje napisane knjige. Vrtim se poput šila u krevetu, pa da mamu ne probudim, ustadoh polahko i na prstima odoh iz spavaće sobe.

Šta da radim tako rano,
kontam ja ono za sebe.

Zna se, prihvatim se mog telefona i počnem odgovarati na poruke i čestitke vezano za objavu moje knjige. I trajalo je to i trajalo, jer me puno mojih prijatelja i familije obradovalo lijepo napisanom riječju. U tišini stana čujem da se mama meškolji u krevetu i poseže rukom da popije jutarnju terapiju. Znam da mora sada sačekati pola sata pa tek onda može početi sa jutarnjim ritualom pijenja kafe. Dovršim još sa nekim prepiskama i porukama i pomislim u sebi:

Eto, vrijeme je da se sada bavim pravljenjem kafe za nas dvije, penzionerke.

Mama proviri u kuhinju sa svojom kuštravom kosom od spavanja i osmijehom zadovoljstva i sreće.

– Pa ti već ustala i kafu nam praviš! – reče i krenu put kupatila.

Ringla je upaljena do usijanja, voda u kuhalu iskače od nekog zorta i kuhanja. Tacna na kojoj je spreman mamin fildžan i moja staklena šoljica sa dvije vrste šećera već odavno čeka.

Požurim da napravim kafu dok mama izađe iz kupatila i hoš vraga, počnem sipati vrelu vodu u vrelu džezvu na vreloj ringli. Kafa pokipi i razli se po plati od šporeta. Pojavi se mama i reče:

– Baš mi kafa lijepo zamirisa!

– Jašta neg zamirisa, kad evo pokipi! – rekoh baveći se čišćenjem šporeta.

– Nego mama, reci ti meni šta to znači kad pokipi kafa? Mama se šeretski nasmiješi, pogleda me onako u poslu pa reče:

– Drago moje dijete, to znači da ćemo popiti tanjež od kafe, ako nam drugu ne napraviš! I još nešto, da ćeš se načistiti šporeta na jutro!

Pogledamo se i onda se počnemo smijati, ako ništa drugo, a ono što smo osvanule žive pa možemo zajedno popiti kafu, makar je napravila i po drugi put!

Sreća je, kažu, u malim životnim stvarima, a mi je s puno ljubavi pronalazimo u našim svakodnevnim sitnicama!

MISLI I JA 19:

Sreća nema para da samu sebe srećom plati, ali zato postoje osmijesi i na licu radost koja vedri i najtmurniji dan!

NOVI DAN

Danas nam je 9. mart, ali to nema veze sa 8. martom koji je prošao. Danas je novi dan i nova životna sreća koja nam je ponuđena i podarena.
Ovdje smo u novom danu, a stari dan je iza nas i nikada se neće ponoviti u našem životu.
Zato ja pokušavam uhvatiti paperje sreće koje lebdi oko mene i u meni u mojoj minuti života.
Napravimo duši radosti i uživajmo u njima svakog dana, svakog minuta i svake sekunde, ako nam se pruži prilika. Razlog je jednostavan, jer svaki dan je naš dok živimo u njemu.
Zato život učinimo sitnicama sretnijim, jer sreća je u sreći skrivena!
Treba je samo pronaći!

MISLI I JA 20:

Neprobojni zidovi u nama i oko nas su bezbojne stege,
prozirne svijesti i samosvijesti nemoći koja nas ponekad sprječava da iz svega toga iskoraknemo!

Puno lijepog mi leži u srcu!
Volim!

ISPIT

Nema živog čovjeka koji se u životu nije naskupljao vlastitih promašaja. Neko manje, neko više, ali suma sumarum je to da te ne može promašiti! U to sam sigurna. A posebno kad se stigne u neke takoreći *zrele životne godine* pa se počne sa nekakvim vlastitim podvlačenjem crte, zbrajanjem i oduzimanjem nečega što je bilo samo nama bitno, onoga što smo željeli, a što je ostvareno i što nije nikada bilo onako kako smo željeli.

Zašto je sve to tako ispalo ili zašto nije drugačije?, počesto i ja sama sebi postavim to pitanje. Pitanje najčešće postavim mojoj životnoj sudbini. Pitam je ponekad kako je mogla u pojedinim životnim situacijama da mi podari teške izazove, zašto mi je više puta potpletala noge i naslađivala se mojim poderanim krvavim koljenima i zašto me je gurala u sljedeći ispit dok sam se dizala sa bolom u duši?
Izdržljivost i strpljenje moje duše joj je bila nadasve inspiracija za neke nove i složenije ispite, a posebno ispite od kojih čovjek pomisli:

Je l' ti to stvarno meni dodijeli? Da ovo nije neka greška? Ovo je sigurno nečija tuđa sudbina, a ti je meni podvali da vidiš koliko mogu izdržati!

Ne, ne kukam ja, nedo Bog, i opet se ne žalim!

Vidim oko sebe puno drugačijih sudbina i ljude koji se

koprcaju u njima, batrgaju i rukama i nogama ne bi li barem nakratko nekako pobjegli iz te svoje sudbine. Al' hoćeš vraga! Pritisne te nogom za vrat i nema ti se, brale, lahko iščupati. Zato ja te neke sudbine, a i svoju, posmatram tako kao kad dođete u *Biro za izgubljeno i nađeno* pa priupitam:

– Da niste možda pronašli neku moju sudbinu koja manje boli? Onu koja ima puno više ljubavi, razumijevanja, sreće, radosti i smijeha? Znate, čini mi se da sam jednu takvu sudbinu izgubila u nekom od života pa sada je stalno tražim, a nikako da je pronađem.

Može vrlo lahko biti i da sam u pogrešnoj dimenziji protokola za izgubljene sudbine ili stojim u pogrešnom redu za traženje onog čega nikad nije ni bilo. Tražim odgovore na sve neodgovore od šaltera do šaltera pitajući:

– Zašto, zbog čega, zašto baš ja, zašto nije drugačije?

Iza šaltera ostaju samo gluhi odgovori koji sliježu ramenima govoreći mi:

– Samo idite dalje, dalje i dalje, dok vas odgovor sam ne pronađe!

Ja, evo, još uvijek lutam mojom životnom imaginacijom tražeći lude životne odgovore na moja pitanja duše... Odgovori se baš zainatili i samo me prazno gledaju u oči, dok se galaktičko vrijeme bavi otkucajima mog bitisanja u ovoj njegovoj sekundi.

Sretna sam zbog moje sudbine i mog postojanja, da je

mogu podijeliti sa svima koje volim i koji su mi dragi.

– A šta je sa odgovorima u mojoj duši i to onim sudbinskim? – upitat će neko.

E, pa dragi moji, nikad se ništa ne zna. Možda ću da ih razjasnim onda, kada mi to sudbina odredi! Možda je to jedan od mojih ispita duše, da se vidi koliko imam strpljenja, a da ja toga nisam ni svjesna!

SATIĆ

Moj biološki sat u sijedoj glavi
probleme mi pravi kuckajući.

Nenaviknut na novo vrijeme
ujutro rano vekerica zazvoni.

Kao da je u to doba baš navijen,
prije zore se poput pijevca budim,
a navečer bi s kokama na spavanje.

Ama ljudi, poludjela ova kazaljka u glavi,
hoće drugo, mlađe vrijeme za navijanje!

Sreća se srećom širi, a ljubav ljubavlju!

Noćas osjećam zahlađenje u zraku. Već dvadesetak dana otpočelo je i sa grijanjem. Sa prozora stana pratim zavijutke dima kako se lijeno dižu prema nebu. Eto, mama i ja smo prije dva dana pokiselile kupus u veliko plastično bure. Stavile smo ga na terasu i sada samo možemo iščekivati kad će požutiti i da osjetimo onaj poznati miris kiselog kupusa. Tada će biti radost u kući jer, zna se, napolju pada snijeg i pahulje plešu zimsku razigranost dok se na šporetu krckaju sarme poskakujući veselo u mirisu suhog mesa...

Gledajući ih kako lijepo krckaju na trenutak se vrijeme vrati unazad i ja se prisjetim mog prvog putovanja u Ameriku.

Odem ja u posjetu mojoj djeci u Ameriku u Salt Lake Citi. Skupilo se poveliko društvo naše omladine i u neka doba počeše se prisjećati svog dolaska u Ameriku.
Smiju se i kroz smijeh pričaju kako su naši ljudi, čim su počeli raditi, digli kredite kupovali kuće i u dvorištu kupljenih kuća pravili pušnice. Pristigla kasna jesen i počela zima, a oni zapalili vatru u pušnicama i sušili meso. Jal' iz pušnice dim pokulja, komšije odmah zovu vatrogasce! Hajd što stignu vatrogasci, al eto s njima zajedno policije, a i prva pomoć bi ponekad stigla.

Elem, gasili ti oni tako nekoliko godina pušnice i meso

za sušenje pa kad bi ih poslije neki Amer nazvao da prijavi požar, oni bi postavili odmah pitanje da li tu stanuju ljudi iz Bosne i Hercegovine? Ako bi dobili potvrdan odgovor, oni bi poziv ignorisali i ne bi odlazili na datu adresu. Znali su i naučili običaj naših ljudi, da Bosanci i Hercegovci vole za zimu da imaju za graha i sarme sušenog mesa i da im kuća malo zamiriše na Bosnu i Hercegovinu.

Šta'š, takvi smo ti mi! Možemo i na kraj svijeta otići i živjeti, ali uvijek sa sobom ponesemo i svoje običaje! Posebno naše recepte kuhinje i jela na koje smo navikli od djetinjstva! Bez suhog mesa i sarme nigdje se ne može!

MISLI I JA 21:

Pozdrav jesenjim bojama, zrelosti i njihovoj slatkoći!

Rađamo se u ljudskom obliku, a čovjekom se postaje!

Insani cvjetaju u našim dušama nezaboravom!

Sve se u klupko ljubavi splelo!

TRENUTAK

Svaki dan, a i svaki trenutak pružaju šansu da promijeniš svaki životni tren u ono što ti odgovara!
Život je sastavljen iz komadića, tren do trena, a pitanje je samo koji ti tren baš ono odgovara. Zgrabiš ga i uživaš u njemu do onog sljedećeg, nekad tamo, koji ti se čini kao da si ga baš takvog htio. Eto, to bih ja nazvala čarolijom magičnog trenutka življenja...

Tako ja to vazda radim, preskačem ružne trenutke i ostavljam ih u njihovom zaboravu. Prigrlim one lijepe i zagazim opet u novi dan svakodnevnice, noseći u moj novi dan šarenilom obojena osjećanja sreće!

SRETNO BILO!

Da, dragi SVIJETE, uspjeh je leći u krevet mirne duše i ustati njene mirne savjesti! Ujutro se probuditi sa mišlju zahvale da smo se probudili i taj dan učiniti boljim nego što smo mislili, ali po svemu koliko je u našoj moći!
SRETAN VAM I OVAJ DAN NARODE!
I, PAZITE NA SEBE!

NAŠA JUTRA

Čim otvorim još uvijek pospane oči, prva misao mi je kafa i već joj miris osjetim u nosnicama. Mrsko mi još ustati, tijelo mi utrnuto od spavanja i nehorno da ustane. Još bih se ja po krevetu ko žvaka razvlačila, al stalno me vuče crvena džezva da je uzmem u ruke.

Pripremam nam sve što treba na tacni i šećernjaće sa bijelim i smeđim šećerom. Postavim tacnicu za mamin fildžan i providni stakleni sa šoljicom za sebe i onda dođu male kašikice. Dok u posebnoj šerpici kuha voda za kafu, zasipam nam kafu u džezvu. Iste sekunde se miris kafe širi stanom, a meni započinje buđenje. I, ne sam meni. I mama stiže sa širokim osmijehom i pitanjem:

– Ti ustala?

Nasmiješim se, a odgovor već stiže:

– Jašta, evo sam nam i kafu skuhala!

Onda započinje jutarnji ritual pijenja kafe uz razgovor o spavanju i kako noć prođe... Potom dolazi na red čitanje horoskopa jer u to vrijeme dok kafu ćejfim bacim oko na FB, a mama čita horoskop za cijelu porodicu da mi ne smeta u mom razmišljanju i želeći da sazna kakav će kome biti dan i šta će se kome lijepo desiti.

Poslije prvih gutljaja kafe počinjem se razbuđivati i

misao mi tada stiže:

Eto, sad i ja progledah uz ovo crno ljudsko blago!

Ljudi ratuju oko NAFTE, a svakodnevno se smiruju CRNIM derivatom KAFE, ne shvatajući koliku VRIJEDNOST ova crna tečnost ima u našim životima! Ja ovu jutarnju čaroliju pijenja kafe sa mojom mamom ne bih dala ni da mi neko ponudi cijeli svijet!

Ta moja jutra se ne mogu ničim platiti, jer tada imam moj cijeli svijet! DOBRO VAM JUTRO DRAGI MOJI,

GDJE GOD BILI!

ONA DRUGA JA

Još malo pa ću postati ONA MOJA DRUGA JA! Stalno mi se nameće u razmišljanju, a počesto se i ne slažemo u mnogo čemu pa vuče moja DRUGA JA na svoju, a i JA na svoju stranu. Dođe to s godinama KAD SMO OBJE ČANGRIZAVE pa svaka tjera po svom ...

MISLI I JA 22:

Nijedna tuga nije sama, kao ni sreća u nama!

Budi bRez brige, ima da legne peMzija, ako neĐe ne zaLEGNE!

MIHOLJSKO LJETO

(bez interpunkcijskih znakova)

Kako ispisati dušu na komadiću bijelog papira
Kad duša svemiru i ljubavi pripada u dodiru dva tijela
Šta je pjesma napisana a neizrečena bez onog kog zavoli
Bez dodira usana i njegovog zagrljaja bez šapata i osjećaja
I ruka dok kroz kosu prolazi šapčući zakletvu i ime njeno
U ime ljubavi tiho jaukne i privuče je sebi bezimenoj
Šta je pjesma kad je daljine razvuku u prstima preplitanja
Dozivajući blizinu pogleda žara u očima njegovim da se ogleda
Eto to je moja pjesma ispisana sama sobom u vremenu ovom
PomIješana mirisom padajućeg lišća prekrivajući staze
Miholjskog ljeta
A ja pružih ruke prema osmijehu dragom
Darujući dane jesenje slatkosti da dušu umornu
Okrijepi i blagoslovi
Njenim zacjeljenjem
U jedinoj joj želji da ljubavni CJELOV
Ponese duboko u sebi svjetlom vječitog LUČA
Da mi dušu u zimskim hladnim noćima
UGRIJE LJUBAVLJU

VIKLERI

Moja mama i dan danas stavlja one "željezne" viklere na glavu i ode s njima na spavanje!

– Što se bona patiš s tim željezom na glavi? – pitam je, a ona kaže:

Sve za ljepotu!

Nasmije se i ode u krevet, a ja je ispratim pogledom i odmahivanjem glave. Kažem:

– Ja se ne bih cijelu noć patila s tim željezom na glavi, taman kad bih najružnija bila!

Na tu svoju izjavu se nasmijem jer tako i mislim. Mama se okrene i kaže:

– Pa ja sam na te viklere navikla cijeli život! Meni, vala, ne smetaju. Kome smetaju neka ih ne stavlja na glavu!

I sada kad mi pogled ode na kutiju sa viklerima, uvijek mi naumpadne kako je mama skupljala stare gume od bicikla da bi ih sjekla i stavljala na viklere na kojima bi poneka pukla i nedostajala. Gledam, još uvijek ima komade te stare gume od bicikla.

Kad to vidim uvijek mi se osmijeh pojavi na licu!

MISLI I JA 23:

Kad se dvije dobre duše pronađu, tad nastaje vatromet dobrote!

NA DANAŠNJI DAN

Napolju je baš kišovito i hladno. Nema nam još centralnog grijanja, ali zato grije rerna i tepsija pite u njoj. Mama je poranila i zakuhala pite da se bratu i snahi nađu za puta nazad u Njemačku. Nije da se nema pite za kupiti usput, jer iza svakog ćoška se nalaze pekare i pitarnice, ali, hajd' ti kupi maminu pitu koja miriše na ljubav i koja je sjetom zamotana u svrtkove za puta! Nema takve pite nigdje za kupiti, osim one koju su majčine ruke napravile. Spakovane su u folije i vrećice da što duže zadrži toplinu, pa kad i kući stignu da se za sutra pokoja za ručak nađe.

Kad se opraštamo sa putnicima, mama to uvijek radi sa suzom u oku i rukom u zraku. Zatim prati pogledom auto još dugo, sa molitvom na usnama, brišući suzne oči, sve dok joj ne nestane sa vidika. Želja se mrmolji sama od sebe...da im bude sretan put i do skorog viđenja!

P.S.

E, to sa pitama, ajvarima, kiselim kupusom i raznim salatama za zimu je moglo prije zabrane! Sada maminu pitu mogu prenijeti preko crte i granice samo u stomaku. Sve ostalo da odiščile, čekat će do slijedećeg susreta i zajedničkog postavljenog stola da se jede!

JUTARNJI RAZGOVOR

– Halo, halo! Gdje ste i šta radite? – započinje daidža jutarnji razgovor sa pitanjima preko videa.

Ja mu izreferišem da smo upravo pri ispijanju kafe, šta smo naumile za taj dan uraditi i šta ćemo za ručak, dok se još prekontamo. Upitam šta ima kod njih, jesu li se naspavali, kako su i ima li šta novo. Upitam za daidžincu, kako je i šta radi. Daidža mi pokaza daidžincu kraj šporeta kako maše viljuškama u ruci.

– Daidžinca se, evo, bavi oko doručka! Mi smo već davno kafendisali, sad nam je vrijeme za tablete i terapiju. Prije terapije, da ne pijemo lijekove na gladan stomak, valja nešto i prezalogajiti – reče daidža, a osmijeh mu ne silazi s lica gledajući u pravcu šporeta na ugalj i drva i daidžincu u poslu oko doručka.

– Sve je dobro dok imaš daidžincu pa o tebi vodi brigu i sluša te! – rekoh mu.

On se nasmija šeretski pa mi reče:

– Ma, ponekad i ne čuje dobro! Ja joj kažem: "Ti si baba gluha!", a ona meni ko iz topa: "Ima i sirova, a i suha!

Ja se nasmijem i velim:

– Eto ti riješio problem! Sad imaš suha drva za potpalu, a sirova da održavaju vatru!

Nasmijasmo se i još štošta se tu nadoveza, ali nije javno za

priču. Neka nešto i za nas ostane, da imamo oko čega sutra opet brledati, kad nazove daidža ili ja njega!

Već odavno su svakodnevni naši razgovori svoja priča jer ih je mama tako navikla, da se čuju ili vide pa makar da se i samo za zdravlje upita!

MISLI I JA 24:

Svaka fotografija je samo sekunda životne prolaznosti uhvaćena u trku za sljedećom sekundom. Ali, svaka sekunda je na svoj način lijepa i posebna, a sve naše sekunde ispisuju naše živote.

Moji miševi su sada upregnuti u bundevu. Čekaju svoju bajku da ih pretvore u kočije i konje, ali eto, ne miješam se u Božije... Neka ih po Božijem određenju jer sve kad, tad dođe na svoje.

Bolna razdvojenost ljubavi koju vječnost prigrli, drugom koji ostaje zauvjek utisne na duši trag tuge i bola. Ljubav i leptiri imaju osobinu da se vinu u svjetlost i da se u njoj u nepovrat stope!

DOBROTVORU, LJUDSKE TOPLINE SRCA

Ima i takvih ljudi koji su dobrotom rođeni, živeći život u takmičenju: Kako najviše pružiti dobrotu bez očekivanja uzvratnog čina?

Nekad, kad bijaše sasvim normalno s dobrotom živjeti bez osuđivanja, bijasmo rođeni sa osjećajima za podijeliti, učiniti i dati. Bijaše nekad, kad to ne bi sramota, već drugarstvo i prijateljstvo, kad su se drugari poštovali i cijenili, a nisu proglašavani ludima zbog dobročinstva. Bijaše to neko davno vrijeme kojeg su pritisle godine čak prošloga vijeka, pa se tada izrodiše generacijski neka druga djeca.

U toj vremenskoj priči iz malog gradića gdje se drugarstvo rađalo s nama, gdje smo svi bili kao porodica, kucalo je skupa s nama srce gromade od čovjeka! Pa i u vrijeme izbjeglištva kad je FB zamijenio KORZO, zaboravljeni GRADSKI ŠETAČI ostadoše vjerni sebi i prijateljstvu, tražeći po cijelom svijetu nezaborav imena i prezimena kroz profilnu sliku. Tako nastade i ova FB priča našeg druga BAJE!

Kad god bi se naš Baja pojavio slikom ili napisao komentar, bilo je to s raširenim rukama da cijela planeta stane. Grlio je sve odreda, tješio smiješkom dobrote i nade, a očima nebeskoplave boje pružao zatišja onima sa tugom u srcu.

Vraćao je stostrukom ljubavlju za svaku dobivenu riječ, utješio mnoge duše poklonivši im samo riječ, dvije, rješavao probleme poput izviđačkog vođe. Kratko i otresito:

– Jarane, bit će bolje!

Na kraju svoga komentara raširenim rukama prizivao je u zagrljaj svakog onog s malo dobre volje. Darivao je zagrljaje, tješio je sve odreda do posljednjeg izdisaja...

Pa i kad mu bijaše najteže, nikada ne zaboravi podariti svoj legendarni pozdrav!

Zato sada, dok pišem o tebi, šaljem ti zagrljaj dragi Baja! Ti nebeski vjesniče drugarstva, ljubavi i sreće...fališ!

Fali i mnogima drugim, a i meni ovoj, tvoji iskreni ZAGRLJAJI iz duše!

P.S.

Napisano prije nekoliko godina, posvećeno našem dobojskom DRUGU BAJI

MISLI I JA 25:

Sreća je da nam je Bog i ljubav podario pa se ovaj život može živjeti i izdržati!

Život je ponekad privid i fatamorgana događaja!

Nijedna tuga nije sama, kao ni sreća u nama!

SNAGA

Um i duša su poput noći i dana!
Dan bez sunca i bez svanuća ne može,
a ni noć bez mjeseca i okrilja tame!
Naljepše je kad se na trenutak nađu,
dotaknu čarolijom različitosti
i neraskidivom vezom postojanosti!

U tim kratkim dotaknućima
oživi njihova udvojena snaga vječitog lutanja
i neistraženih spoznaja!

KROMPIR

– E, moja Devsa, odem ti ja danas u prodavnicu, nestalo mi krompira. Kupim krompir, donesem kući i hoću da napravim ručak. Znaš kakav je dobar! Od dva krompira možeš napraviti tepsiju krompiruše! – kaže mi daidžinca jutros.
Evo, još se smijem zamišljajući dva najveća krompira kako ih daidžinca guli za krompirušu. Razmišljam o tome kako se sve izmaklo kontroli pa i krompiri!

MOJE IME

Eh, ta imena! Moje ime i dan-danas ne znaju izgovoriti. U školi, čim nastavnik ili profesor počne frfljati: Ffffff, ja već ustala da odgovaram pa makar dobila i keca. Sad, u ovim godinama, valja ga i po nekoliko puta ponoviti na telefon! Uvijek čujem ono potpitanje:

– Molim? Kako kažete?

Ja samo prevrnem očima po nekoliko puta dok po treći put izgovaram moje ime, a kad je đavo odnio šalu, onda ga počnem slovirati. Hajd, rekoh, da se više ne patimo, ode mi pritisak pa mi valja i tabletu zdrknuti i po drugi put!

A onda tek počnu pitanja i potpitanja:

– Ma ko ti dade takvo ime?

Ili:

– A šta ti, bogati, to ime znači?

Normalno, želim da budem fina i kultivisana pa počnem objašnjavati:

– Ime mi je nadio ili dao moj tata po svojoj sestri Firdefsi, skojevki koja je poginula u Drugom svjetskom ratu. Značenje mu potiče iz arapskog jezika Firdevs-Firduz, to je ime središnjeg Dženneta (Raja). Tako ja postadoh rajska ptica selica sa mogućnošću da od ovog dunjaluka upoznam ono što je najljepše, što je najbolje u ljudima i ono što je dragi Bog stvorio na ovoj Zemlji!

Bome, i sama sam se puno potrudila da opravdam i ovo moje ime, a i njegov postanak. Sve vas volim i grlim ovom mojom džennetskom dušom.

Ah, da ne zaboravim, dragi moji prijatelji, znam da je poteško zapamtiti i izgovoriti moje ime, ali ja imam puno i nadimaka: Devsa, Devsić, Dėsa, Fida, Frida, Firdevs, Firduza, FA, FIV, Ferza...
Vjerujte mi, na sve se odazovem!

Ljub vam leti!

BOL

Duša poklekne na vlastitom zgarištu osjećanja,
Iscjeđena bolom do posljednje volje življenja.
Zgrči se u odbrani od same sebe
Čekajući novi nalet nepredviđenog,
Skupljajući zrno po zrno nade...

Zalijeva ga bolom da ponovo u sreću izraste,
Da od klonulog cvijeta
Umiranjem i mirisom želje
U jedan novi pupoljak ruže izraste!

PITAŠ ME O ČEMU RAZMIŠLJAM

Da, stvarno dobro je to pitanje.
Ponekad si isto to postavljam...
Zašto s tobom provodim duge dane,
Sate mjesece i godine...
Vjerovatno iz istog razloga to radimo.
Ponekad zbog osjećaja sreće,
Ponekad iz puke navike ili sjete.
Već odavno pravi razlog ja zaboravih...
Prilazim ti i ponovo te palim,
Polahko se iz mrtvila i mraka sjenki
Vraćaš svjetlosti stvarnoj,
Sjećanjima i muzikom starom
Pomažeš mi da ponovo poslažem likove
U mojoj sijedoj i zaboravnoj glavi,
Dok te nježno dodirujem mojim prstima...

Tipkam lagano po crnim slovima tastature,
Ispred mojih očiju prolaze ljudi i godine,
Lica poznata, sretna i razdragana.
Pogledima brojim sreću njihovih
porodičnih fotografija,
Nova lica njihovih najmilijih
Mašu mi razdraganim osmjesima.
U njihovim očima boje iskrice novom mladošću.

Prepoznah u sjećanjima takve iste likove
Što onomad u našem rodnom gradu sretah,
A svakodnevnica bijaše...

Sada se sretnemo na ulici kao penzionerke
I odmah započnemo priču:
– Sjećaš li se ono nekada, kada smo bile mlade...

Tada, u toj sekundi, vrijeme od jučer stane!

LAHKU NOĆ

Snovi mi na jastuk liježu,
pritajeni čekaju da umor me savlada,
da mi trepuše otežaju.

San iz prikrajka i posljednjoj zvjezdici
svjetlost tamom zamijeni
u zjenici mog oka.

Sve postaje tiše i tiše
dok se svijest sa snovima hrva, otvarajući vrata
blagodeti da mi tijelu novu snagu jutrom podari.
Ne zamjerite mi što u carstvo snova sada želim poći,
jer i vama svima poželjeti želim snove,
lijepu i lahku vam noć!

U POLA SNA (bez interpunkcije)

Lijeno prizivam svijest poslije kratke noći spavanja
Umor mi tijelom kola još uvijek utrnutim udovima od ležanja
Polahko otvaram oči osluškujući zvuke spolja
Kuckanje tihe jednoličnosti u kapljicama kiše
Po prozorskom zatvorenom oknu
Slijevajući se u obliku rashlađenja i žege na izmaku
Mirišem zrakom veselje prirode i cvjetova pognutih
Skrivajući polen od kišnih kapi očekujući
Poznati let pčelinjih krila i njihov dodir tananih nožica
Ponovnog oprašivanja

Veseli cvrkut ptica razgali jutarnju tišinu
A zrak zamiriiiisaaaa kroz otvoren prozor na svježinu
Htjedoh ustati rano i krenuti za poslom
Tad me savlada sreća i neka unutrašnja milina
Rashlađena lijeno se istegnuh do prozora
Šireći mu krila da se soba nadiše
i razbudi od sinoćnjeg mraka

Osmijeh si na usnama iscrtam udahnem tada duboko
Želeći ovaj blagoslov u kapljicama sreće
Ponijeti dalje i dalje
U svijet tamo gdje me prekinuše
Lupkanjem kroz moje snove NOVOG JUTRA

DJECA PROLAZNOSTI

Rođena podarenom ljubavlju,
Odnjihana na skutu majke,
Pod očevim budnim okom.
Učena hodanju i prvom koraku
Od gugutanja do prvih riječi
Protekne vrijeme po par mjeseci
Sričući riječi nove od silnog tepanja.
Smijehom i radošću
Kuća veseljem odzvanja.

Lekciju života započinje rano,
Kroz igru i druženje.
Prve školske sveske riječju ispisuje,
Na prstima trenira brojanje.
Mali, a veliki ljudi
Širokog osmijeha, duše čiste,
Očima poput spužve
Nove životne lekcije uče:
Kako se raste i postaje čovjek?

Ove neke nove ljudske dimenzije:
Kako prevazići padove nemoći,
Uzdignuti se u uspone visine

Ljubavlju i požrtvovanjem.
Spoznavši očaj tuge, srećom iskoračiti,
Smiraj duši podariti,
Ne spoznati mržnju nijednim trenom,
Ljubavlju je čisteći svakim danom
Od životnih otrova i drugih duša poganih
Što se ljudskošću i dobrotom hrane.

Postati čovjek,
Prolaznost života zauzdati
Novim ljudskim naraštajem.
Prenijeti znanje u novim dostignućima
I ići putem čovječnosti dalje i dalje...

Što dalje odemo od izreke
Čovjek je čovjeku vuk,
Manje će planeta režati,
Manje će se krv crvenjeti,
Dimenziju prolaznosti uljepšat će dječiji smijeh,
Ljubav će zaplesati zajedno sa mržnjom!

MISLI I JA 26:

Ružičnjaci djetinjstva su mirisi koji se ne zaboravljaju tokom života.

PLAVETNILO DUŠE

Vekerica srca moga otkucava
Plavetnilom ovog dana,
Donoseći smiraj i počinak
Mislima i raznim osjećanjima,
Bojeći ih izmaglicom plavetnila.

Zvoni nježnim otkucajima:
Tika...taka...tika...taka,
Ko sa udaljenog tornja
Plavim životnim notama:
Tik, tik, tak... tika, taka, tak!

Prepuštam se njenoj čaroliji
Osluškujući vlastita poimanja
Tamo duboko skrivenih
Tumarajućih misli,
Skrivenih osjećanja.

Pronalazim ko izgubljeno blago,
Davno zapisano na mapi,
Otkriveno u svojoj tajnovitosti,
U bogatoj riznici neku od mojih
Još davno skrivenih Maštarija!

U PRAVCU

Često se uhvatim u gledanju i razmišljanju o svijetu oko sebe, baš OVAKVOG kakav je STVOREN. Uhvati me tuga, strah i ne mogu da shvatim u kojem pravcu je sve nekako izletjelo iz tračnica kontrole normalnog.

Puno toga je ljudskom mozgu i osjećanjima postalo STRANO. Udaljavanje od samog sebe, porodice, familije, prijatelja i da ne nabrajam više. Postali smo STRANCI sami sebi pa i drugima kroz vrijednosti koje su se iskrivile u DVORANI ŽIVOTA koji je postao SOBA ISKRIVLJENIH ogledala, razmišljanja, osjećanja, ponašanja, MORALA...

Najviše me zaboli PRODAJA LJUDSKOG i to što mu je određena PRODAJNA CIJENA, jer puno se toga sada prodaje za ŠAKU SIĆE...

Ako je ovo evolucija čovječanstva i onog najboljeg u nama i oko nas za ovaj svijet, bolje mi je da ne vidim i to bolje od najboljeg.

Ako ovaj svijet teži u tom pravcu boljitka, onda…

RUŽIČNJAK

Usljed ljetne žege u prolazu starom
Spustile su ruže svoje glave crvene
Čežnjom ophrvane u mirisnom cvatu usamljene
Nitko od zaljubljenih ne zastade da im se divi
Niko ne potegnu rukom za laticama njenim
Da mirisom ružičnjaka i uzdahom
Ljubav djevi nekoj izjavi
Pokoji prolaznik samo bi odhuknuo teško
Zbog nepodnošljive vrućine i ljetne žege

Ruže su ga samo tužno ispraćale
Ne mogavši mu ponuditi hladovinu
Iščekujući smiraj dana i zalazak sunca
I predvečerje da stigne njegovo rashlađenje
Tada će sokak stari nanovo oživjeti
Šetačima mnogim ružičnjak će tada miris podariti
Omamljeni ružičnjakom crvenim poželjet će
Ružu otkinuti i u rever utaknuti
Žurno dragoj u susret krenuti i osjećanja ljubavi
Sa mirisom ruže pomiješati

U trenu kad se dvoje zaljubljenih pogledima sretnu
Zrikavaca poj će stati

Između njih dvoje samo će se miris ruže osjetiti
Šapat utihnulih riječi i dodir kose njene

Samo mjesec stari znanac će biti svjedokom nove ljubavi
Rođene ispod trošnog starogradskog luka
Poput mirisne sudbine i pogledom starog znanca
Što žutom svjetlošću uzdahe zaljubljenih broji
Ružinim laticama iščitava sudbinu ljubavi

VOLI ME
NE VOLI ME
VOLI ME
NE VOLI ME
VOLI ME
Propjeva duša ljubavnim tonovima povjetarca i smiraja
Usne taknu riječi nedorečene dok nježnim
poljupcem ih spaja
Tiha želja i strast ljubavna u zaklonu mirisnog Ruzičnjaka

MISLI I JA 27:

Snove koji iscrtaju našu prošlost i sadašnjost, a ostanu kao trunka nečeg u nama, zauvijek ponesemo u duši nezaborava!

Čuda su u nama samima, samo im treba pružiti šansu!

PRUŽANJE

Nekad prije ljudska duša nije lutala beskrajom samotnog bijega od same sebe, nego tragala za samom sobom i spokojem njenim izgubljenim u životnom nemiru.

Često zaluta u neka praskozorja minulog vremena želeći samo djelić ponuditi onog čega više nema, ponovo osjetiti davnašnju sreću smijeha bezazlenog, radost u izrečenoj misli. I druženja bijaše nekad, kad nam je svima ono malo pruženog dovoljno bilo: Zajednička radost življenja u jednostavnim stvarima onoliko koliko se imalo, pa i to malo znalo se podijeliti zajedno, ne gledajući pri davanju i uzimanju koliko je ko dobio, nego smo se takmičili kako pružiti i dati više nego što je nama ostajalo!

Ta ljepota datog i pruženog uvijek je duši vraćena stostruko. Sreća se tada uvijek dijelila i kroz dijeljenje uvijek umnožavala.

Sada je svako svoju sreću stisnuo u dlan, tako jako da počesto sreća od toga i zaplače!

MISLI I JA 28:

Sreća ima mala krila, ali dug let može s njima izdržati!

POČINAK

Smiraj vreline dana i zagrljaj laknuća
Sumrak nam svježinom lica umiva
Povjetarcem kroz kosu začarlija
Prigrli nas svojim svilenim dodirom
Opusti nas ptičijim cvrkutom pred počinak
Zaleprša krilima pokoji leptir zakašnjeli
U žurbi opraštajući se od cvjetnog šarenila
Nebom se tada sunčev osmijeh prospe
Opraštajući se od napornog dana

Umorno lice tada u sjenkama skriva
Priželjkujući da što prije ode na počinak
Na nebeskom podijumu zavjesa se spušta
Magičnošću starog mađioničara uz jedan
HOKUS POKUS
Pa iz starog Cilindra svjetlost zamjeni TAMA

MISLI I JA 29:

Moja sjeta i tuga sjećanja, vrijeme i prostor ponesu me tik u času leta duše u krajolike prošlosti daleke,
u vremenu blizu samo duši i srcu…

SREĆA

Odvrnula do daske muziku
Otplesali ja i život zajedno još jednu veselu notu
Cvrkut ptica oko mene
Nadjačavao je zvuk harmonike
Misli i osjećaj
Da lebdimo tamo negdje
Gdje cvijeće mirisom i bojom mami
Gdje nema ničeg ružnog
Osim trenutnog ŽIVLJENJA
Duša pjeva u ritmu okretaja
Vrti se svemir
Okrećem se i ja i sve se vrti u trenu tom
Miris prošlosti
Žar plesa sadašnjosti
Budućnost još uvijek čeka
Da okret napravi
Neka traje taj trenutak
Sreće i nadahnuća
Treba to sve lijepo ponijeti
U neke bijele zimske dane
Kad prekrije bjelinom
Sjećanja godina novih
Da se ugrijem

Na plesu ovih okretaja
Neka nose
Neka nose
Neka nose
U životne nove i ljepše zanose SREĆE

NADAHNUĆA

Poštovanje i samopoštovanje su osnova za razumijevanje drugih. Za jedan lijep i normalan odnos između ljudskih bića postoji pravilo: POŠTUJ DA BUDEŠ POŠTOVAN!
Ako tome pridodamo i osjećaj ljubavi i razumijevanja, onda je to platforma sreće i zadovoljstva.
Tada ljudi postaju NADAHNUĆA u kontaktu sa drugim ljudima, a i u odnosu prema samom sebi!

MISAO

Da osluhne osjećaj što je prati
Zavara ponekad tragove u samoj sebi
Stvarajući želju da potekne tamo
Gdje se delte misli u kapilarima svemira
Skupljaju u kapljicama vremenskim koje jure
Deltama ka svom izvoru.

Započinjem novi dan ritualom pristavljanja kafe, uključivanjem kompjutera na okruglom kuhinjskom stolu, pozdravom za dobro jutro mojim slatkim unucima, spuštanjem moje ruke na njihove glave i duuuugiiiiim jutarnjim poljupcima. Uživam dok mi toplota sunčevih zraka počiva na leđima i vraća mi energijom životnu radost u još uspavanom tijelu.

Sjedim tako upijajući s radoznalošću nove komentare, statuse i gledajući fotografije mojih prijatelja na FBu. Miris kafe ispunjava me radošću i njenim prvim gutljajima sapirem noć spavajućeg utrnuća. Tijelo i duša potražiše ponovo zajedništvo svakodnevnice...

U uskom kuhinjskom hodničiću koji povezuje kuhinju s ostalim sobama na spratu pojavi se u pidžami moj unuk Ben u bodiju iscrtanom raznobojnim autićima, a u donjem dijelu, dugih gaća iscrtanim slikama majmunčića. Gleda me pogledom tamnog satena u kojem svjetlucaju noćne zvjezdice lutalice. Ima tamnu kratku kosicu, okruglo tamnoputo lice na kojem je sunce za vrijeme ovih ljetnih toplih dana stavilo svoj pečat igre u dvorištu. Pruža prema meni ruke i u njima dvije šarene cuce (dude), držeći ih čvrsto, poput najveće dragocjenosti. Gleda me tako, ispruženih ruku, možda minut, dva... raširi ih naglo i na ispruženim dlanovima podari mi to svoje najdragocjenije, bez čega ne bi ni slučajno otišao na spavanje! Milim pogledom

punim ljubavi prizvah ga k sebi:

– Ben, dođi srećo majkina!

Podignem ga u naručje i sjednem s njim za okrugli kuhinjski sto. Kao zalog jutru i novome danu podari mi svoje cuce, opraštajući se tim činom od spavajuće, umorom savladane noći, pokazujući prstom na moj kompjuter s kojeg su dopirali zvuci dječijih pjesmica.

Nas dvoje smo otpočeli novi dan...

P.S.

Ova moja objava je od prije iha, haaa godina! Sada je Ben veliki dječak koji ide u školu, a kompjuter mu služi za igrice i učenje. Priča engleski bez naglaska, a sa majkom još pokoju progovori na bosanskom!

Ali zato, ne izostanu poljupci i zagrljaji pri svakom našem viđenju.

LJUBI GA MAJKA!

SMRAD

Sve što smrdi ja skoro uvijek zaobiđem jer ne želim u to da ugazim, da poslije ne bih sama sebi smrdila! A posebno na ovom FBu jer bih se poslije morala dugo od smrada prati. Ko zna da li bih i uspjela, ovako ja to samo jedno IGNORE i CIAO SMRADU!

VRUĆINA

Ovih dana baš zažeglo pravo pa ni noću nikako da malo rashladi. Ustanem po inerciji, onako penzionerski porano, negdje oko šest ujutro. Popijem terapiju i hoću da sačekam da se mama naspava pa ćemo prebaciti koju pametnu uz našu jutarnju kafu.

Fejzbučim ja tako zabavljena oko slanja poruka i komentara kad stiže poruka od mog jarana:

– Dobro ti jutro i jesi li se naspavala?

Rekoh:

– Onako, možda je moglo i bolje, ali ja zadovoljna da sam progledala i dočekala jutro!

– Sinoć je bilo tako vruće da umalo nisam otišao spavati na terasu! Daška vjetra niodakle, ne možeš prodisati! – žali se.

– Pa što nisi spavao na terasi, bilo bi ti možda svježije? – upitah ga.

I tu se naš razgovor prekinu jer u sobu bahnu moja mama, još bunovna. Obratim joj se sa pitanjem da li se naspavala i kakva joj je bila ova topla noć. Pogleda me onim svojim toplim kestenjastim očima i sa rukama u zraku, pokušavajući se valjda istegnuti i probuditi još uvijek uspavano tijelo, odgovori:

– Bome sam se sva ukočila od spavanja i budila sam se od vrućine nekoliko puta. Ali dobro je, osvanula sam, hvala

Bogu, i živa sam!

Usput pogleda prema tacni sa spremljenom kafom.

– Ti izgleda dobro poranila, kad si nam već i kafu skuhala – uputi mi pitanja sa rukama uvis u istezanju.

– Dobro ti to radiš, prava jutarnja gimnastika! Još samo koji sklek da napraviš i bila bi kao nova poslije spavanja! – rekoh joj.

Nastade obostrani smijeh.

Sjedimo, pijemo našu jutarnju i tako krenu razgovor u pravcu vremena i vrućine...

– Eto, reko', moramo se mi, ljudi, uvijek na nešto žaliti. Nikad nam ni dragi Bog ne može ugoditi! Uvijek zbog nečeg prigovaramo – rekoh joj.

Mama se nasmiješi i reče:

– Svijet zaboravio prijašnje vrućine, kad se nismo mogli ni čaršafom pokriti! A da ti ne govorim o sušama i žegama kakvih je bilo, zemlja je znala biti ispucana tako široko da sam morala sve te rupe preskakati, da mi u njih noga ne zapadne. Tamo gdje je bilo asfaltirano, noga bi se zalijepila u asfalt od vrućine. Zaboravilo se izgleda već odavno. A, da ti i to kažem, i prije je bilo ovakvih nedaća i nevremena kao i sada. Znao je padati led tako krupan, da bi i prozore polupao na kućama. Moja svekrva bi tada istrčala napolje, bacala oklagiju i sjekiru naopako da led prestane padati!

A sjećam se i onog vremena mog djetinjstva kada su velike

suše bile, ni kap kiše da padne. Usjevi i zemlja gore... Tada bi se svi vjernici skupljali na putu oko mezarluka (groblja) moleći se dragom Bogu da pošalje kišu!

Bila je zagledana u tamo neko prošlo vrijeme, prizivajući valjda svoja sjećanja.

– Pa šta onda bi? – upitah zainteresirana ishodom događaja.

– Šta će biti? Nakon jedno dva do tri dana kiša bi osvježila ljude, prirodu, usjeve, povrće i voće pa bi ljude spasila od gladi, jer tada nije bilo kao sada, kad ti zatreba nešto za ručak, a ti fino odeš do prodavnice pa kupiš. Ljudi su u to vrijeme živjeli od onog što su sami sebi privrijedili i stvorili, od svoje bašte, voćnjaka i ako su u štali imali marvu (stoku) da imaju mlijeko, sir i kajmak, ono mlječeno za jesti. Bome, u to vrijeme nije bilo mesa kao sada u jelovniku! Meso se jelo od Bajrama do Bajrama, a kokoš bi se zaklala samo u izuzetnim prilikama – završi mama svoju priču gledajući moju reakciju, a ja na to rekoh:

– Ti znaš da sam ja bila tamo preko okeana u Americi. Pa i tamo sam čula da Indijanci dozivaju kišu. Nego, znaš šta, meni nema druge, nego otplesati jedan *Ples kiše*! Samo se bojim, kakve sam sreće, da umjesto kiše ne počnu padati ćuskije! Mama me pogleda, a ja se nasmijah pa se opet gromki smijeh udvoje začu našim malim stanom. Mama zavrti glavom u smijehu pa samo na sve to reče:

– Bolje nemoj ništa prizivati, izdržat će se i ovo!

MOJE GODINE

Ko se boji godina svojih
Ja se ne plašim ni godina ni starosti
Ponijela bih ja njih još BREME ovoliko
Samo upitati moram VREMENSKOG POGLAVICU
Šta mi je za ples ŽIVOTNOG
UCRTAO U PIJESKU PLANETARNOM
Koliko krugova VATRE I VODE
Koliko krugova SNOVA
Koliko krugova TUGE
Koliko krugova SREĆE
Koliko krugova BOLA
Samo da mi je ZNATI
ŠTA JOŠ NISAM PROŠLA
I KOLIKO KRUGOVA MORA BITI
Koliko sam puta žedna PREKO VODE PREŠLA
Koliko sam puta ULUDO VOLJELA
Koliko sam puta u DUŠI LOM NOSILA
da li je sve to MALO BILO
da li je sve to ZALUDU BILO
Dok VREMENSKI POGLAVICA broji
ŽIVOTNE OTKUCAJE DAMARA U MOJOJ DUŠI
ja se SMIJEŠIM
PUNO TOGA JE OSTALO IZA MENE
PUNO LIJEPOG ŠTO MI LEŽI NA DUŠI!

RAZGOVOR

Zvuk telefona je rastjerao sve moje snove i prikupio stvarnost u mojim probuđenim očima.

– Halo!

Čujem poznati glas moje drage rodice preko telefona. Tekao je naš telefonski razgovor svojom uobičajenošću. Razmijenile smo pitanja i potpitanja o zdravlju, o porodici i onim svakodnevnim dešavanjima.

– Šta ima kod tebe? – upitah je.

– Skupio mi se život u jedan fildžan! – odgovori mi rodica.

A ja sam poslije njene rečenice još uvijek tužna. Razmišljam o tom jednom njenom fildžanu kafe koju sama sa sobom pije. Koliko može brige, tuge, samoće ili svih problema što nam se na leđa navali stati fildžan? Ne mogu da budem s njom i da podijelimo taj *fildžan* života zajedno, ali sam taj cijeli dan mislila na nju, želeći da joj pošaljem bar dio moje energije i da u mislima podijelimo njene brige.

Zagrljaj će morati još pričekati, dok se ne sretnemo...

MISLI I JA 30:

Zar može išta ljepše postojati od duše koja je predivna ruža, bez trnja zla u ovom dunjalučkom ružičnjaku!

BOJE JESENI

Ispružih ruke, dotakoh nemir poznate bajke
Ispisane ljepotom sna i javom probuđene.
Očima potražih bliskost daljine,
Pogledom davnim, ko žerom usijanim,
Prebirući slike požutjelim sjećanjima.
Ponovo žutim bojama jesenjim
Ispisujem misli na mojim dlanovima,
Prstima nježno dotičem sjetu prolaznosti u magnovenju.
Na žrtvenik zanosa mladosti ispisujem
Ružičastim slovom, vječnost grlim.
Plahim osjećajem čežnje zaljubljene
Vezem zlaćanom niti,
Vezak vezem besanicom.
Toplom, žutom niti želju ispisujem,
Razigranom narandžastom niti crtam maštarije,
Tamnobraon niti nižem zaborave...

Jesenje boje mirnoćom obojene zrelim
Plodovima misli u želji neostvarenih
Tonu u vječnost smiraja nepovrata
Noseći sobom kao zanos sreće
Vječiti nemir boja,
Oslikan okom jednog proljeća.

ŠKOLJKA

Gledam neke ljude i puno me podsjete na školjke. Jedni su otvoreni i pružaju na dlanu ono što imaju. Svoju dobrotu ne kriju, nego se trse da je svi vide i osjete, darujući iz duše najljepši biser ljepote,
radujući se da ga imaju nekome pokloniti!

Oni neki drugi ljudi nikada ne otvore svoju školjku duše... Razlog tome je njena praznoća koja odzvanja u samoj duši te osobe.
PRAZNINA TE PRAZNOĆE se zatvori u samu sebe, ne dozvoljavajući nikom da je otvori, bojeći se samouništenja iz straha od ljubavi i unutarnjeg svjetla nemoći da nešto podari! Obično se povuku duboko u sebe i sakriju na dno okeana duše.

Otvorene, vesele, radoznale, svjetlosne biserne duše lahko se prepoznaju, JER ONE SU TU, TIK DO TEBE, samo im treba PREPOZNATI SJAJ U NJIHOVOJ SREĆI PRUŽANJA I DAVANJA!
One NE MISLE NA SEBE i dok ti daruju svoje BISERE, PRUŽAJU TI IH TOPLINOM OSMIJEHA!

MISLI I JA 31:

Trag dječijih nogu od djetinjstva pa dalje ostavi duboke tragove koraka u našem životu!

U TRENU

Ja i moje misli se sustižemo raskoracima vremenskim
Na velikim i malim životnim raskrsnicama
Krenu one nekim svojim zaobilaznim puteljcima
Odvodeći me u neki labirint sjećanja
Ponekad lijepa, ružna i tužna
pa me iz njih katapultiraju u svijet realni
U preskakanju vremenskih prepona nema im premca
Malo zavirim u onaj svijet što mi odgovara
A potom preskočim u ovaj svijet što mi je naturen

I tako mi to povazdan, misli i ja, malo tamo, malo 'amo
Zatočeni u krugu začaranom vrtimo se
A iz njega izlaza ne vidimo
Misli u mojoj glavi dušu mi sjetnom učine
Ne zato što sjetu vole, nego da me iznenade
Saćekujući suzu svjetlu da se niz lice bijelo slije
Sreći iz inata da baš ponekad dobro zaboli
Neka slutnja ili misao prošlosti iz prikrajka
Što vremenske zone preskače uhvaćena u mrežu
Osjećanja i mirisu daljine počne
Ritualom magičnosti nepostojanja da oživljava
Ljubavlju samo teška i ružna sjećanja odagnat mogu
I ono što mi duša preživljava i što se u njoj lomi

Pomislim tada na ono što mi je najdraže
Na svrhu života moga
Na životne svjetove i moje vremenske prepone
Tišinu zavolim i njena lijepa osjećanja u mojim mislima
Srce mi tada ubrzano bije u svijetu magnovenja
U mom svijetu čarobne ljubavi raste osjećaj vječni

Sve je dobro dok mi u duši zaživi ovaj trenutak sreće brišući ono na tren što me sjetnom i nesretnom čini Zaborav otkucaja duše u tužnom trenu

MISLI I JA: 32

Na ovom svijetu je previše laži pa istina mnogima mrska bude. Zastane istina počesto u samom grlu, dok se laž puno lakše niz grlo skotrlja!

Ponekad se moja pamet i srce posvađaju, ali im moja duša oboma presudi!

I na zemlju je mehko leći, ako je ljubav u duši! Osjećaj je mehkoća njegove ruke pod glavom i poljubac na usnama!

PAMET-NEPAMET

Evo me opet u nekom svom kontanju, pravim suma-sumarum o posljednjim decenijama svog života. A tek o onim prijeratnim, bolje i da ne mislim. Pa kad ja to sve sebi onako skontam, pomislim:

Bože dragi, šta čovjek sve ne premetne, cijeli život preko ove svoje lude glave! Koliko situacija stresa, bola, suza, brige, straha, neizvjesnosti, bježanja, odlazaka i dolazaka izdrži sa svojim problemima, a i problemima onih najbližih ... Pa Bože, od čega me stvori da uopšte imam i koliko-toliko pameti!

Pa kad smo oko pameti, pošto ja ne mogu ni sebi izmjeriti pamet-nepamet, ne znam ni koliko sam pametno luda, ja napravih neku svoju ličnu mjernu jedinicu pameti. Kad vidim druge oko sebe kako se ponašaju, šta govore i na koji način reaguju, kažem ono za sebe:

– Nema više, poslije svega, onih Normalno-Normalnih. Sad je po toj mojoj skali, ono odoka gledano, bez profesionalne dijagnoze, po mom nasumice golom oku i mojoj laičkoj dijagnozi ovako:

Sve je sada nekako Polunormalno, Četvrtnormalno, Dekiknormalno, Okrnjenonormalno Dobrootišlo. Bome, ima i onih Nedajbože nikom, a i onih Etoimtamnjima.

Bože dragi, ništa se sa zdravljem i pameću pomirilo nije! Samo ne znam odakle ovolika snaga da se sve izdrži, da je insan ipak pri nekoj, koliko tolikoj pameti i da nije stvarno zviznuo do kraja!

Bože, Tebi hvala!

POČETAK KRAJA

Kad nastupi takvo stanje da ljubav gubi dah,
osjećaj za vlastito postojanje
i počne da se puno udaljava od mene,
ja joj prekidam odmah sa dovodom kiseonika
i ograničavam osjećanja.

Neka umre ljubav koja je umiruća,
a ja joj muke prekratim jednim novim krajem,
iz jedinog razloga: Ne volim da se pati!

MISLI I JA 33:

Ne volim mlake ljubavi i njihovo podgrijavanje!

Miris ljudskosti je rijedak parfem i fermentacija mu dugo traje!

SMIJEH

Ja se i sada nasmijem grohotom u zgradi i na ulici. Navika, valjda, i duša puna smijeha, uprkos svemu. Ali, zbog mog smijeha koji se zvonko zaori i nadaleko čuje, na ulici me ljudi pogledaju sa čuđenjem da se to još uvijek čuje smijeh, a u stanu kad se glasno smijem čujem lupanje u zidove.

Smijeh je počeo smetati jer su se ljudi već odvikli od smijeha iz duše pa im moj smijeh postane čudo i naveliko zasmeta! A meni i mojoj duši još uvijek godi. Pa neka se ori koliko me grlo nosi, jer sve dok se smijem ja znam da sam živa! Znam samo jedno: NE SMIJE SE ONAJ KOJI BI ŽELIO, NEGO ONAJ KOJI JE NAUČIO!

DVA SVIJETA

Slobodan od okova materijalnog je let u nematerijalno. Sprega između ta dva svijeta je duša koja prolazi svoj novi identitet. Letom samo njoj poznatim, prije nego što takne neki novi svijet i njegov oblik, ona izbriše svoja iskustva od ranije da bi što bolje spoznala ono zbog čega je prisutna u toj dimenziji, da bi shvatila i naučila, a to i jeste njena zadaća!

U NAŠOJ SAMOĆI

I nikada nećemo izaći iz naše dubine, iz nas samih. Uvijek ćemo ostati zarobljeni u našem unutarnjem svijetu nas u kojem hodimo sami sa samim sobom. I naše nedjeljivosti sa nekim drugim su površne, jer saznanja o našoj duši samo mi osjetimo i znamo.

Od početka naše spoznaje pa do zadnjeg trenutka naše svijesti ostajemo sami sa sobom i našom dušom u kojoj je pohranjeno sve o nama unutar nas!

Čovjek proživi svoj životni vijek okružen svim ljudima koje voli i koji ga vole ili sa dragim osobama, a ipak je u suštiti sam sa sobom!

SNOVI DUŠA

Neke duše su stvorene poput leptira
Da nose let ljubavi na vlastitim krilima.
Njihova ljubav je snaga njihovog leta.

Pa i onda kada im krilo po krilo nestaje,
Njihov let je od želje za letom najjači!

Let bez krila je najbolniji,
Zato se leti onim što imaju,
njihovom željom za ostvarenje sna!

PUTELJAK SREĆE

Srce i duša u svoje strune udaraju i htjeli mi to ili ne, donose nam osjećaj ljubavi, radosti, a i tuge. Neka, dok udaraju u sve niti naših osjećanja, dobro je! Živi smo pa ih možemo i osjetiti. Zato se ja radujem svim osjećajima koje u meni stvore duša i srce. Moji su i neka se raduju ili bole, u meni su, a ja ću se radovati i tugovati zajedno s njima.

Živa sam!

Neka me odvedu svi puteljci tuge u prošlost, ja ću pronaći opet svoj puteljak da me odvede u radost! I tada me nijedna adresa tuge ne može zaustaviti, jer u mojoj duši uvijek cvjeta najljepši cvijet nade koji me povede uvijek svojim PUTELJKOM SREĆE, onim koji mi sam izabere!

MISLI I JA 34:

Sretni su ljudi kad im postupci mirišu na ljudskost! Tad im duša pjeva veseljem, radošću i zadovoljstvom!

Voljeti i čekati ljubav da se uzvrati,
tada se vrijeme zamrzne magijom iščekivanja!

EH, KAD BI...

Čudimo se čudima i načudit se ponekad ne možemo njihovom stvorenom čudu. Ali, najveće čudo smo mi, DA, mi mali svakodnevni smrtnici koji očekujemo da se čuda stvaraju sama od sebe.

Tako sjedimo za jutarnom kafom nas dvije, mama i ja, prebijemo pokoju pa srk kafe, pa ja malo prelistam po FBu, pa srk kafe, pa koju s mamom prebijem i tako naizmjenično. Započne se neka tema o ljudskoj pravdi i nepravdi. Znam ja da je tu dogmu već odavno KALIMERO riješio sa onom svojom krilaticom: *Nepravda brate, pa to ti je*!
Al opet, ja kao ja, u razmišljanju i u životu uvijek bih htjela to nekako da je više PRAVDE u svemu na ovom SVIJETU NEPRAVDE, pa ako ništa drugo, a ono da je bar nategnem kao praćku, da je dugačka, pa neka je i tanja samo da je možeš nekako spoznati i osjetiti njeno djelovanje.

Započe se priča o prošlim stvarima pa se požalim mami kako je u ovom životu i smrtnicima PRAVDA ponekad čista imaginacija! Nekako je nedostižna i nemoš ti od laži i lažnoće ni uhvatit pravdu kad je nepravde na svakom ĆOŠKU OKRUGLOG ŽIVOTA!
Mama me zamišljeno pogleda pa će kao za sebe:

– Pravda je SPORA i njena kola idu POLAHKO, ali

uvijek STIGNU!

Znam ja za tu tvoju izreku, izrekine izreke koja se prenosi sa generacije na generaciju, ali izlizala se ta pravna mogućnost od kada se upotrebljava: ČEKAJUĆI njeno ISPUNJENJE!, pomislih.

Rekoh joj:

– Znaš šta mama, eh kad bih ja to nekako mogla i imala moć da ta kola sa pravdom na ovom svijetu MALO POGURAM I UBRZAM, vjerujem da bi tada svijet puno sretnije živio na ovoj planeti, a i nepravda bi se tada ZAMISLILA šta bi i kako bi radila!

Onako govoreći kao za sebe, vrteći glavom pogledam mamin izraz lica. Izbeljila se mama na mene, oči joj ko onaj fildžan dođoše pa će ti meni:

– Ti to mene zezaš? Pa kako ćeš naći kola pravde kad su u Božijim rukama, a samo dragi Bog zna kad će stići nekome Njegova pravda!

– Znam ja to i razumijem te u potpunosti šta mi govoriš, ali eto, da mi je bar stići, ako ništa, a ono moju životnu pravdu! – rekoh joj i počnem se smijati.

Mama se pridruži mom gromkom smijehu iz srca, šeretski me pogleda pa će:

– Eh, dijete moje, niko ne zna ispunjenje svoje pravde jer i za to se Bog pobrinuo. Osjete i znaju oni koje pravda stigne kako im je, ali ŠUTE DA SE NE ZNA!

– Znaš šta, ima i ta tvoja mjesta! Sve dođe na svoje, kad, tad! – rekoh joj, a rukom je primičem k sebi da je poljubim u pametnu glavu punu krilatica i životnog iskustva!

ONIM TAMNJIMA

Zahvaljujem se svim mojim dušebrižnicima na brizi koju su vodili, koju vode i koju će voditi o meni! Jest mi dobro kad se ne moram o sebi brinuti jer imam vas... Zahvalna sam vam na svemu tome što činite za MOJU MALENKOST!
Hvala vam, dragi moji, od srca i iz duše moje. Ja vam to ne mogu ničim vratiti, ali toliko je to *cool*, da vam samo mogu poželjeti da i vi imate svoje dušebrižnike pa da se i vi malo odmorite!
Zaslužili ste, nije vam bilo lahko!

MISLI I JA 35:

Ljubav je osjećaj koji sam po sebi postoji, jednostavno se niotkud pojavi, da bi se voljelo i voljeno bilo!"

Neobičnost u običnoj ženi je njena pitoma i zadovoljna duša, usrećena ovozemaljskim sitnicama ljepote kroz ljubav!

ZLOĆA

Kad o tebi Zloćo mislim, vidim te i osjetim kroz druge,
a i kroz sebe.
Okreneš sve onako kako ti je milo i odgovara ZA TEBE,
sve ćeš okrenuti i izokrenuti naopačke
služeći se lažnim osmijehom dobrote.
INTRIGE tebi nepoznate nisu
i OSUĐIVANJE za one druge.

Zašto sebi i o sebi suditi, kad je lakše, bome, druge u zlu vidjeti. Svoju Zloću i svoje negativne strane puno je lakše liječiti tražeći u drugima mane. Samo sebi mi smo ponajbolji, *štaš*, kad nas dragi Bog ovakve stvori. Sazda nas od Zla i Dobra, prepusti nas stihiji života. Svako 'nako kako mu nadođe, malo Dobra, a puno Zloće. Samo onih što malen je broj Dobrotom srlja i srcem se otima, prkoseć neljudskom, onome što se ZLO u ljudima naziva.

Tako je bilo i tako će biti od nastanka svijeta, do njegovog nestanka.

ZLO I DOBRO, KAO LJUDSKA ANOMALIJA, ŽIVI U NAMA SVIMA DO KRAJA SVIJETA!

MAČE

Ovo vam moram ispričati!

Otišla ja na kafu sa mojom prijateljicom Ljubicom. Šetajući polhako i u razgovoru, nisam ni primijetila mače koje se sakrilo ispod nadstrešnice kioska. Odjednom je istrčalo pravo prema meni, mjaučući i motajući mi se oko nogu i počelo s penjanjem uz moje tijelo. Gledala sam ga s nevjericom. Stiglo je do moje torbe, a zatim do mog ramena. Još u nekakvom blagom šoku zbog događaja kažem prijateljici da nas brzo slika. Naravno, sakrila sam ga od kiše i hladnoće u naručje. Nastavile smo put prema našoj prodavnici *Košuta*. Odstraga je isto neslužbeni ili poluslužbeni ulaz u prodavnicu. Otvorim vrata i vidim našu komšinicu koja je tu radila u prodavnici. Upravo se bavila sortiranjem suhomesnatih proizvoda. Zamolim je da mi izvaga i proda nečega što je mekše za gristi našem mačetu.

Kad joj rekoh da je za malo, gladno mače, nasmiješi se, izreza komad šunke i stavi na vagu. Odmah odvojim pola šunke, isitnim i spustim mačetu da jede. Ostatak zamotam i stavim na prozor, uz napomenu našoj komšinici da poslije nahrani mače i krenem sa prijateljicom u našu zgradu. Otvorim ulazna vrata i vidim svu našu djecu iz zgrade u haustoru, sakrila se od kiše i smišljaju neku igru kako bi prekratili vrijeme. Odam im

tajnu o mačetu koje je mene pronašlo i zamolim ih da ga, ako žele, mogu nahraniti sa ostatkom hrane i da ga malo pripaze. Nisam ni završila s rečenicom, a djeca su uz ciku i graju već istrčavala napolje.

Prošlo je nekoliko dana kad sretnem našeg komšiju, dječaka koji je sa svojom porodicom živio sprat niže od nas. Ja i mama smo živjele na sedmom spratu. Obradova se kad me vidje i odmah požuri da me obavjesti:

– Znate komšinice, ja sam ono malo mače udomio!

Pogledam ga i upitam:

– Kod tebe je?

– Ne! Odnio sam ga mojoj baki. Ona ima svoju kuću i avliju.

Potapšem ga i kažem da je to dobro uradio, da je učinio dobro djelo. Rekoh:

– Sad će mače biti zbrinuto, a i baka će imati s kim da se igra!

Oboje smo imali osmijeh na licu dok smo se pozdravljali i zaželjeli jedno drugom sretan i lijep dan!

MISLI I JA 36:

Uspomene su živa sjećanja na one kojih više nema!

Ostati treba vjeran svojoj duši i svojim snovima!

SITNE DOBROTE

Aršini boli, radosti i tuge se ne mogu u duši izmjeriti. Sve je od osjećaja do osjećaja na jednoj istoj kamari. Morali bi odvajati iz te zavezane vreće
zrno po zrno,
zrno po zrno
i tako redom.
MALO BOLA, LJUBAVI, SREĆE ili TUGE
nečim vagati, mjeriti i saznati...
Ali KAKO?
Meni i u meni uvijek prevagnu
sitne ljudske dobrote duše.

Svakodnevnica mi je ispunjena sitnim dobročinstvima pred kojima se i nebo nasmiješi.
A, ja zbog toga sretna!

IZREKA

Postoji izreka: *Ko tebe kamenom ti njega hljebom*! Znam da u ovom vremenu iskrivljenih vrijednosti, ko se gađa kamenom, drugi mu uzvrati sa dva kamena!
Moja teorija vezana za bacanje kamena je: Ko mene kamenom, ja to sve lijepo složim, kamenice na kamaru i pravim zaštitni

zid protiv udarca!

E, da onda vidimo, brale, kako će oni što što su ih bacali, izaći na kraj sa vlastitim zidom nemoći!

PUTOVANJE U SAMOG SEBE

Put do pronalaska sebe je dug i trnovit, ali se uvijek isplati. Ako ni zbog čega drugog, a ono zbog saznanja da postoji i ono naše unutra koje je puno važnije od naše vanjštine koju mogu svi da vide. Naša vanjština je skoro uvijek varljiva, ako je gledamo očima površnosti i ljudskog klišea, jer oči svuku njenu haljinu ljepote, ponekad i do stidljivosti. Ali, ispod te kožne vanjštine postoji nešto što mnogi ne mogu ni naslutiti o veličini suptilnosti, ljepote, osjećajnosti i mašte kojim je lijepim magičnim nitima spojen jedan predivan svijet, unutarnji svijet naše duše koja nam cijeli život daruje sve naše osjećaje posebnosti.

Zahvalna sam mojoj posebnoj duši koja me je učinila baš ovakvom kakva jesam, jer moje putovanje u samu sebe je dugotrajno i traje cijeli život.

Pa, ako ću pravo, nas dvije se još uvijek upoznajemo. Vjerovatno će nam za bliže upoznavanje trebati i nekoliko života, zbog njene igre kameleona i prikrivanje same sebe od spoznaje ljudskom biću!

TIŠINOM

Plovi još jedan san, ovjenčan plavim,
na tihoj čežnji usnulog životnog mora
ljuljuška se u orahovoj ljusci bespuća,
pjeva našu sonatu neostvarene ljubavi
nošen nemirom želje u daleka svanuća,
tišinom okovan, zaključan u samom sebi,
između plavetnila neba i praskozorja
nasukan na grebene svog nepostojanja.

Vrišti u snu Plavi san moje imaginacije,
more života vitla sudbine
bojeći snove relativnim postojanjima.
Ne brojeći vrijeme tišinom promjena,
dušom odzvanja vrisak nepostojanja
još jednog Plavog sna novog svanuća,
oivičenog nespoznajom ljubavi.
Postade netaknut prstima čežnje vlastitog dodira,
zamrznut dahom poljupca želje u nama,
tišinom plavetnila...

MISLI I JA 37:

Život je nepredvidiv i nikad ne znamo šta nam kao iskušenje sprema.

GRAMATIČKA GREŠKA

– Nisu sijećanja, nego sjećanja! – stiže mi poruka. Pogledam. Moj dragi prijatelj koji me budnim okom prati i ukazuje mi na moje eventualne gramatičke greške.

– Ostarjela pa ponavljam grešku! HVALA! – odgovorim mu kratko, da mu dam do znanja da sam shvatila gdje sam pogriješila.

I brzim pokretima po tastaturi odlazim na moj profil tražeći tekst da što prije ispravim počinjenu grešku.

Stiže nova poruka brzinom katapulta ispaljena sa njegovog računara:

– Najlakše ćeš to skontati kada uporediš sa ekavicom. Ako je dugo "e", onda je kod nas "ije", a ako je kratko "e", onda je "je". Na primjer, na ekavici "dete" tu osjetiš ono dugo "e" pa se kod nas kaže "dijete " (ali je množina bez "i"- djeca), ašćare se osjeti kratko "e" pa je "sjećanja".

Ima li sunca u Doboju? Ovdje u Beču prosijava.

Pročitah napisanu poruku i odmah se vratih u neko tamo školsko doba i lekcija is srpsko-hvatskog jezika. Odgovorim:

– Sjećam se te lekcije sada, kada si je ti ispisao. Izlapi mozak i školsko zvono ostane sa lekcijama u magnovenju i još puno toga se zaboravi. Ali, eto, ostane ponešto naučenog i u ovoj sijedoj glavi što pamćenje u AMANET ostavi!

Danas je nekako suvaljivo, kišica jutros, zahladilo i oblačno.

Dobro je da sam jučer otišla s mamom do bašte da je očistimo i pripremimo za sljedeće proljeće.
Pozdrav i otpozdrav u obliku stikera, ruke sa podignutim palcem bio je znak prijateljstva. I, znala sam zasigurno da će opet sljedeći put moj jaran reagirati i poslati poruku da ispravim grešku kad se potkrade u mom pisanju.

Osmijeh mi na usnama ispisuje zadovoljstvo, sretna sam što postoje moji prijatelji!

NOTE DUŠE

Svaka pjesma ima nečiju sudbinu pa je ponese duboko ispod svog haljetka, a puno se tuge u tim pjesmama nađe. Možda zbog njene veličine i tuge u njima, a srce malehno, ne može sva tuga u njeg da stane pa zato duša boli.

Zato, ne dirajte one što ponekad osamu traže i utjehu u svojoj pjesmi!

MISLI I JA 38:

Neljudsko u ljudskom je u samo jednoj riječi:
RAZLIČITOST!

MOJ ŽIVOT

Živim.
Kako, zašto, zbog čega, čemu i gdje?
Radosna, nesretna, tužna, zadovoljna ili ne?
Tako je i to je moj život, baš ovakav kakav je!
Ponekad komičan ili tragikomičan, sjetan i radostan.
Na ovakav svoj život već odavno stavih TAČKU,
prihvatajući ga u svoj njegovoj šarolikosti.
Proživim svaki dan onako kako najbolje umijem,
radujući se novom svanuću, suncu i ljepoti,
izazovu novog dana u njegovom kolažu događaja,
radujući se svakodnevnici, šarenilu misli, osjećaja briga,
razbibriga, urađenog ili neurađenog što trebam
ili što bih trebala učiniti.
A ponekad se prepustim samo mašti želje
onoga čega nema, a tako bih rado da postoji!
Krunim tako moj život dan po dan, godinama,
kao klip o klip kukuruza, iščekujući neostvareno,
nova jutra i svanuća, noć i nadahnuća.
Tada, kada se "mala smrt" mom tijelu i umu bliži,
prije nego u san krenem, uhvatim moju želju
Buđenja u životnom kolažu zdravlja i veselja
i odmorna za novi dan sa jednom jedinom mišlju:
DA GA UČINIM DOSTOJNIM ŽIVLJENJA!

ZRNO PO ZRNO

Dobrota je sićušna, neupadljiva, sama po sebi tiha i gradi sebe poput pješčane plaže: zrno po zrno pijeska. More, okeani, oluje i vjetrovi se urote protiv pješčane plaže Dobrote, raznose je i umanjuju. Ali, strpljivošću i sa puno ljubavi i dobrota opet skupi ono što joj je oteto, postaje ono što je i bila, vračajući i slažući zrnca ljudske prolaznosti kroz najljepše zrno LJUBAVI!

Toplinom duše i vječite borbe protiv zla u sebi i oko sebe energijom svemira i njegovom ravnotežom kroz nas same, Dobrota opstaje i neuništiva je poput zla.

Jer, da nije ZLA ni DOBROTA ne bi imala razloga za postojanje!

SREĆA

I treba da budemo sretni! Jer, sreća je produžena mladost kroz one što mladost našu dalje kroz mladost nose...
A najljepše je ako se to isto doživi i dočeka kroz naše nove naraštaje!

MISLI I JA 39:

Sreća se srećom zove kad je spoznaš u samom sebi!

ORAŠNICE

Zagledala se mama u TV prateći vijesti. Ja se onako opušteno ležeći dočepala mobitela i FBa i nisam obraćala pažnju da mi je ono kao prohladno postalo i da mi je po nogama hladno. Pogled mi ode prema balkonskim vratima koja su bila širom otvorena. Mama nešto ustade i htjede donijeti za grickanje svoje tvrde bombone bez kojih nema gledanja serija. Ugledah je onako u pokretu kako ustade i pošto je bila blizu balkonskih vrata, zamolim je da ih zatvori. Kažem:

– Hvala ti puno!

Mama se na moje riječi okrenu prema meni s osmijehom i reče:

– I drugi put.

Rekoh kroz smijeh:

– Može li i treći put?

– Može! – odgovori mi kratko smiještajući se na trosjed s vrećicom bombona.

Tada se sjetih da sam kupila za mamu jedan mali poklon i da sam joj zaboravila dati. Ustanem i krenem prema predsoblju gdje sam objesila moju tašnu kad sam ulazila u kuću. Morala sam malo duže tražiti jer je lizalo maleno pa se negdje zaturilo. Nije to obično lizalo, nego u obliku srca u različitim bojama. Pola je bilo crveno, a pola zeleno. Dok sam šetala čaršijom, zapelo mi je za oko na štandu sa slatkišima. Pomislim:

Baš da obradujem mamu i možda je vratim u djetinj-

stvo.

Smijući se pružam joj u ruku lizalo i kažem:

– Eto, još samo da se dogovorimo koja je tvoja, a koja je moja strana lizala!

Pogledam je i nastavim:

– Hajd, eto ti cijelo, ja ionako ne smijem previše jesti slatkiša!

Mama uze lizalo pa ga nekako gleda, valjda se ne može odlučiti odakle bi počela. Gledam je sretnu poput djeteta, dok uživa u njegovoj slatkoći. Zagrlim je preko ramena i kažem joj:

– Eto, vratismo se mi u djetinjstvo kad su se lizala kupovala po vašerima!

Pogleda me u oči sa nekom tugom, duboko uzdahnu, oči joj zasuziše pa mi tiho reče:

– Drago moje dijete, ja sam rano, kao djete, ostala bez mame. Imala sam teško djetinjstvo i nisam imala para ni *Orašnicu* da sebi kupim.

Bez riječi sam je privukla k sebi u zagrljaj, želeći samo da joj odagnam iz duše sve ono što je ponijela ružno i bolno iz djetinjstva.

Samo je lizalo ležalo spušteno na stolu i bilo očevidac našeg dugog zagrljaja bez ijedne riječi!

MOJA

Sjeta i tuga
Sjećanja
Vrijeme i prostor
Ponesu
Tik u času
Leta
Duše u krajolike
Prošlosti
Daleke u vremenu
Blizu

TREBALI BI

Možda bi sa starenjem trebali postati:
Mudriji,
Pametniji,
Obzirniji,
Podnošljiviji,
Tolerantniji,
Samosvjesniji,
Razboritiji.
Ako ništa drugo, a onda
SRETNI
Da smo je uopšte doživjeli!

SUDBINSKO

Razumjeti i shvatiti najteže ljudske boli duše znači doživjeti katarzu strašnog duševnog i tjelesnog bola u samom sebi. Tada možete shvatiti nekog drugog sa sličnim bolom duše i ono što on preživljava. Samo tada, jer ostalo je samo priča bez vlastitog i potkrijepljenog iskustva i osjećaja za isto, neproživljeno, velika bol na ovom svijetu čvrsto sjedi na svom tronu nezamjenjivosti i očaja duše uz upućene riječi utjehe:

– Znam kako ti je!

A ja kažem da nikad niko istinski ne može spoznati veličinu tuđe boli, iz prostog razloga, jer nam je sudbinom određeno upravo to da možemo izdržati onoliko, koliko nam je određeno vlastitog bola. Sve ostalo bi za nas bilo prekomjerno i sigurno ne bismo to mogli ni fizički, a ni psihički izdržati.

Osim toga, zagrljaj i utješna riječ dobro dođe svim onim kojima je potrebna, da im podari snage da prevaziđu ili olakšaju njihovu bol.

MISLI I JA 40:

Dobro srce i čista duša su uvijek poput svjetionika!
Pokazuju nam kojim putem treba da idemo i da ga slijedimo!

KOMŠIJA

Kako se nekada više ljudski i komšijski živjelo, dok se dijelilo i pomagalo! Šolja šećera, brašna, prašak za pecivo, jaja, *pecivo kafe* (mjereno fildžanom), šolja riže, ponekad šolja mlijeka. Kad bi nekome iznenada dolazili gosti, po komšiluku bi se nabrzinu rastrčala djeca, tražeći sastojke za neki brzi kolač ili pecivo kafe. Bilo je to vrijeme i mog djetinjstva, kada bih ponekad pred komšijskim vratima čekala neku namirnicu koja je mami ustrebala da se pripremi nešto da bi dočekala goste koji su bahnuli iznenada na vrata. Obično bi mi prišapnula:

– Devsa, molim te, idi do teta Almase i pitaj je za pecivo kafe!

U to neko prijašnje vrijeme kafa se kupovala na deke i to sirova, zelene boje, a zvala se Minas kafa! Pošto je bila sirova kafa, da bi se mogla pripraviti, prvo se morala pržiti i to u šišu koji je bio specijalno napravljen za prženje kafe. Izgledao je kao limenka, sa oba kraja zatvorena, a u sredini je bio napravljen otvor sa malim odgovarajućim poklopcem za otvaranje i zatvaranje. Od sredine kruga šiša postavljena je duga metalna šipka, na kraju malo savijena, da bi bilo lakše vrtiti i okretati šiš na jednu ili na drugu stranu ukrug.

Dok bi se kafa u šišu lagano pržila napolju, a ložište bi bilo napravljeno najčešće od dvije velike cigle između kojih je bila zapaljena vatra i na toj vatri bi se okretao šiš sa kafom,

miris pržene kafe se širio cijelim dvorištem i komšilukom. Tada nije bilo kao sada, kada se ima najmanje dvadesetak različitih vrsta kafe.

Bilo se sretno da se imalo pecivo kafe kada dođu gosti! U vrijeme mog djetinjstva u komšiluk se klelo i govorilo da je komšija komšiji preči i od rodbine, jer KOMŠIJA ti je najbliži kad ti zatreba neka pomoć da ti se nađe pri ruci, kad je potrebno u svakodnevnom životu i njegovim dešavanjima. U radosti i žalosti prvi komšija pritekne u pomoć ili za pričuvati djecu, ako je nešto vanredno iskrslo pa da morate negdje otići. Kad u jesen pristignu ugalj i drva i kad se po nekoliko tona nađe za unijeti u podrum, komšije su bile tu uvijek da priteknu u pomoć. Pa kad se sve lijepo unese i posao završi, onda je navečer sijelo uz čašicu, razgovor, smijeh i šalu. Ako je neko bolestan u komšiluku, vrata uvijek budu otvorena za komšije za posjetu bolesniku sa šerpicom ili tanjurom tople domaće supe. Komšije su tu da se upita za zdravlje i da se pomogne u čemu je potreba za pomoći, nešto kupiti, oprati, pričuvati djecu itd.

Navečer se često išlo u komšiluk na sijelo, jer u to vrijeme si TV mogao u gradu nabrojati na prste. Ljudi su posjećivali jedni druge i družili se često uz živu riječ i uz porodična druženje. Bilo je tu uvijek neke posebne ljepote koja se pamti cijeli život.

Tako se družilo u vrijeme moga djetinjstva, a u našoj ulici je bio samo jedan televizor pa su naši drugari često pozivali

mene i mog brata da gledamo emisiju za djecu Mendo i Slavica, a ponekad da gledamo i crtane filmove prije dnevnika, nakon čega slijedi spavanje. Vrijeme je prolazilo u nepovrat i započinjalo sa nekim drugim vremenom MODERNIZACIJE!

Došlo je vrijeme kupovine NA KREDIT. Sve se tako kupovalo: televizori, namještaj, automobili... Nekako u to vrijeme započelo je i sa ljudskim porivom takmičenja. Ako je komšija kupio nešto, drugi komšija želio je isto pa i još skuplje i ljepše. Zavist i imati bolje i više od nekog drugog polahko su nagrizali ljudska srca. Crv zavisti je rovario po dugogodišnjim prijateljstvima pa pošto su sada svi mogli kupiti i televizore, započelo je sa zahlađenjem žive riječi i ljudi su se počeli udaljavati jedni od drugih. Polahko je nestajalo one topline i druženja od prije. Nije bilo spontanih odlazaka jednih drugima i prestalo je vrijeme otvorenih vrata bez zaključavanja. Televizor je gledao svako u svojoj kući, a kada se htijelo doći u goste, trebalo se najaviti telefonom!

Nastupilo je doba ZAHLAĐENJA i PRIVATNOSTI! Samo je omladina imala svoj poseban ritam života, a to su bile zabave, igranke, žurke, avanturistička putovanja auto stopom, nova moda odijevanja, duže kose, hlača na trapez, pop i rok muzika, uživajući u godinama svoje mladosti. A mladost ko mladost, uvijek po svemu lijepa i posebna.

Godinama poslije, vještačka inteligencija uzima svoje mjesto u svakodnevnici, tehnika toliko napreduje da se

pronalasci i naučna dostignuća samo redaju na svim poljima. Dolaskom ere kompjutera ljudima je omogućeno puno toga, počinje vrijeme da kompjuteri pomažu ljudima u poslovima i na svemu u svim sferama.

Sada se lijepo svi družimo sa prijateljima koji su diljem naše planete. Možemo se čuti i vidjeti sa prijateljima, rodbinom, porodicom i to nam je omogućeno 24h, tako da možemo biti aktivni na svim kontinentima, na svakom mjestu i u svako vrijeme. Sada ne moramo nigdje izaći iz svog stana ili kuće, a možemo biti u kontaktu sa onima s kojima želimo. Kompjuteri u našoj svakodnevnici pomalo stvaraju i ovisnost, postaju nešto bez čega se odavno više ne može.

Druženja uživo već su odavno prevaziđena, osim onih upornih koji nose u sebi taj osjećaj uz kafu i razgovor. Kompjuter postaje naš prijatelj iz djetinjstva, naša prošlost, sadašnjost i budućnost! Kompjuter nam može ponuditi i pružiti puno toga, ali nam ne može dati dodir, zagrljaj u kojem možemo plakati ili se smijati, jer nema dušu! Ljudska bića imaju osjećaje sreće i bola koje žele jedni s drugima podijeliti, a to mogu samo kada su zajedno. Sada, u ovim teškim vremenima kada se ljudi bore kako preživjeti svakodnevnicu i od mjeseca do mjeseca, lijepo se sjetiti prvog, drugog ili uopšte bilo kojeg komšije i biti pravi KOMŠIJA kada je neko u nekoj neprilici i kada mu je potrebna pomoć!

Ja vjerujem, a i sigurna sam u to, da dobrote još uvijek

ima dovoljno na ovom svijetu i da ljudi jedni drugima žele pomoći!
JER JE KOMŠIJA KOMŠIJI NAJBLIŽI I NAJPREČI!

MOJE VRIJEME

Ponosna sam što sam dobila starost i njene bore, što mi je tijelo mlitavo i što ne mogu biti brza kao prije! Ponosna sam na sebe što sam iz mnogih životnih iskušenja izašla kao pobjednik i što sada uživam u mom penzionerskom miru, jer ostvarila sam ono što mi je bila zadaća kao mame i majke!

Sada uživam zajedno sa mojom mamom u ovoj blagodati što mi život želi podariti. Život nas obraduje dan po dan mirom u duši i srećom postojanja!

MISLI I JA 41:

Eh kakva su nekad vremena bila, a pogotovo ljudi i ljudsko u njima!

Grlim svaku dobrotu duše, ne znam drugačije!

Moja 11. Božja zapovjed glasi:
Ljubi bližnjeg svoga (i njegovu ženu)!

RAM SREĆE

Nacrtaću ti najljepši dan okačen na nebu,
osmijehom zvonkim plašit će oblake smrknute i tamne.
Suncu ću razgrnuti zavjesu nebesku, obojit ću je u dječijeplavo.
Prosut ću iz krila leptira letove da se kače po sunčevim zrakama,
bojeći ih paletom boja.
U tvojim očima svijetlit će zvuci, ispjevani tužnim pticama zaboravljenih krila.
U sutonu mirnoće pomilovat ću cvjetne krunice šarenilom novog jutra.
Poslat ću ti pjesmu uspavanku, upakovanu mirisom ružičnjaka u razvigorcu proljetnom.
Tišinom ogrnut ću tvoje umorno tijelo,
rosom jutarnjom ga napojiti dok je još sneno.
Položit ću ti glavu na bedro bijelo...
Kao vitezu ranjenom u boju,
a na polju ovozemaljskog života,
vidat ću ti duboke rane bola mojom suzom iz oka,
podariti čarolijom magičnosti lepršavost misli i volje,
bdjeti kao majka nad bolesnim čedom.
Misli ću ti na dugi put spremiti kao kad sestra brata u obraz cjeliva,

zagrljajem tješenja, da mu se na putu nađe,
i dugo još pogledom ispraćati trag obrisa na obzorju,
baš tamo gdje najviše zaboli, pridržavajući rukama grudi…
sve dok se u najljepše upakovanom danu,
umjesto ukrasne vrpce, svijetluca suza na obrazu!

MISLI I JA 42:

Mislim da onaj ko je bio dobar, takav i ostaje, a onaj ko je bio zao pa to prikrivao, isplivalo je to ili će isplivati na vidjelo! Za sve postoji njegov trenutak istine!

Šah-mat pozicija je kad ne možeš da se uvučeš iz vlastite kože u neku drugu, dok ti je i u vlastitoj koži tijesno i steže te oko grla!

Žali se prijateljica kako je svako s nekim, a ona sama sa sobom! Ja joj velim:

– De, nisi sama. Nekad je bolje biti i sam sa sobom, nego sam bez sebe!

Eh, dragi moji, sve je ovo život dok u njemu živimo. Ali, puno je toga i do nas samih kakvim ćemo učiniti naše životne trenutke. Pa, recimo, ja lično želim da život ponekad gledam kroz ružičaste naočale, sa velikim okruglim okvirom ljubavi! Gledajući kroz te moje magične cvikere, jednostavno želim da promijenim ovo, ponekad surovo sivilo, zvano SVAKODNEVNICA!

Ružnoće koje nam donose vijesti preko TVa, zbivanja u cijelom svijetu i strahote dešavanja učine da moja duša bude pod takvim pritiskom straha i ponekad neizvjesnosti pa gledajući surovost življenja zla, ratova, siromaštva, gladi, bolesti, nepravde, mržnje i prirodne katastrofe pomislim:

Gdje i u šta hrli ova naša civilizacija?

Ali, kroz moje cvikere osjećanja, želim da to sve malo korigujem i učinim život prihvatljivijim za moju dušu. Previše je toga ružnog što moju dušu svakodnevno iscrpljuje. A moji antibiotici protiv životne surovosti su LJUBAV I DOBROTA! Kad god sam tužna, povrijeđena ili prazna od gorčine svakodnevnice, ja učinim nešto lijepo da nekog obradujem ili obradujem sebe nekom sitnicom, kako bih u duši saprala taj gorki okus pelina. Poslije mog dobročinstva osjećam se sretnijom i boljom! Od tog magičnog trenutka darivanja osjetim da je moj život s

tim činom postao podnošljiviji i uzvišeniji jer me je usrećio. Pomislim tada u ushićenju:

Kad bi svaki pojedinac svaki dan učinio samo jedan lijepi gest prema nekome, nečemu ili sebi, da obraduje nečiju ili svoju dušu, naučio bi davati i uzimati ljepotu u svom životu, a ta ljepota bi se poput virusa dobročinstva proširila cijelom planetom. Ljudi bi bili sretniji i ova naša PLAVA majčica planeta bi odahnula od ljudskog nasilja i možda bi dobila šansu opstanka u ovom našem MLIJEČNOM putu rođenja.

Pokušajte već danas učiniti nešto lijepo! Pokušajte, ne košta puno! Evo, ja vam se osmjehujem, znam barem da će puno vas taj osmijeh podijeliti dalje!

MISLI I JA 43:

Rašlje života i ljubavi potiču iz zajedničkog korijena stvaranja!

Ovu izreku još pamtim: Pametni zapisuju, a ludi pamte. Pa kažem sebi:

– Zapiši sve što je važno da se podsjetiš!

I, zaboravila zapisati da ne zaboravim!

NAŠE VEČE

Sjedimo nas dvije, moja mama i ja, a u mom krilu nalazi se velika plastična zdjela. Ruke mi kao po komandi posežu za klipovima kukuruza. Runim kukuruz koji smo donijele iz polja za zimu, da možemo njim hraniti golubove. Pogled mi često odleti prema TV ekranu na kojem su neke muzičke numere. U sekundi snimim nekog tipa na sceni u maksi mantilu, okrenem se prema mami i kažem joj:

– Eeeeeee, kad sam ja nosila ovakav maksi kaput i još minicu ispod kaputa po onoj crkavicu zimi! A snijeg sve škripi pod čizmama, od hladnoće i nekog zorta i najlonke se ispod suknjice pretvore u led. Sjećaš li se koliko si me samo zbog potkošulje nakiljala da je nosim? Koliko si se samo ljutila na mene kad bih se sagnula, a ti mi ugledaš gola leđa! Uvijek si mi govorila:

– Drago dijete, otiće ti kičma i bubrezi, obuci bona barem potkošulju!

Znam, to ti je tada bilo ko da ti neko stavi prst u oko! Nasmijem se glasno, prisjećajući se tih mladalačkih godina. Mama me pogleda onako sa strane i vrteći glavom reče:

– Kamo sreće da si me poslušala kada sam ti to govorila! Sada bi bila zdravija i ne bi te sada "pitala starost, gdje si zdravlje dala za mladost"!

Ja se okrenem prema mami sa osmjehom na licu i uzdahnem dugo uz riječi:

– Eh, kad sam ja nekad bila cura!

I razvalim se smijati, baš ono iz duše, toliko da su zidovi odzvanjali od mog smijeha. Znam, moja unučad me možda nikad ne bi mogla zamisliti kao tinejdžerku u maksi kaputu i miniću... možda jedino ako vide neke moje stare fotografije koje su uspjele preživjeti burna vremena.

Sve je to život, sve se nešto vrti ukrug pa i moda. Samo se godine nikad ne vraćaju. Nije mi žao što protutnjaše, jer sada, u ovim godinama, imam puno više razloga za sreću. Ali, lijepo je ponekad zalutati u prohujale godine i malo osvježiti sjećanje.

Sad se odoh prihvatiti šerpe i kokica što sam nam danas kupila pa da nam ispuram kokice, da cijela kuća na radost i sreću zamiriše gledajući i jedući ih dok uživamo u serijama. Jer, to je bio jedan ritual večeri moje kćerke i mene uz TV program dok sam bila u Americi. Tada smo se prepuštale užitku gledanja filma koji je bio nezamisliv bez ispuranih kokica.

Zapamtite, život usrećuju male stvari zvane sitnice, a pamtimo ih cijeli život!

ODE LJETO

Jesen u oku
Boja na licu
Žal u srcu
Uzdah
Na usnama
List
Na dlanu
Mokra kosa
U ruci
Kišobran
Mašem
Vrelom ljetu
Koračam
U susret
Novoj Godini
Gledajući
Kupljenu
Novu haljinu
U ormaru

MAMINA FORA

Kad kažem mami da treba da idemo kod ljekara, onako zbog preventive i kontrole, sva se na mene naroguši i onda mi glasno da do znanja riječima šta o tome misli:

– Ma ebeš doktora, neću ni da idem kod njega! Može mi nešto pronaći pa se onda moram sikirati!

Poslije ove njene konstatacije, naravno, uslijedi naš gromoglasni smijeh.

A doktori kažu da je smijeh pola zdravlja!

MISLI I JA 44:

Bezglasje se ponekad oglasi dušom!

Žena i ništa više reći, to je dovoljno za hiljadu riječi!

Život je najveći učitelj ljudskog ili neljudskog u nama. A mi se između sebe prepoznamo svojim postupcima!

Vremenska varljivost je poput životne uspavanke. Uljuljka nas u kolijevci želja pa nas razbudi iz sna stvarnošću.

Da nije tako kako jeste, sve bi bilo drugačije!

HA, HA, HAAAA...

Ovo jednostavno moram podijeliti s vama! Uživamo u porodičnom druženju, mama se samo osmjehuje, sretna što smo svi na okupu. Stigli su nam brat i snaha u posjetu, a mama ne zna šta bi više od dragosti. Priča, smije se, a srce joj od sreće naraslo, evo ovoliko, čini mi se ko bundeva.

U jednom momentu, gledajući je onako sretnu, ustanem, zagrlim je i od sreće poljubim govoreći joj:

– Ma ti si moj leptir!

A mati će meni kao iz topa:

– Ma kakav leptir? Ebeš leptira, on živi samo jedan dan! Što mi ne reče da sam tvoja kornjača, ona živi po sto i više godina!

Pogledam je, onako, još u naručju, dok se malo ne prekontah, a smijeh svih se uglas prolomi stanom! Poslije, čim bi mamu pogledali, nismo mogli zaustaviti zarazni smijeh, a ja se, evo, dok vam ovo pišem opet smijem!

MISLI I JA 45:

Duša nikad ništa ne zaboravlja. Podsjeti nas kroz sjećanja na nešto što je naš mozak zaboravio, a davno doživio!

E, NE'Š VIŠE

Poslije malo kopkanja u bašti sjele nas dvije da se malo odmorimo. Mama zapalila cigaretu, a pogled joj malo, malo, pa pukne na lijepo okopanu baštu, bez ijedne travčice. Ja sjela i dohvatim se mobilnog telefona da vidim šta mi raja piše i šta se to novog dešava... Utom doleti komarčina i namerači se na moju krvnu plemićku grupu (Plave krvi). Kad sam ga sljuštrila po njegovim gladnim ustima, rekoh mu:

– Ovo ti je prvi i posljednji put da si je se napio i nećeš nikad više!

Eto, tako završavaju oni koji mi pokušaju ponekad piti krv, a ne razlikuju krvne grupe!

Malo sam se odmorila, a sad odoh pomoći mami. Uhvatim se ponovo motike i sjetim se one naše izreke: Jači kači i kažem ono kao za sebe:

– E, ne'š ti, majčin sine, moju krv piti da si još toliki!

P.S.

Eeeee, dragi moji, bilo je ovo na današnji dan prije dvije godine. Bašte više nema, mama još uživa u dimu cigareta, a mene po- slije ovih kiša komarci obožavaju zbog krvne grupe!

EGLENISANJE

Jutro nam osvanu sunčano, ja sretna pomislim:

Bože jesam poranila!

Provirim u sobu, a mama sve poradila, sve na svom mjestu. Podigla posteljinu, pristavila kafu i već uživa u svom crnom jutarnjem napitku. Ali, bezbeli, ne može se kafa piti bez dodatka nikotina. Zafundrala mama ko kakva parna lokomotiva, sva u dimu. Ja joj nazovem dobro jutro u prolazu do kupatila, a ona će meni:

– Ooooo, ćero, ti poranila!

– Nisam kao ti! – rekoh – Šta si se ti ovako rano nadigla? Tek je pola sedam, šta ti je pa ne spavaš? Je l' te nešto boli ili je onako?

Previše pitanja u cugu, a mama mi naprečac odgovori:

– Dijete, ne mogu više spavati! Naspavale mi se oči pa se inate. Zažmirim, a one samo titraju ispod kapaka. Šta ću, moram ustat, a i starost je pa ne da dugo spavati. Znaš, kad sam bila mlada, najveća želja mi je bila da se naspavam. A sada, eto, ni sad ne mogu spavati.

Prije, dok sam bila kod nene i djeda, prvo mi je bilo pozavršavati u sabah sve poslove. Nena i djed stari, a otac i maćeha me dali da im pomognem i nađem im se pri ruci. Ujutro bih prvo otišla skupiti drva u obližnjem šumarku, naložila vatru, skuhala kafu, probudila ona dva džuturuma sa doručkom,

polila im da se umiju pa tek onda trčala u školu. A do škole 4 do 5 kilometara! Poslije škole hajd na praksu, a kad dođem sve ostalo: od krava, zemlje, kuće i svega onog što bi mi zapovijedili. A da ti ne pričam poslije: udaja, neimaština poratnih godina, zajednica sa tatinom porodicom s previše obaveza, trči na posao i s posla, vas dvoje mali, ama nisam znala kud udaram, vjeruj mi!

Uvijek sam bila željna sna, a eto, sada ne mogu dugo spavati. Bit će starost, pa crv u meni ne da....

Zamislila se s pogledom ko zna gdje, držeći cigaretu poput neraskidive veze sa djetinjstvom, djevojaštvom, udajom i svih ovih godina udovice... Odbacivala je dim sve dalje i dalje, do svog teškog djetinjstva, kada je dobila ime *Jetim* sa nepunih deset godina, jer je ostala bez mame.

Pogledam te tamne oči boje badema, što se u toplini onog ljudskog i dobrog kupaju, ali suza ne kanu. Isplakala se, može bit cijeli život pa je bunar suza presušio...

Gledam je, a zbog njenog života mi se plače... i zbog svega što je morala na svojim plećima iznijeti:

TUGE, RADOSTI i BOLI, i rado bi' podmetnula svoja pleća, samo da nju manje boli...

Ali, onda shvatim da joj mogu pomoći u ovom trenutku i sada, a da ne mogu ništa izmijeniti ono kroz šta je morala njena duša proći, jer to je bila njena sudbina!

Ispijale smo kafu polahko i bez srkleta, jer tako se to

radi kad je neko u penziji pa se tada ima vremena za sve i napretek. Mama svako jutro upali SLONa (TV kanal) da bi pogledala u horoskopu za sve nas šta nas očekuje u ovom danu, kakvo nam je zdravlje, posao i ljubav. Zbog horoskopa se znamo počesto smijati, a ja bih govorila mami:

– Eto, ne moraš se ni o čemu brinuti, vidiš da nam je svima super po horoskopu!

Tada bi se nasmijala, a ja bi' joj se pridružila, pa bi cijeli stan odzvanjao od našeg smijeha...

Pijem kafu a stalno češem mjesta ujeda komaraca u polju. Pokazujem mami crvene velike fleke i da opipa kako je tvrdo ispod kože i kažem:

– Pogledaj samo kako su otrovni! Vidi, gori su postali od zmija, svu su me izujedali u bašti!

Mama pogleda crvene fleke po mojim rukama i nogama gdje su komarci obilježili zadnji pohod na moju krvnu grupu. Zatim pogleda svoje ruke pa reče:

– Znaš šta, mene neće! Vidi, nijedan me nije ujeo! Tebe hoće, imaš slatku krv. A možda su osjetili da si stigla iz Amerike pa navalili na tebe!

Nastade smijeh, mal se ne zagrcnuh kafom, a mame će svečano:

– De ti danas malo odmori i idi za svojim poslom. Ti u frizeraj, a ja odoh u baštu. Hoću da još malo okopam onog kukuruza, sav je od kiša zatravio. Pokupi malo hrane i vode,

sve stavi u ceker i dok se ja okrenuh, ona je već bila na vratima.

– Jesi li ponijela mobitel i tablete? Nemoj puno na sunce, danas će pravo upeći!

Odmahivala je samo rukom, kao da mi zeli reći: De, ne brini! Naučila sam se ja o sebi brinuti, nisam postala od jučer!

Sretna što se rano probudila pa sad može stići u baštu prije nego dobro zagrije, žurno je za sobom zaključala vrata, a i mene iza njih ostavila nasmijanu i sretnu da je Bog bio darežljiv prema meni i da još uvijek imam to drago biće, MOJU MAMU!

P.S.

Desilo se na današnji dan, prije nekoliko godina. Sada, u novom životnom okruženju, nema bašte, a samo poneki komarac se zaleti na moju "slatku krv", valjda da se upozna sa pridošlicom!

MISLI I JA 46:

Sretni i lijepi su samo oni dani u kojima ponesemo unutarnju sreću u našoj duši!·

Želje, snovi i ljubav se spletu čistim srcem i dušom poletnom!

SVIJET U MENI I OKO MENE

Ako zatvorim oči, svijet je i dalje u svojoj životnoj boji, BAŠ ONAKAV, KAKAV JE!
Ja ga momentalno ne vidim, ali ga osjetim drugim čulima. Živi i dalje u svojoj životnoj dimenziji i pored mojih zatvorenih očiju. Veličina života i smrti je onolika, koliko je prisutna u nama. Bojimo se onog što nam je nepoznato, ali znamo, i toga smo svijesni, da je umiranje neminovnost svih nas koji smo stigli...

MISLI I JA 47:

Samoća duše ponekad svoja vrata odškrine povjerenju ili ih zalupi pred nosom nepovjerenju!

U duši mi prazna cesta, popločana koracima bivših ljubavi!

Svakim porazom pobjeda je jednim korakom bliže svom cilju!

Samo dobrota ljudske duše me može impresionirati u ovom vaktu!

Životna ljepota žene je odsjaj sreće u njenim očima!

TAKNUĆE

Takne osjećaj razmišljanja našu dušu i njenu istinu. Duše naše su izdržljive pred svakim bolom i njegovim naletom onoliko, koliko posjeduju ljubavi sa kojom se mogu izboriti protiv tuge.
Mislim da su svakoj tuzi i bolu protuteža radost, ljubav i sreća! Ako svega toga imate dovoljno u svojoj duši, onda joj bol ne može puno da naškodi. Takva duša uvijek pronađe svjetlo u samoj sebi.

Već odavno shvatih naše, moje i vaše svakolike razlike, ali, to me upotpunjuje i usrećuje u mojim spoznajama, jer tada imam izbor šta i kako da prisvojim od tog svega, naravno, ono što mi odgovara!
Grlim!

MISLI I JA 48:

Da nema onih što nisu blentavi, kako bi znali koliko ima onda blentavih? Jer, oni su ta svjetlost koja nam omogućava sagledati blentavost mraka.
A mraka je sve više u životnom tunelu!

Podmlađivanje duše smijehom je najbezbolnija, najljepša i najjeftinija terapija koju sebi možemo priuštiti. Ali, sada nam i nije baš do smijeha!

EH, KAD BI!

Zaljubiše se i postadoše slijepi kod očiju, često bi se prije moglo čuti od osoba zrelijih godina u ono doba kad sam bila mlada. Ne vjeruje niko ovim narodnim izrekama dok ih ne doživi, dok magla mladosti i zaljubljenosti ne spadne sa očiju i dok se ponovo ispravno ne sagleda stvarnost i sazna da "sljepoća" uzme danak u vremenu vlastitog života i dođe do saznanja da "budan" nikad više ne nadoknadi vrijeme mraka i spavanja!

JER: Sljepilom ugaziš u mladost, a progledaš u starost! Tada jedino možeš bolje vidjeti poslije "skidanja mrene" nekim oštrim životnim skalpelom!
Ostatak života treba shvatiti kao nagradu za onaj mrak što si ga morao proživjeti!

Ovo nije ničije pravilo, samo moje razmišljanje o mojim nekim životnim iskustvima.

Zaljubljiva mladost = Čangrizava starost!

MISLI I JA 49:

Životna ljepota žene je odsjaj sreće u njenim očima!
Svako jutro i njegovo svitanje nama je kosmički dar!

CJELOV DUŠE

Dodir slutnje zaleprša mislima, upregne sva svoja htijenja, uskovitla vremena.
Ne bira i ne traži te po zabačenim sjećanjima.
Postojanošću intenzivnog grčenja misli i osjećanja
traži te u neizvjesnosti ovog sada
pretražujući nebeske dvore općinjenja duše.
Sluge prošlih hiljadugodišnjih snova,
rađanjima u njihovim buđenjima ljubavnim,
dodirima duša u njihovim mimoilaženjima,
nebeskom neprolaznosti u nekim bezvremenima
spotiču želju o želju vlastitog nebitisanja.
Dotaknućem cjelova čiste ljubavi dječije u očima
ostavlja titravi trag vječnosti na zakletvu,
molitvu za preboljelu prošlost neostvarenu,
osmijeh bola i suzu nade da zacijeli dušu umornu,
sluti početak početka, a možda i kraj kraja beznađu.
Cjelovom tvoje duše, mojoj duši daruješ smiraj.

MISLI I JA 50:

Voljeti i čekati da se uzvrati ljubav... Vrijeme se tada zamrzne magijom iščekivanja!

MENTOR I JA

– Znam, za mene je to paćenje, ali uradit ću večeras koliko mogu, jer mi se pritisak i viroza još nisu stabilizirali! Upala grla!
(Moj odgovor mentoru koji me forsira da mu pošaljem materijal da završimo knjigu. Ali, ne mogu mu zahatariti, dobar je... kakvih ima!)

ŽIVOTNE RECKE

Kad život zareže recke, skontaš da oni koji u duši previše ljubavi imaju, najmanje ljubavi dobiju!
Boli li i vas duša zbog nedostatka ljubavi?
Zato se ja svaki dan potrudim da ljubav u nekom obliku pružim ili podarim, da ljubav u meni tužna ne bude...

MISLI I JA 51:

Naš najveći teret i olakšanje su misli koje nosimo u našoj glavi!

Kod ljubavi u duši je Božiji dar ispisan rođenjem i niko ga izbrisati ne može!

DANAS

Danas nam je sretan dan, sretan dan, sretan dan,
nikom nije rođendan, rođendan, rođendan,
danas nam je sarme dan, sarme dan, sarme dan,
od našeg je kupusa, kupusa, kupusa,
juuuhuu, hu, hu, hu!
Danas nam je sretan dan, sretan dan, sretan dan,
penzije nam dolaze, dolaze, dolaze…

MISLI I JA 52:

"Nije blago ni srebro ni zlato, već je blago što je srcu drago", kaže narodna poslovica.
Moje jedino blago se ne mjeri kantarom, nego aršinom ljubavi!

Bezvremenska sjećanja su ona koja su pohranjena u našim dušama poput otiska vječnosti!

Zvocanje je ispusni ventil stresa, ako ga ima ko odvrnuti.

Niko nije rođen bez sudbine i Božijeg iskušenja!

KAFKA

Moja kćerka, čitajući moje objave i ono što sam napisala, imala bi običaj da kaže:

– Tvoj stil pisanja me puno podsjeća na Kafkino pisanje.

Vjerujte mi da počesto razmišljam o tome i kažem sebi:

– Pa đe njega nađeee!?

ŽELJA

Sve što čovjek nema, stane u veliku želju, posebno u neostvarenu, ljubavnu. Tada duša željna i bolna ostaje do potpune gladi neostvarenja, što uvijek unutra boli najviše. I dok duša sama sebe bolom troši do nestajanja i ugasnuća, želja ne posustaje!

MISLI I JA 53:

Životne sudbine vuku konce, a nas se ništa ni ne pita!

Danas me nešto opandrčilo u glavu, da li zbog starosti ili zbog toga što sam danas najmlađa u mom životu?

ŽIVOTNE RADOSTI

Kakva je to "Dječija duša" koja ne broji starost u godinama nego godine broji nestašlucima, neustrašivošću, ljubavlju i romantikom? Život je jedan, a i duša je jedna! Ne zaboravite djecu u sebi i ne dozvolite toj djeci koju nosite da sa ovog svijeta ponesu samo bol i tugu!

Život je lijep, radostan i veseo onoliko koliko se mi potrudimo da ga takvim napravimo. Svako ko životu pogleda u sitnice, znaće da je to sve bilo vrijedno truda. Jer, život je slagalica koja se ogleda u sitnicama i naša velika tajna dok ne posložimo mozaik. A tada spoznamo da je život sastavljen od dana do dana, od godine do godine i tako redom. Sve dok se dani troše i slagalica se naslanja na dane...

ŽIVIMO ŽIVOT i on živi nas KROZ NAS! Dobro je neka tada i sreća svoj put pronađe u slagalici. Jer sitnice, jednostano, život znače. Ne čekajte velike stvari u životu! Ostvarite velike životne stvari ispisujući ih baš tim malim sitnicama. Nasmijte se! Podarite radost drugima pa će vam se radost, ljubav i sreća umnožiti! Osjećaj koji će dušom proći biti će uhvaćena ISTINSKA I PRAVA DJEČIJA RADOST DUŠE!

LOVE YOU!

PROBLEMI

Neka je nama nas, iako znam da je postalo nužno izboriti se za sebe i svoje zdravlje, ostati koliko, toliko pripravan psihički i fizički, da bismo mogli parirati svim životnim situacijama. Bez obzira na okolnosti i njihovu težinu, moramo naći snagu u nama samima, izboriti se sa postojećim problemom gledajući kako i na koji način da ga riješimo. Svako ima svoj neki razrađeni sistem samoodbrane od pozljeđivanja sebe ili svog drugog ja.

Ja sam izabrala za pojedine životne situacije "pancir kapu" ili blok sistem za sve ono što me čini tužnom, nesretnom, stresnom ili depresivnom! Blokiram svoje vijuge i osjećanja od oštećenja i samo tada pomislim:

Trebat će mi za života ovog što je ostalo!

Mada je sve načeto, rubom vremena i svim dosadašnjim životnim problemima, ne dozvoljavam da ih se uništi do kraja, jer sam i sama puno tome doprinijela svojim nemarnim ponašanjem prema samoj sebi, trošeći se problemima kroz plač, brigu, nespavanje. Crpeći moju životnu snagu, moju radost i sreću dovodili su me do kolapsa.

Zato što sam postala svjesna činjenice da sa takvim ponašanjem ništa nisam promijenila, samo sam problem udvostručila, odlučih da sada prilazim problemu oči u oči i da

ga hladno rješavam poput hirurškog zahvata, ne dajući sebe previše. Jer, svaki problem se nekako riješi, a nerješavanje problema je ponekad put do njegovog rješenja! Moj moto je: Sve što možeš riješiti, riješi, a što ne možeš riješiti, pusti, riješit će život za tebe! Svakako, život nas postavlja sam u razne situacije da sazna da li smo dorasli problemima.

Problema će biti dok je nas!

STANEŠ ILI NE STANEŠ

Desi se tako u životu da ljudi stanu na "ludi kamen". Od svih "ludih kamenica" meni dospiju oni "najluđi"! Čim ga nagazim, izgubim ravnotežu i pravac na glavu! Poslije su mi i dva života malo da se opametnim.

Poneko dobije "dragi kamen" ili "poludragi kamen", a da je život maćeha, istrese se na meni pa me opandrči običnom kamenčurom u glavu! Ko veli:

– Evo, pa nauči razliku između: dragog, poludragog i običnog ti, "mrskog kamena"!

I život se opametio, vidio da mi je glava prava tvrda, bosanska, pa ko veli:

– Neću više kamenicama, evo ti lijepi kamen nježnosti i ljubavi, onaj malo luđi, od kojeg ti je sve potaman i lijepo!

Sve na svoje dođe, kad, tad!

MOJ TRIK

Pronađi sreću u sebi, pruži radost svom unutarnjem biću! Samom mu je teško savladati životne teškoće bez tebe. Tvoja duša će ti zbog toga biti zahvalna. Nabaciš osmijeh i usrećiš dušu, to je najveća mudrost današnjice. Samo tako i uz pomoć osmijeha možeš preživjeti ovo konfuzno vrijeme i ostati koliko, toliko normalan!

Znam se na silu osmjehnuti više puta i onda kad ne mogu, a teško mi bude. Zato sebi nacrtam osmijeh u ogledalu duše. Kad izlazim iz kuće, uvijek pogledam da nisam zaboravila osmijeh u kući pa ako jesam, ja se vratim po njega, da napolje ne izlazim neodjevena!

MISLI I JA 54:

Životni snovi uvijek su na nekom puteljku što vijuga, nekad srećom, nekad bolom!

Veličine ljudske se ispisuju u ostavljanju otisaka kroz tuđe duše!

Svakim porazom pobjeda je jednim korakom bliže svom cilju!

ISPRAĆAJ TIŠINE

Ordenom života bit ćemo nagrađeni
ako nam viš glave u času umrlom spomen pločom obilježe naše
bivše postojanje u oznaci
ovoj bijeloj ili crnoj, ispisanom imenom i datumom rođenja
slovima škrtim tim
i tim nekim datumom nepoznatim.
Sklopit će se naši dlanovi u molitvi
tišinom ispisujući našu želju,
u raskoraku života otkinutu u nekom prolaznom času
za one što voljesmo i koji nas volješe.
Jer život i ono što poslije njega dolazi
ispisuje samo jednu sekundu vječnu,
sabijenu u životnu šarolikost duše u njenom životnom
i umrlom letu, da nas podsjeti na sve one
što rođenjem i smrću vječnost utka u naše postojanje.

Stojim mirno, odajući posljednju misao onom iznad njegovog
zadnjeg počinka u tjelesnom obličju,
jer ovo je samo nama svima data opomena
da odlaskom tamo, u nepoznato, ostajemo samo
u nečijim uspomenama...

PODARI

Ne zatvaraj oči na nemiloj sudbini tuđoj,
možda iza mraka tog očnog kapka
slična sudbina te čeka.
Svjetlom iz oka svoga podari svjetlo tuđoj tami,
milošću duše mrak u očima tim zamijeni
gestom sreće, radosti i ljubavi.

DANAS

Započinjem novo jutro i novi dan,
evo, želim ga stvoriti posebnim za sebe
i za sve one koji su mi dragi!
Neka ovo srce ne bude samo
vizija sreće i ljubavi...
Ostvarite je uzimajući sreću življenja
jer nam vrijeme polahko izmiče.
Budite sretni i u duši ponesite svako novo jutro,
ljubav i sreću što postojite
i pružite je danas nekom!
Jer sreća nam stiže iz duše za dušu,
a ljubav se iz ljubavi rodi!

RAZDIRANJE DUŠE

Oprost se u duši oprašta, a laž lažljiva, iz tuđih lažljivih duša što jezikom zmijskim u životni eter tuđe duše ode, ne! I oprosta duši nema, dok god ona boli. Sve dok je života u njoj i njenog kolajućeg otrova bola s kojim umire lagano, bol je tada dovoljna sama sebi. Živi simbiozom i ukorijeni se poput imele, pušta svoje duge izdanke preplitanja sa iskrenošću, stežući je u šaci neistine i razvlačeći je nesanicom.

Oprostiti! Ali kako? Na koji način ugušiti vlastiti osjećaj bola, povrijeđenosti i ignorisati svoje misli poput oštrice mača koji siječe po najtanjem osjećaju? Kako sagorjeti neistinu i laž s bolom pretvoriti u oprost, upitno je u našoj duši.

Znam! Laž i bol vremenom posustaju naučeni živjeti u njihovom vremenskom bitisanju. Duša se odbrani zacjeljenjem i preživljavanjem, birajući neki svoj put i izgovorom prihvata dešavanja životne istine.

Život je život i tako je kako je! Odnese i donese nešto drugo, nekad neočekivano spuštajući u ruke i krilo životno, puno toga ružnog, ali ne zaboravlja podariti ni lijepog. Ne može se samo baviti bolom pored svih ostalih osjećaja, ravnopravnih spoznaja koje traže suživot u našoj duši. Oprost iskažemo tako lahko i jezikom oprostimo, ali mozak ne zaboravlja. Samo jedan klik bi bio dovoljan za brisanje iz riznice mozga i duše do naše sreće. Eto, kažeš sebi, dosta je smutnje i bola, sad

te brišem zauvijek sa tvojim lažima. To bi bilo baš idealno, ali da može klik i nastaviti se normalnim življenjem.

Ali, kako bi znali šta je dobro bez zla, šta je lažljiva duša ako ne postoji i ona druga, iskrena i dobra. Život je stvoren ravnotežom jer samo takav može i opstati. Ja lično radije spustim zaborav preko ružnih životnih iskustava i pokušam ne razmišljati previše o tome šta su mi drugi ljudi ružno učinili u životu. Mišljenja sam da je svako tvorac onog što kaže ili čini, jer to je njegovo, a ne moje pa ne mogu za druge biti odgovorna. Za njihove postupke ili laži njihovih zlih duša odgovorni su oni sami, a ja sam samo pred samom sobom za moje misli, osjećanja, za svoje postupke prema sebi i prema drugima.

U mom životu svako je univerzum za samog sebe i u sebi, a odgovoran prema sebi i drugima u onom što činimo.

Oprostiti ili ne, pitanje je sada. E, u svemu ovom pita se duša. Ja lično opraštam svim lažnim ljubavima samo zbog jednog iskrenog ljubavnog zagrljaja!

MISLI I JA 55:

Samo oni što u sebi nose veličanstveni sjaj i moć ljubavi dotaknu labirint te iste spoznaje koju mogu pružiti kroz osjećaj da je i drugi spoznaju!

ODRAZ

Digni glavu prema sazvježđima duše
jer držiš srce u rukama
i čekaš da u njemu osjetiš pakao ili raj.
U tvojoj duši previru osjećanja
i nema tog pakla koji ljepota osjećaja ljubavi
ne pretvori u mjehuriće dobra.

Jer, pakao i raj su samo produkti tebe,
u tebi, čovječe,
u tvom odrazu mjehurića života!

ŽELJA

Sve što čovjek nema, stane u veliku želju, posebno u neostvarenu, ljubavnu. Tada duša željna i bolna ostaje do potpune gladi neostvarenja, što uvijek unutra najviše boli. I dok duša sama sebe bolom troši do nestajanja i ugasnuća, želja ne posustaje!

MISLI I JA 56:

Bezvremenska sjećanja su ona koja su pohranjena u našim dušama poput otiska vječnosti!

NAS DVOJE

Hvala ti podstreku moj
i moja si česta motivacija za pisanje.
Ti, kome sam zahvalna za osjećaj
i za svako napisano slovo ljubavi
što mojoj duši sadržaj daješ
i bojiš dušu prozračnošću momenta
u ovoj izblijedjeloj boji svakodnevnice,
praviš konture onog što želim,
da mi se prsti dodira stope u osjećajima.

Jer ti si taj što mi određuješ moje postojanje
u svakoj poželjnosti sreće doživljenog ovozemaljskog,
da duša i tijelo jedno postanu
grleći svaki tren postojanja.
Živote, zahvaljujem ti u ime podarenog,
jer si u svakoj pori neona oživljen kroz mene…

MISLI I JA 57:

Žene su oduvijek modom, ljepotom i kulturom (nekulturom) ponašanja obilježavale epohe. Do nas je, naravno!

MOGUĆNOSTI DUŠE

Da, sve radosti, tuge i žalosti su nažalost samo u nama, u obliku naših osjećanja koje drugi u svojim dušama ne mogu osjetiti onako kako ih svi mi u sebi pojedinačno osjetimo.
A zašto?
Zato što svako ima svoju dušu koja mora proći kroz ono što joj je određeno, a samo može naslutiti tuđe osjećaje. Jer, da može i tuđe osjećaje osjetiti kao svoje, duša sigurno ne bi mogla izdržati toliki teret!

Život i smrt nisu fikcije zatvorenih očiju, nego realnost jednog vremenskog lanca u kojem smo mi poput karike koja ima početak i završetak, a ta ista karika sa ostalim tvori besmrtnost.
JER, MI SMO SMRTNOST U BESMRTNOSTI!

MISLI I JA 58:

Ima li išta skuplje od "Eto kolko daš, jal kolko ti nije puno"! Ovako napisa Uzeir Hadžibeg, a ja na ovo njegovo dodajem da nema ništa skuplje od onog: "MA HAJ' BA NIJE NIŠTA!"

Najljepši crteži ljubavi su dušom ispisani!

Ljubav prvo zaiskri u očima, a pogledom dušu zaljubi!

ZNANJE

Stara narodna poslovica kaže: Što više učiš, sve više vidiš koliko sve manje znaš!
Ja čitala, učila, vidim, sve manje znam.
E, brale, ne ide tako. Ako nastavim, otiće mi i ovo malo znanja što imam. I, prestala učiti! Logično!

KLOVNOVI

Klovnovi su najtužnija bića, mada im je osmijeh nacrtan od uha do uha! Njihova tuga se ogleda u izazivanju smijeha kod drugih, liječeći tim smijehom svoju tugu!

MISLI I JA 59:

"Kad bi ljudi znali koliko malo pameti upravlja svijetom, umrli bi od straha", kaže Ivo Andrić.
A ja kažem:
– Da svijet zna koliko puno nepameti vlada svijetom, umrli bi naprečac!

Veličine ljudske se ispisuju u ostavljanju otisaka kroz tuđe duše!

Sada nam i nije baš do smijeha!

PAHULJA

Ništa više kao nekad zaprave nije
Čak se i bajke u inbokse posakrivale
Prošla su vremena Djeda Mrazova
Kad se hrabro kroz odžake uskakalo
Ponekad zaglavljen jedva bi uspijevao
Poklone podjeliti za djevojčice i dječake
Da nije bilo Elfova i drugih vilenjaka
Ostala bi djeca tužna i bez poklona
A godina duga za novo čekanje želja
Samo oni što u bajke dušom i srcem vjeruju
Pogledom snježnobijelim u nebo gledaju
Decembru se raduju irvasima i zaprežnoj kočiji
Kad Božićno zvono svemirom se oglasi
Podižu pogled prema Polu Sjevernom
Iščekujući zvuk praporaca irvasovih
Da ugledaju kočiju poznatu Djeda Mraza
Prosipajući prah čarobni što leprša u obliku
Ljubavi
Vjere
Nade i
Sreće
Tad srce i duša
Tihim nebeskim zvucima

Ko hor Božićnih anđela
Propjeva dušom djeteta
Držeći na dlanu bijelu
PAHULJU SREĆE

NEPRESUŠNA TEMA

Tematika, tajanstvenost, nedorečenost žene i ljubavi je tematika pisanja mnogih pjesnika i pisaca. Pomislim da sve započne od onog časa kad se prvi put rodi osjećaj ljubavi u duši i zaživi u nekoj pisanoj formi, a ima potrebu da se iznjedri iz duše i pokaže svoju ljepotu osjećaja zaljubljenosti!

MISLI I JA 60:

Kod ljubavi u duši je Božiji dar ispisan rođenjem i niko ga izbrisati ne može!

"U ljubavi treba biti strpljiv",
reče mrav i podiže stonogi prvu nogu!

Je li vam dojadilo čitanje, RAJA?

DECEMBAR

Mjesec želja za mene je decembar: miris kolača, toplina doma, veselje, ushićena užurbanost i puna glava darova iz duše za dušu. Često pomislim kako je to jedini mjesec novih iščekivanja i nadanja lijepom. Ovom čarobnom mjesecu i njegovoj čaroliji uvijek se radujem poput djeteta. Poželim puno ljubavi, nade i sreće onima koji pokucaju na vrata sa željom da decembar preobrati zloću u dobro, žalost u radost, mržnju zamjeni sa ljubavlju, ratove mirom, bolesti da zdraljem ozdravi, suze dječije smijehom, glad pred hranom da iščezne i još puno toga da se promijeni! Moja želja je da nam Plava planeta šarenilom zadovoljstva cvjeta i da se ljudska rasa pobrine o zdravlju nam majčice jedine!

A onda se svake godine iz svojih sanja i želja probudim u mjesecu januaru i shvatim da samo moje želje za sve to nisu dovoljne, da bi za decembarsku *šarenu lažu* trebalo da cijeli ljudski rod upakuje kao poklon čestitku i sveže velikom mašnom želje i volje, ljubavi prema sebi i drugima, jer samo ljubav ima dovoljno snage da pobjedi zlo u nama i oko nas!

Zato ispisah svima nama čestitku ljubavi zbog opstanka nas samih! Vjerujte u ljubav pa će vas ona zavoljeti, a ako ništa drugo, pružite joj šansu da se začne u svakom od nas!

Želim nam svima puno ljubavi s kojom ćemo svi za-

jedno okrenuti stranicu naše svijesti kroz neke buduće sretnije generecije.

Sretan nam svima ne samo decembar, nego i naš svaki udah što napravimo!

OBRAZ

Svakom njegov obraz, pa bio crn ili bijel, onakav je kakav je, jer drugog nema. Obrazli ili obraz, značenje ovih riječi su mnogi odavno zaboravili. Pa se ponekad sjetim moje nane rahmetli, kad je govorila onim što su slagali, ukrali ili nešto ružno uradili:

– *Crn ti obraz bio Lovre*!

Nekad je to bila najveća kletva! Danas se ta kletva s ponosom na crnom obrazu nosi, dok se bijeli obraz obara prema zemlji!

MISLI I JA 61:

Život je nepredvidiv i nikad ne znamo kakvo nam iskušenje sprema!

Treba ostati vjeran svojoj duši i svojim snovima!

U SUSRET K SEBI

Na ispruženom dlanu kovitlaju
Osjećaji probuđenih godina.
Osjećaj plutanja nekim samo njemu poznatim krajolicima
Vječnog svemira vlastite DUŠE.
Provlači se kroz mrežu godina vijugajućim sjećanjima,
Plivajući poput jegulje,
izbjegavajući pogrešne hridine snova.
Nošena! Vitlana! Bacana!
Talasima minulih godina u potrazi vječnog putokaza ljubavi
Zastaje na trenutak, osluškujući vlastita htijenja,
Obojena bojama mladosti,
Zanesena osjećajem lepršavosti misli
Osluškivanja brzih tonova ritma srca snova i nadanja,
Bojeći ih svim duginim bojama životnim.
Zacvili violina prolaznosti,
Udari gitara u žice prošlosti,
Zasvira klavijatura sadašnjosti,
Iz udaljenog svemira dopriješe
zvuci budućnosti.
Ponesena vrtlogom vječnog sukoba misli i osjećanja,
Sudarajući se sa samom sobom,
Duša se zgrči braneći se od najezde utvara prošlosti,
Prepuštajući se smirujućem osjećaju sadašnjosti.

Priželjkujući magične harfine zvuke budućnosti,
Satka samu sebe na vječnom Stanu ŽIVOTA,
Povezujući tanke svilene niti mog POSTOJANJA!

CVIJETAK MAKA

Da na kolosijeku života između tračnice dvije
Postoji nešto što samo nije crno-bijele boje
Nego tek ovlaš dotakneš mirisom ljubavnog
Sutrašnjeg nadanja prkoseći tim osmijesima
Sivilom tračnica zanjiše laticama sanjara
Mala jarko crvena glavica cvjetnoga maka
Prkoseći ljetnim olujama noseći u skutima
Skupljeno sjeme zalogu života pružit će nekom
Nestašnom ljetnom povjetarcu
Da joj nježno skute razgrne i ponese sjeme
Laticama svojim nježno će ih sve priviti
A potom brižno iz zagrljaja pustiti
Znajući da njihovom letu negdje u daljini između
Životnih kolosijeka čekaju sivo obojene
Neke nove tračnice dvije

DAN

Napolju oblačno i smrknuto, sivilo neko i dušu sastavilo. Onako letimično, sjedeći sa strane, bacim pogled na zidni sat.

– Pa kad prije pet sati! – rekoh obračajući se mami koja se bila zagledala u TV prateći vijesti.

Pogleda me onako čudeći se pa mi reče:

– Pobogu si dijete, pa tek je jedan sat i dvadeset pet minuta!

Malo se izmaknem da mogu bolje vidjeti zidni sat i kao za sebe rekoh:

– Vidi, stvarno! Kako se ovako rano smrklo? Proleti dan ko da udariš dlan o dlan!

Ušuškam malo bolje onaj jastučić ispod moje glave. Uzdahnem nekako otegnuto i sjetno, sjećajući se dugih ljetnih dana. Navučem ćebe skoro do pod bradu pružajući ruku prema otvorenoj knjizi, želeći nastaviti dalje sa čitanjem.

HAVIZANJE

Ja ujutro ni sa sobom ne progovaram dok mrkulju ne popijem...

(Ja i ja) kad se probudimo.

Ali vam zato puno toga lijepog napišemo JA i moja DRUGA JA kad se malo ODJUTRIMO!

Sjedimo nas tri rodice, pročešljale podosta tema za razgovor pa će jedna od rodica reći:

– Eto, nabavila sam onaj zdravi sok!

– Koji? Od čega je? – upita druga.

– Znaš onaj prirodni sok od mrkve, jabuke i cvekle! Pravi je i stvarno je dobar – odgovori joj, pritom kimajući glavom u znak odobravanja i gestikulirajući rukama. Normalno, i ja se uključih u raspravu o zdravlju i prirodnom načinu liječenja, jer od čajeva do namirnica nije mi nepoznata tema. Pročešljala sam ja toga za čitanje i podosta pa se obratih rodici sa pitanjem:

– Šta je u pitanju? Šta ne valja sa zdravstvene strane? Pogleda me nekako tugaljivo i reče:

– Znaš, ne valja mi krvna slika! Pogledam je onako zamišljenu i tužnu pa je poželjeh malo razveseliti i učiniti to da ne razmišlja previše o tom problemu. Rekoh joj:

– Pa ako ti ne valja krvna slika, promijeni fotografa! Pogleda me sa čuđenjem kao da pita:

– Ma koji fotograf? Šta je tebi? Jesi li ti danas sva svoja?

Druga se rodica glasno nasmija. Ja joj se pridružih, pritom praveći grimase i gledajući moju povrijeđenu rodicu koja se

ibreti što, eto, mi se smijemo, a njena krvna slika ne valja! Gledajući u nas dvije kako se smijemo grlenim smijehom, zarazismo i nju. Gromoglasni smijeh je odzvanjao prostorijom, dohvati me rukama za ramena pa će kroz smijeh:

– E, jesi šejtan! Šta tebi sve neće naumpasti! Zaboli me stomak od smijeha!

Kad je prestala sa drmusanjem mojih ramena, ja je zagrlim i kažem joj:

– Draga moja rodice, smijeh je pola zdravlja! Sve dok imaš snage za smijeh, imaš i snage da pobijediš bolest!

Sretne što smo, eto, zajedno podijelile vesele i tužne trenutke, izgrlile smo se da pozitivnom energijom zapečatimo lijepo popodne. Na rastanku smo se još dugo smiješile mašući sa rukom u zraku i obećavajući do skorog viđenja, a od tada, eto, prođe nekoliko godina.

Svakodnevnica je postala isuviše gruba za našu dušu pa se zato smjeh iz duše i srca ne čuje više često i postao je velika dragocjenost!

MISLI I JA 62:

Neljudsko u ljudskom je u samo jednoj riječi: RAZLIČITOST!

Čudna mi čuda, problem, pa šta ako je! Pa problemi se rađaju i zamiru nekada samo u našim mislima. Od postanka prvog razboritog problema pa do današnjeg, najmodernijeg, svakodnevnog problema je pitanje: Kako i na koji način da riješimo dati problem koji imamo?
Uvijek je sa upitnikom. Kako upitnik pretvoriti u uskličnik života, svako ima svoju šansu. Generacije prije nas, a i generacije poslije nas su se susretale i susretat će se sa raznim problemima! Pa zar sama suština problema nije u svemu tome da je to samo problem koji trebamo ili možemo riješiti ili ne riješiti. Da je sve problem ili nije problem, svako će shvatiti na svoj način jer je individualan, a zavisno od toga kako taj problem uopšteno doživimo ili shvatimo.

Uživajmo u ljepoti problema jer je to naša životna svakodnevnica, a znači i to, dok ih rješavamo ili ne, mi postojimo i to su naša iskušenja. Uvijek će se slagati problem do problema, mi ćemo se hvatati ukoštac s njima, onim malim i onim velikima. Sve bih ja konkretno "bolesti" današnjice mogla nabrojati, napraviti razlike između mog djetinjstva i djetinjstva mojih unuka ili dvije moje generacije iza mene. A šta mi vrijedi kad smo svi zaraženi svakodnevnicom PROFITA! Vakcina protiv ove opake bolešćuge što ubija dušu i tijelo CIVILIZACIJE još

nije pronađena!

A ja tu bolest današnjice ublažim osmijehom i zagrljajem... da duša ne zvoni prazna poput KONZERVE. Jer nije problem u tome kako ga riješiti, problem se kako tako riješi, pa i nerješavanjem. Bit samog problema je ispit svakog od nas, kako i na koji način se postaviti prema određenoj postojećoj problematičnoj životnoj situaciji i učiti to kako bi bilo najbolje riješiti datu problematičnu situaciju, jer tako se može i ide dalje.

BIT PROBLEMA JE UČENJE NJEGOVOG RJEŠENJA JER SAMO TAKO OPSTAJE I CIVILIZACIJA!

MISLI I JA 63:

Snaga je u nama. Svako iskušenje s Božije strane prilagođeno je našoj izdržljivosti!

Snaga volje je najveći blagoslov, a i ljubav da pripomogne. Savršen je to životni dvojac!

Pun čežnje i sjete je zvuk polazećeg voza sa neke stanice sjećanja!

UPITAM SE ŠTA JE DUŠA

Tada pomislim:

Duša je sve ono što nas ne ostavlja ravnodušnim, a ljubavi uvijek gladne! Sazdana je od čestica čiste stvaraočeve ljubavi i uvijek mu se nazad vraća sa onim što je za života osjetila i proživjela.

Meni se ponekad čini poput pčele koja cijeli život skuplja polen koji se pretvara u med koji koristi za neka nova rađanja sebe kroz sebe i nova saznanja razloga zbog čega kroz reinkarnaciju postoji!

To bi bila moja teorija o duši i moja neka razmišljanja...

MISLI I JA 64:

Postavi se pitanje: S koje ste planete na Zemlju pali?
A moj odgovor bi bio:

– Ja, ova, Firdefsa Vejzagic Klein, pala sam sa planete kojoj bi ljudska rasa dala ime LJUBAV!
Nažalost, otkriše je samo oni, koji dovoljno imadoše srca i duše da je pronađu u samom sebi!

Umjetnost je muzika gluhoće svijeta!

OSVRT I

I evo, druga knjiga **Firdefse Vejzagić Klein**. Rijetki su oni koji su se nadali da će ova knjiga, nepunu godinu dana nakon djela **Spona svjetova** ugledati svjetlost dana. Rođen je **Portret moje duše**, knjiga koja ima dosta sličnosti sa predhodnim djelom. Kada sam radio recenziju knjige *Spona svjetova* pomislio sam da je to toliko jedinstveno djelo da se ne može ponoviti. Ali, sada se mogu usuditi reći da ga je *Portret moje duše* čak i nadmašio. Imam i osjećaj da autorka ima toliko pisanog materijala da može napisati još nekoliko knjiga.

Portret moje duše je knjiga pisana uglavnom žargonskim jezikom, isprepletano sa filozofskim pristupom pisanja. Format knjige je A5, ima 207 strana, pisano bosanskim jezikom. Kao i u prošloj knjizi i ovdje se srećemo sa cjelinama *Misli i ja*. Doduše, nisu grupisana na određenim stranicama, predhodno ih je bilo 16, nego su raštrkane bez određenog reda, sistematizacije i ima ih na 64 mjesta, negdje često i po jedna. Ovo ima dvostruko dejstvo. Prvo, popunjava prazan prostor, a drugo, nakon neke priče ili pjesme, kratke, ali itekako vrijedne misli ne dozvoljavaju čitaocu da se uljuljka u stereotip pisanja.

Jako teško je uraditi korekturu, a posebno lekturu ovakve knjige. Ovdje se susrećemo sa razlikama u pravopisnom i žargonskom izražavanju. Radeći lekturu ove knjige našao sam modus: *Nešto između*. Dakle, neke riječi i izrazi su ostavljeni

onako kako je tekao tok priče ili pjesme. Čitaoci će sigurno primijetiti da na nekim mjestima stoji npr. kafa, a u pravopisu bosanskog jezika je kahva, ili dvje nije iskorigovano u dvije, jer se onda gubi žargonski stil pisanja odnosno razgovora itd. Ostavljeni su žargonski izrazi npr: *Opandrčiti, razvaliti se smijati* itd.

Način pisanja je takođe nesvakidašnji. Pored standardnog pisanja sa interpunkcijom i poštovanjem pravopisnih pravila knjiga obiluje "modernim" načinom pisanja: poetska proza ili poezija bez interpunkcijskih znakova, samo velika slova na početku stihova, uredna interpunkcija unutar stihova sa početnim velikim slovima svih stihova itd. Neke od priča i pjesama su čak i označene kako bi se čitaocu dalo na znanje da je u pitanju namjera, tj. da nije promaklo autorki i lektoru.

Ne znam zašto, ali čitajući u knjizi *Spona svjetova* o staroj dobroj ženki psa Sany, znao sam da to nije završeno i da će biti još pisano o tome. I stvarno, u priči *Dan kao stvoren za sjetu* opisana je velika ljubav između te životinje i čovjeka i posljednji dani kada se prvi put vide pseće suze...

Čitajući ovu knjigu doživljavah prošlo vrijeme, način života i običaje koji su tad vladali, a i sam sam bio sudionikom tog vremena. Ali, podjednako je zastupljeno i opisivanje modernog načina života i korištenje svih čuda nauke i tehnike koje sa sobom neminovno nosi i udaljavanje čovjeka od čovjeka! Veoma je diskutabilno, a tako se izjasnila i autorka, koje je vrijeme

bolje. Ipak, mislim da se daje prednost onom nekadašnjem vremenu, jer je socijalni faktor nekadašnjeg načina života bio na višem nivou. A kako se to sve u fazama mijenjalo, autorka je krasno opisala u priči *Komšija*.

Neću se baviti analizom pojedinih priča i pjesama, ali ću toplo preporučiti čitanje ovog jedinstvenog djela. I naravno, poruka i autorki: Čekamo sljedeće djelo!

Sarajevo, 12.1.2024. god.

Zukanović dr. Senad
književnik

OSVRT II

Nisam se nadao da ću ovako brzo imati priliku da čitam o Sany i o Mariji Regini koja je nažalost poginula prilikom pada na groblju. Knjiga **Portret moje duše** je došla jako brzo, autorka **Firdefsa Vejzagić Klein** očito ima način da nas iznenadi. S obzirom na to da pišem recenziju nakon uvaženog dr. Zukanovića, pružila mi se mogućnost da se osvrnem na pojedine priče i pjesme sa kratkim analizama, a bez preklapanja napisanog. Ova knjiga je dobila naziv po umjetničkoj slici Salima Ljume, a prilikom gostovanja autorke sa porodicom kod maestra, što je opisano u prvoj priči *Portret moje duše*.

I ova knjiga je uglavnom pisana neobičnim i simpatičnim žargonskim stilom, ali isprepliću se filozofska razmišljanja i divni opisi kao npr: *Zaborav prekrije svojom izmaglicom tugu, razgrne zastor teških misli i pusti svjetlost razganuća*!

Do suza se smijem priči Grah i nešto razmišljam: Ma gdje ćeš ovako nešto pročitati?!

Dok ja prevrnem palačinak, promiješam zapršku da ne zagori, zagori mi palačinak, a otvarajući konzervu sa paradajz sosom on se prosu po maloj stazi izrazito svijetle boje. Vidim samo kao da je sve pocrvenilo, e jebem ti i hiću ovakvu, kao da me neko tjera štapom! Sklonim sve sa ringli, smotam stazu pod ruku i pravac kupatilo. Polijem stazu dobro vodom, nakvasim i

ožeži sa ribanjem i pranjem staze.

Jako je upečatljiva pjesma *Plavetnilom sna*, a impresioniran sam stihovima:

Praskom Nove i bojom vatrometa svih boja
stvaranjem podari joj ljepotu zanosa,
lepršavost vječnih svjetova,
ljubavnog zavodnika
u odsjaju njenog oka.
I suzu u kotrljanju...

Vrlo je zanimljiva i različitost pisanja, posebno pjesama. Npr. u pjesmi *ROJENJE* svaki drugi stih je pisan velikim slovom.

Misao snena, misao lijepa,
misao grdna, misao teška...
Misli su jedan ogrtač svijeta,
protiću svojim tokom, dotaknu samo,
Okrznu u letu nečiju maštu ili sujetu
utrkujući se s vremenom postojanja.
Uvijek u žurbi vlastitog poimanja
misli moje su kao vrijedne pčele.

U priči *Puno mlađe* naći ćemo elemente da se siti ismijemo:

Ne mogoh nikako objasniti nagluhom i ćoravom stvoru da je pogrešno čuo. Završismo naš pregled kod metuzalema od doktora, a obje jedva dočekasmo da mu zamaknemo za leđa pa da se razvalimo smijati. Iz dubine duše odzvanjao je hodnicima naš nekontrolisani smijeh.

I moglo bi se ovako pisati i nabrajati, ali bi nam onda trebala jedna cijela knjiga za kritiku. A kad se tako kaže, to je siguran znak da je vrijedno čitanja i da je BiH književnost bogatija za još jedno djelo o kome će se još dugo pričati.
Svakako moram istaći priču *Vrućina* sa opisom nekadašnjeg teškog vremena i života:
...Meso se jelo od Bajrama do Bajrama, a kokoš bi se zaklala samo u izuzetnim prilikama – završi mama svoju priču gledajući moju reakciju.

Toplo preporučujem čitanje ovog djela, sa nadom da će nas **Firdefsa Vejzagić Klein** ponovo, vrlo brzo iznenaditi novim djelom.

Sarajevo, 16.1.2024. god.

Prof. Mizo Planić

BILJEŠKA O AUTORU

Firdefsa Vejzagić Klein je rođena u Livnu 12.08.1954. god.
Osnovnu školu i gimnaziju završila je u Doboju.
U Mostaru upisala Pravni fakultet.
Radila u PTT, u Doboju.
Od 1992. godine radila u Njemačkoj trinaest godina na intenzivnom odjelu bolnice, a u bolnici u Americi deset godina.
Majka je dvoje djece.

Nosilac je više pohvala i certifikata na polju poezije i kratke proze.
Dugogodišnji je član KULTure sNOVA i njene pjesme su štampane u zajedničkim knjigama.
Sada živi u Gračanici.

Objavila svoj prvijenac 2023. god. SPONA SVJETOVA, knjiga koja je prevedena na engleski jezik, a 2024. god. nam priušti zadovoljstvo čitanja njene druge samostalne knjige PORTRET MOJE DUŠE.

SADRŽAJ

Spoznaja 11
Portret moje duše 13
Dan kao stvoren za sjetu 16
Latice sreće 23
Subota 28
Misli i ja 1 30
Duša 31
Misli i ja 2 33
Otkuhavanje 34
Misli i ja 3 38
Cetni 39
Duše 39
Kad me kune 40
Kad se pita 43
Ranjanke 44
Misli i ja 4 44
Moje kuje 45
Misli i ja 5 47
Ruke ljubi 48
Misli i ja 6 48
Kiparuliam ma 49
Misli i ja 7 49
Mrjenje 50

Različitosti 50
Puno mlađe 51
Izazvana izaziva 54
Spoznaja 54
Misli i ja 8 54
FALTA 55
Sudbina 58
Misli i ja 9 58
Žena 58
Kazna 59
Misli i ja 10 59
Kolomast 60
Mislii ja 11 60
Kruška 61
Majunska posla 63
Misli i ja 12 63
Kolibrić 64
Misli i ja 13 65
Otkucava 66
Fenjer 66
Ljudi 67
Misli i ja 14 67
Neki komentari 68
Misli i ja 15 68
Neke žene 69

Mozaik vremena 69
Samo 70
Note duše 70
Lubeničarka 71
Misli i ja 16 77
FB. mahala 78
Našoj princezi 79
U pola sna 80
Misli i ja 17 80
Iskonska ljubav 81
Misli i ja 18 81
Naše jutro 82
Misli i ja 19 83
Novi dan 84
Misli i ja 20 84
Ispit 85
Satić 87
Neka nas 88
Misli i ja 21 89
Trenutak 90
Sretno bilo! 90
Naša jutra 91
Ona druga ja 92
Misli i ja 22 92
Miholjsko ljeto 93

Vikleri 94
Misli i ja 23 94
Na današnji dan 95
Jutarnji razgovor 96
Misli I ja 24 97
Dobrotvoru, ljudske topline srca 98
Misli i ja 25 99
Snaga 100
Krompir 100
Moje ime 101
Bol 102
Pitaš me o čemu razmišljam 103
Lahku noć 104
U pola sna 105
Djeca prolaznosti 106
Misli i ja 26 107
Plavetnilo duše 108
U pravcu 109
Ružičnjak 110
Misli i ja 27 111
Pružanje 112
Misli i ja 28 112
Počinak 113
Misli i ja 29 113
Sreća 114

Nadahnuća 115
Misao 115
Ljubi ga majka 116
Smrad 117
Vrućina 118
Moje godine 121
Razgovor 122
Misli i ja 30 122
Boje jeseni 123
Školjka 124
Misli i ja 31 124
U trenu 125
Misli i ja 32 126
Pamet-nepamet 127
Početak kraja 128
Misli i ja 33 128
Smijeh 129
Dva svijeta 129
U našoj samoći 130
Snovi duša 130
Puteljak sreće 131
Misli i ja 34 131
Eh, kad bi… 132
Onim tamnjima 134
Misli i ja 35 134

Zloća 135
Mače 136
Misli i ja 36 137
Sitne dobrote 138
Izreka 138
Putovanje u samog sebe 139
Tišinom 140
Misli i ja 37 140
Gramatička greška 141
Note duše 142
Misli i ja 38 142
Moj život 143
Zrno po zrno 144
Sreća 144
Misli i ja 39 144
Orašnice 145
Moja 147
Trebali bi 147
Sudbinsko 148
Misli i ja 40 148
Komšija 149
Moje vrijeme 153
Misli i ja 41 153
Ram sreće 154
Misli i ja 42 155

Na moj način 156
Misli i ja 43 157
Naše veče 158
Ode ljeto 160
Mamina fora 161
Misli i ja 44 161
Ha, ha, haaaaa... 162
Misli i ja 45 162
E, neš više 163
Eglenisanje 164
Misli i ja 46 167
Svijet u meni i oko mene 168
Misli i ja 47 168
Taknuće 169
Misli i ja 48 169
Eh, kad bi 170
Misli i ja 49 170
Cjelov duše 171
Misli i ja 50 171
Mentor i ja 172
Životne recke 172
Misli i ja 51 172
Danas 173
Misli i ja 52 173
Kafka 174

Želja 174
Misli i ja 53 174
Životne radosti 175
Problemi 176
Staneš ili ne staneš 177
Moj trik 178
Misli i ja 54 178
Ispraćaj tišine 179
Podari 180
Danas 180
Razdiranje duše 181
Misli i ja 55 182
Odraz 183
Želja 183
Misli i ja 56 184
Nas dvoje 184
Misli i ja 57 184
Mogućnosti duše 185
Misli i ja 58 185
Znanje 186
Klovnovi 186
Misli i ja 59 186
Pahulja 187
Nepresušna tema 188
Misli i ja 60 188

Decembar 189
Obraz 190
Misli i ja 61 190
U susret k sebi 191
Cvijetak maka 192
Dan 193
Havizanje 193
Smijeh nekadašnji 194
Misli i ja 62 195
Zvuk limenke 196
Misli i ja 63 196
Upitam se šta je duša 198
Misli i ja 64 198
Osvrt I 199
Osvrt II 203
Bilješka o autoru 207
Sadržaj 209

I nikada nećemo izaći iz naše dubine, iz nas samih. Uvijek ćemo ostati zarobljeni u našem unutarnjem svijetu nas u kojem hodimo sami sa samim sobom. I naše nedjeljivosti sa nekim drugim su površne, jer saznanja o našoj duši samo mi osjetimo i znamo.
(citat iz knjige)

Ne zatvaraj oči na nemiloj sudbini tuđoj,
možda iza mraka tog očnog kapka
slična sudbina te čeka.
Svjetlom iz oka svoga podari svjetlo tuđoj tami,
milošću duše mrak u očima tim zamijeni
gestom sreće, radosti i ljubavi.
(pjesma iz knjige)

Čitajući ovu knjigu doživljavah prošlo vrijeme, način života i običaje koji su tad vladali, a i sam sam bio sudionikom tog vremena. Ali, podjednako je zastupljeno i opisivanje modernog načina života i korištenje svih čuda nauke i tehnike koje sa sobom neminovno nosi i udaljavanje čovjeka od čovjeka!
(Zukanović dr. Senad)

9 789926 380991